

Giới thiệu Phúc Hắc Nữ Thánh Thần

Truyện Phúc Hắc Nữ Thánh Thần tác giả Tuyết Y Từ Linh kể về một cô gái có biệt tài siêu trộm không có món đồ nào mà cô không lấy được nhưng đó chỉ là cảm giác thích chinh phục theo thú vui của cô.

Hắn là ‘Thiếu gia’ của Tuyết gia mà người nào cũng nhạo báng là phế vật.

Địa cầu, nàng là thần trộm hai đạo hắc bạch chỉ cần nghe tên đã sợ mất mật, lại nhờ một chiếc nhẫn màu tím, nàng xuyên không qua thành ‘hắn’, ‘hắn’ không còn là ‘hắn’...

từ nay về sau, phế vật biến yêu nghiệt, bộc lộ tài năng...

Cô là Tuyết Mị sống ở thời hiện đại và được mọi người biết đến với cái tên tuyệt sắc thần trộm hai đạo hắc bạch, chỉ cần nghe tên đã sợ mất mật. Không có món đồ nào mà cô không lấy được, nhưng tất cả chỉ là để có cảm giác chinh phục

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tuyệt sắc thần trộm

Đài Bắc B, tại một gian phòng xa hoa, một nữ tử mặc quần áo thời thượng nằm trên ghế sofa hé ra nụ cười đẹp như trẻ con, trong tay cầm loạng choạng một ly rượu đỏ, tạo nên một khung cảnh đẹp nhìn chăm chăm màn hình tivi siêu đại trước mặt, đang phát trực tiếp tin tức ở hiện trường, mỗi các nhà khảo cổ học ở trong một toà cổ mộ thần bí đào ra một chiếc nhẫn màu tím quý dị, thuộc tính không rõ, chất liệu không rõ, hiện tại được đặt ở viện bảo tàng triển lãm ở Đài Bắc.

“Chiếc nhẫn quý dị trong cổ mộ? Ha ha, thật sự là ngượng ngùng, bốn tiểu thư đối với người sinh ra hứng thú, cho nên người sẽ thuộc về Tuyết Mị ta.” Nữ tử xinh đẹp môi đỏ mọng vì câu, trong đôi mắt đẹp bắn ra một đạo tinh quang.

Nữ tử xinh đẹp này không phải ai khác, đúng là thiên hạ đệ nhất “Thần trộm” tên Tuyết Mị, chỉ cần đã xem trọng thứ gì, cho tới bây giờ đều không thoát khỏi tay nàng, cũng chưa từng có người gặp qua diện mạo chân chính của nàng, thậm chí “thần trộm” là nam hay nữ, mọi người cũng không biết. Cũng không có ít người bị Tuyết Mị quyến rũ, các phú hào phần hạn từng thỉnh qua vô số sát thủ nổi danh đến đuổi giết nàng, nhưng mỗi lần đều là có đến mà không có về, thế cho nên người đã gặp qua diện mạo chân chính của Tuyết Mị đều thành cô hồn dã quỷ. Từ nay về sau, không còn có người dám thỉnh sát thủ đến đuổi giết nàng. (Vô nghĩa! Trừ phi bọn họ không muốn sống nữa.)

Đài Bắc ban đêm xinh đẹp mà náo nhiệt, một người mặc áo màu tím, quần soóc ngắn màu đen, tóc dài, nữ tử xinh đẹp trong xe Ferrari xa hoa nhất từ trong biệt thự vọt ra, cô gái này đúng là thần trộm Tuyết Mị.

Tuyết Mị đem Ferrari đỗ tại bãi đỗ xe, bước đến cửa chính của viện bảo tàng, đôi mắt đẹp nhìn đèn đuốc sáng trưng, người đến người đi, trên mặt lộ ra một chút tươi cười trào phúng, hắc hắc, càng nhiều người càng tốt.

Tuyết Mị nguyên bản sinh ra trong một cái cổ vũ thế gia, dưới nguyện vọng của gia tộc, liền luyện võ từ nhỏ, 15 tuổi đã vào ngoài xã hội, đến nay nhanh chóng cũng đã mười năm. Trên người nàng có mang bí mật càng không muốn người khác biết: nàng bẩm sinh có chưa dị năng: hai cái đại dị năng thuần di cùng ẩn thân (thuần di: dịch chuyển tức thời). Điều này cũng làm cho Tuyết Mị ở thế giới hắc đạo có thể sống thuận buồm xuôi gió, chỉ cần nàng muốn bảo vật, vô luận người bảo hộ tinh vi như thế nào, vẫn là đoạt dễ như trở bàn tay; tên “Thần trộm” này cũng là do thế nhân đặt cho.

“Ba” một tiếng vỗ tay của Tuyết Mị vang lên, vận dụng dị năng ẩn thân đem thân hình chính mình che giấu trong không khí, đồng thời cũng vận dụng dị năng thuần di trong chớp mắt liền xuất hiện trong đại sảnh viện bảo tàng. Bây giờ đã hơn tám giờ tối, cũng là thời điểm nhiều du khách nhất, hơn hai mươi danh tinh bảo an nghiêm cẩn nhìn chăm chăm du khách trong đại sảnh. Bất quá, đối với Tuyết Mị thì những người này không là gì. Không tiếng động xuyên qua đám người, đến trung tâm của đại sảnh, du khách đi đến gần quầy bảo hiểm cũng nhiều hơn. Bốn gã người vạm vỡ đang duy trì trật tự, không cho phép du khách chạm đến hoặc tới gần quầy bảo hiểm, chỉ cho đứng nhìn cách nửa thước; hai người hướng dẫn viên (một nam một nữ) đang hướng về phía du khách giải thích lại nhai.

Tuyết Mị nhẹ nhàng nhảy, vô hình như không khí đứng ở mặt trên quầy bảo hiểm, cúi đầu nhìn xuống quầy bảo hiểm dưới chân, bên trong một phiến hào quang bao quanh chiếc nhẫn màu tím quý dị, tâm một trận hoảng hốt, đột nhiên cảm giác có một cỗ khó có thể thuyết minh phóng mạnh về trái tim. Cảm giác này rất quen thuộc, như là gặp hảo hữu đã thất lạc nhiều năm. Tuyết Mị hung hăng cắn đầu lưỡi một chút, lợi dụng đau đớn đem cảm giác quý dị trong lòng nhanh chóng vứt bỏ; điều động nội lực trên người đem ngưng tụ bên bàn chân phải, dùng sức mạnh nhất chặt, “phanh” một tiếng vang thật lớn, quầy bảo hiểm cứng rắn như thủy tinh, mặt ngoài đã bị phá vỡ tạo ra một cái đại lỗ thủng, bàn tay Tuyết Mị mềm mại đi xuống tìm tòi, một chiếc nhẫn màu tím liền xuất hiện trong lòng bàn tay, tay còn lại thì giương lên, hé ra trang giấy tuyết trắng rơi giữa không trung, đây đều là phát sinh trong lúc điện quang hỏa hoa, tại lúc mọi người còn không kịp phản ứng, Tuyết Mị đã thuần di ra khỏi viện bảo tàng.

“A, không thấy nhẫn...” Nữ hướng dẫn viên trước hết kịp phản ứng, nhất thời kêu lên. Tức khắc toàn bộ du khách trong đại sảnh như nổ tung, tiếng còi cảnh sát kêu to, lúc này hé ra trang giấy như tuyết trắng, khinh khinh phiêu phiêu rơi xuống, trông thấy hai cái chữ màu đỏ rất to trên trang giấy, trong

phút chốc toàn trường tĩnh mịch. “Thần trộm”! Cự nhiên là ác mộng của các nhà hào phú a...

Mà đầu sỏ gây nên chuyện này, Tuyết Mị của chúng ta đã thần nhiên ngồi trong xe Ferrari, đem chiếc nhẫn màu tím trên ngón tay nhìn một cái, liền khởi động Ferrari nghênh ngang rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Thần trộm, thánh thần trở về

Trở lại biệt thự, Tuyết Mị nằm trên ghế sofa, cẩn thận đánh giá chiếc nhẫn màu tím trong tay, nó hiện tại thoát nhìn thật bình thường, không có cảm giác quý dị như ban đầu, mặt trên điêu khắc một ít đóa hoa cổ quái, bày đóa hoa, bày thứ màu sắc, kim, lục, lam, hồng, vàng, xanh, tím, không nhìn kỹ, là rất khó có thể nhìn ra được.

“Mặc kệ người là thần kỳ, hay thần bình thường, tóm lại bây giờ cũng thuộc về Tuyết Mị ta.” Tuyết Mị tự nhủ nói, đem chiếc nhẫn màu tím đeo vào ngón trỏ bên tay trái, không chặt không rộng, vừa đủ, giống như nó nguyên bản là thuộc về nàng. Tuyết Mị vừa lỏng gật đầu, nhấc chân khỏi giày cao gót, liền đi vào phòng tắm. Nàng không hề phát hiện thấy chiếc nhẫn màu tím chột lóe ra từ quang quý dị rồi biến mất.

Tắm rửa xong, Tuyết Mị bây giờ mới cảm thấy mọi mệt thần kỳ, nằm trên chiếc giường lớn mềm mại, rất nhanh liền ngủ say. Trong mộng: Tuyết Mị trông thấy mình đang dùng dao gọt quả táo, không nghĩ lại để trên cổ tay của mình, cảm giác rất đau. Nghĩ đến đây, Tuyết Mị không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, nàng ăn táo chưa bao giờ gọt. Bất quá, đau đớn này làm sao có thể chân thật như vậy đâu?

“Nha.” Tuyết Mị giật mình tỉnh lại, trong phòng tối đen, một phen chúi thủ tinh xảo khéo léo cắm ở trên bàn học cạnh đầu giường của nàng, ánh trăng chiếu xuống lóe ra ánh sáng thanh u, lạnh lẽo. Cái chuỗi chúi thủ này, đối với nó Tuyết Mị có thể nói là quen thuộc nhất; mộng ảo thần chúi, giết người không dính máu, ở sinh nhật một tuổi mà nàng đoạt được, chọn đồ vật đoán tương lai, làm bạn nàng hơn hai mươi năm, nó là bảo vật của nàng, không dùng nó giết người; bởi vì nó là thần thánh, nó rất xinh đẹp, cho nên nàng luyện tiếu, không để cho nó dính một chút huyết tinh.

Đôi mắt đẹp nhìn xuống cổ tay trái của chính mình, một đạo vết dao bất mất ánh vào mi mắt, máu tươi đỏ sẫm chảy ra lưu lại bên ngoài, dọc theo mu bàn tay hình thành một cái huyết tuyến (đường máu) bị chiếc nhẫn quý dị hấp thụ. Rất nhanh, Tuyết Mị liền dần dần cảm giác được huyết khí trên người mình trôi qua càng lúc càng nhanh, người cũng trở nên ngày càng suy yếu, miệng nàng không thể nói, thân không thể động, trơ mắt nhìn máu tươi của chính mình từng chút một bị chiếc nhẫn màu tím hấp thụ. Trên đời tôi bị kích từ vong bất quá là như thế. Mà càng thật đáng buồn là: đầu sỏ gây nên là thứ chính tay mình trộm về, đồng lõa chính là chuỗi thủ mà nàng coi là trân bảo từ nhỏ.

Không biết qua bao lâu, đồng tử xinh đẹp của Tuyết Mị đã tan rã, tiếng tim đập rất nhỏ cũng đã bị đình chỉ, một thể hệ tuyệt sắc thần trộm ở địa cầu gần mười năm cứ như vậy bị kích vẫn lạc. Đúng lúc này, đột nhiên “ông” một tiếng vang nhỏ, chiếc nhẫn màu tím trên ngón tay Tuyết Mị tự động vỡ ra, phát ra từ quang chói mắt (từ: màu tím), phiêu phù trên thi thể Tuyết Mị, đen linh hồn Tuyết Mị sắp phiêu cách hút vào trong cơ thể nó, ngay cả mộng ảo thần chúi cắm trên bàn học cũng nhất tịnh nhập vào trong cơ thể nó. Tiếp theo, chiếc nhẫn màu tím hóa thành một đạo từ lưu quang phá cửa sổ mà ra, hướng đến phía chân trời xa xôi. Mà ở trong phòng, thi thể Tuyết Mị cũng theo chiếc nhẫn màu tím rời đi, nháy mắt hóa thành vô số ánh sao lấp lánh tiêu tán trong không khí. Tinh mạng con người chính là như vậy, hết thấy trở về điểm xuất phát ban đầu, trần về với trần, thổ về với thổ, không còn tồn tại.

Một nhà khoa học đang dùng kính thiên văn trên mái nhà mười tám tầng quan sát hiện tượng tinh văn, vừa mới bắt gặp chiếc nhẫn màu tím hóa thành từ lưu quang xẹt qua phía chân trời, hần cảm thấy thật là kì dị, liền đem một màn này chụp lại.

Ngày hôm sau, hiện tượng này liền là tin tức đầu đề của Đài Bắc, năm ngày trước, một nhà thiên văn học, đêm khuya, lúc 1 giờ 23 phút 05 giây nhìn thấy một viên lưu tinh màu tím xẹt qua phía chân trời, cũng có ảnh chụp làm chứng. Hiện tượng kì dị này nhất thời đưa tới vô số chuyên gia; có người nói trời giáng Từ Tinh, đại cát hiện ra, sắp xuất hiện kì tài; có người nói, lưu tinh màu tím chẳng qua là một khối thiên thạch bị biến sắc của mặt trời rơi xuống mà thôi, cũng không có ý nghĩa đặc thù; cũng có người nói trời giáng Từ Tinh, sắp đến ngày tận thế; thậm chí có người nói, đây không phải là lưu tinh, là đĩa bay của người ngoài hành tinh... đủ loại chuyện đều có, ai cũng không nghĩ đến đây chính là hiện tượng một chiếc nhẫn thần kỳ bay ra khỏi địa cầu. Một người già bệnh tật đang nguy kịch nghe được lời nói của con cháu đang nghị luận về Từ Tinh trời giáng, đột nhiên xem mồm cười to nói: “Trời giáng từ giới, thần trộm, trở về làm thánh thần.” Nói xong liền buông tay tạ thế. Người già này chính là nhà tiên đoán trứ danh của thế giới, chuyện tình hắn đoán không bao giờ cho phép sai; vì thế lời nói của người già trước lúc chết, bị rất nhiều người phát biểu trên mạng. Một người truyền mười người, mười người truyền một trăm, một trăm truyền một ngàn... Cuối cùng nhiều năm sau, thần trộm từ khi trộm chiếc nhẫn màu tím, xác thực không còn xuất hiện qua, mọi người mới hoàn toàn tin lời tiên đoán của người già trước lúc chết; đương nhiên đây là nói sau, này cũng không muốn nói nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Xuyên qua

Khi Tuyết Mị mơ mơ màng màng tỉnh lại, chỉ cảm thấy trên mặt một trận đau nhức, giống như bị ai hung hăng tát một cái, nàng nhú nhú mày, loại cảm giác này thật không tốt. Nàng gian nan mở to mắt, ánh vào mi mắt là một bộ mặt phóng đại kiều ngạo; đang lúc tim nàng đang đập mạnh loạn nhịp, lại là "ba" một tiếng vang thật lớn, một cái tát này làm cho Tuyết Mị nhân mạo kim tinh, bất quá nàng cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, khó trách nàng cảm thấy trên mặt đau đớn, nguyên lai là do tên kiều ngạo trước mắt này đánh; Tuyết Mị hí mắt, trong mắt để lộ ra hàn quang lãnh liệt, nàng từ nhỏ đến lớn đều không có bị người khác đánh vào mặt, hiện tại đau đớn gần như chết lặng, làm cho nàng hiểu được người trước mắt kia không chỉ đánh nàng một, hai cái tát đơn giản như vậy. Thân là một thân troom kiều ngạo, nàng đã muốn cấp tên kiều ngạo trước mắt này án tử hình; Tuyết Mị nàng cho tới bây giờ đều không phải là cái người lương thiện, có cứu oán tất báo, đây là nguyên tắc của nàng.

Chu Phù Tân còn không biết phế vật nằm ở dưới chân mình đã thay đổi thành một người khác, cho nên hắn vẫn kiều ngạo như cũ "Phế vật chính là phế vật, mới đánh mấy bàn tay liền than thành như vậy, hừ, bổn thiếu gia đánh người là để mắt đến người." Chu Phù Tân không hề tiết chế nói, nhân tiện còn nhổ một bãi nước bọt, không biết vì sao, mỗi lần hắn khi để phế vật này đều đặc biệt vui vẻ, có lẽ bởi vì tâm tính của phế vật này đi, rõ ràng là phế vật không thể tu luyện, lại còn cố tình cứng cỏi, mỗi lần bị hắn tra tấn chết đi sống lại, vẫn dám không hừ một tiếng. Hắn càng như vậy, Chu Phù Tân càng thích tra tấn hắn, nhìn hắn có thể chịu đựng tới khi nào.

"Người, phải, chết!" Tuyết Mị từ trên mặt đất nhảy dựng lên, ánh mắt lạnh như băng gắt gao nhìn chăm chăm Chu Phù Tân, thanh âm âm trầm đến đáng sợ. Khí thế cường giả từng từng chút từng chút bức hướng về Chu Phù Tân, sát khí dày đặc như từng chút một phá hủy tim của hắn; mới chỉ khoảng nửa khắc, Chu Phù Tân sắc mặt đã trắng bệch, mồ hôi lạnh cuồn cuộn, hai chân phát run, dưới khổ cũng có một bãi nước khả nghi, thế nhưng sợ tới mức xuất ra nước tiểu, uy phong vừa nãy đã đi đâu; Tuyết Mị ghét nhất loại người sợ chết mà lại ý thể hiếp người, ăn chơi trác táng.

Không cần nói đến tên thiếu gia quần áo lụa là, mà ngay cả gã thị vệ mang Dao phía sau hắn cũng bị khí thế đột nhiên phát ra của Tuyết Mị làm cho sợ hãi, hào khí thế, ngay cả gia chủ cũng không có cái khí thế như vậy, sát khí thật đáng sợ, không giết qua trăm người, giết qua ngàn người là không có khả năng có được.

"Tội tâm chương," Tuyết Mị thuận di một cái tiền sát đến gần Chu Phù Tân, ngưng tụ nội lực, một chương đánh ra, "phanh" một cái thanh âm vang lên, Chu Phù Tân hét lên rồi ngã gục, quần áo trước ngực đều tan nát, một cái chương ấn màu tím xuất hiện rõ ràng ở trên lồng ngực.

"A." Hai gã thị vệ mang Dao đồng tử tròn to, trong lòng hoảng hốt, ngay sau đó đồng thời xoay người thi triển thân pháp chạy trốn, này không thể nói bọn họ nhát gan, đây đều là tính tình của con người, nhận thấy nguy hiểm ý niệm đầu tiên trong đầu đó là trốn, biết rõ không địch lại, còn muốn hợp lại, đây mới thực sự là gốc từ đầu.

"Muốn chạy trốn? Hừ!" Tuyết Mị cười lạnh một tiếng, mũi chân điểm một cái, cả người liền phóng ra ngoài, rất nhanh liền nắm bắt lấy cổ của hai gã thị vệ kéo trở về, trước mặt thân troom khoe khoang thân pháp, đây chẳng phải tương đương với ở trước mặt Khổng phu tử khoe khoang văn học sao? Tuyết Mị trừ bỏ hai đại đệ năng bẩm sinh, cũng có học các loại võ học Trung Hoa, như chương pháp, kiếm pháp, thương pháp, ám khí cùng khinh công, trong đó khinh công cùng kiếm pháp là tốt nhất.

"Nói, đây là triều đại nào? Còn nữa, đây là địa phương nào?" Tuyết Mị trực tiếp đưa bọn họ để trước thi thể lạnh như băng của Nét Phù Tân, dọa cho hai thị vệ vong hồn đồn sinh, thân thể dựa nhau đến phát run, sắc mặt tái nhợt, môi đánh run run, Tuyết Mị cũng không để ý bọn họ nhiều như vậy, biểu tình lãnh khốc, giọng điệu băng lãnh hỏi; thời điểm vừa mới đuổi theo bọn họ, nàng mới phát hiện bọn họ mặc là y phục cổ trang, mà chính nàng cũng thế, hơn nữa ngay cả thân thể này cũng không phải của nàng, nàng biết đây là xuyên qua trong tiểu thuyết, hơn nữa còn là linh hồn nàng xuyên qua, kiểu xuyên qua cầu huyết hãn là kiệt tác của chiếc nhẫn màu tím. May mắn Tuyết Mị là người thích ứng được trong mọi hoàn cảnh, nàng rất nhanh liền ổn định tâm tính của mình, nếu đã tới thì an tâm ở lại, nói không chừng ở thế giới này nàng có thể chơi đùa; hiện tại nàng rất muốn biết nàng rốt cuộc là ở triều đại nào? Để chuẩn bị cho sinh hoạt về sau của nàng, tuy rằng trong đầu nàng không ít này nọ, bất quá nàng không có thời gian đi sửa sang lại.

"Tuyết... Tuyết thiếu gia... này... đây là ngoại ô Suồng Nguyệt thành của Tử Tuyết đại lục." Gã thị vệ lớn tuổi thanh âm run run hồi đáp; tuy rằng bọn họ rất nghi hoặc Tuyết thiếu gia làm sao có thể ngay cả vấn đề đơn giản này cũng không biết, nhưng là bọn họ không dám nói nhiều, hiện tại trong mắt bọn họ, Tuyết Mị chính là sát thần, phía trước nàng phát ra sát khí dày đặc, bọn họ đến bây giờ vẫn còn cảm thấy tim đập nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Viêm Lang

"Tử Tuyết đại lục?" Tuyết Mị nhú nhú mày, trong lòng thật nghi hoặc, trong ấn tượng của nàng, trong lịch sử giống như không có ghi lại triều đại này? Chẳng lẽ là triều đại mất quyền lực? Về phần hai người này xưng nàng là thiếu gia, nàng thật không có để ý.

"Đây là cái dạng gì thế giới?" Tuyết Mị ngừng suy nghĩ, hỏi tiếp.

"Đây là thế giới tu linh." Một cái thị vệ khác yếu yếu trả lời.

“Thực lực của các người ở thế giới này ở giai đoạn nào?” Tuyết Mị có chút tò mò thực lực của nàng tại thế giới này đang ở giai đoạn nào, cho nên mới hỏi như thế.

“Chúng ta chỉ là linh sĩ nhỏ, căn bản là đậm đề phân. Ở trong tay Tuyết thiếu gia sẽ không chịu nổi một kích.” Thị vệ lớn tuổi có chút bất đắc dĩ nói.

Nghe xong lời giải đáp của thị vệ, Tuyết Mị đã hiểu được đây là cái dạng gì thế giới, đây là một thế giới tu linh, chính xác mà nói, đây là một thế giới cường giả vi tôn, kẻ yếu căn bản không có cách để sinh tồn; biết như vậy, Tuyết mị ngược lại đối với thế giới này tràn ngập chờ mong, nàng nguyên bản trong lòng lúc nào cũng tồn tại ý chí chiến đấu không chịu thua. Đối mặt với thế giới mà mình không biết này, đã tràn ngập khát vọng chinh phục.

“Tốt lắm, xem các người thuận theo ta như vậy, bản tiêu... thiếu gia liền cho các người một cái thể diện chết kiểu này đi.” Nói xong không đợi hai người phản ứng, liền giơ tay lên. Hai đạo kinh khí điện xạ vô hình xuất ra, bắn vào mi tâm của hai gã thị vệ trong mắt vẫn còn hoảng sợ, ‘xuy, xuy’ hai tiếng vang nhỏ, hai người đồng thời ngã mặt mà đảo, mi tâm có một lỗ máu to như ngón cái. Kiếm khí vô ảnh, nàng kiếp trước bỏ ra không ít công sức mới đem nó luyện thành.

Tuyết Mị tuy rằng không thị sát, nhưng là đối mặt với người đáng chết tuyệt đối sẽ không nương tay, đem hết thảy nguy hiểm bóp chết từ trong nôi, đạo lý này, nàng là hiểu được. Tên thiếu gia quần áo lụa là vừa mới bị nàng một chiêu đánh chết, thân phận của hắn rõ ràng không đơn giản, mà hai gã thị vệ là nhân chứng duy nhất ở đây, cho nên bọn họ phải chết. Nếu không thả hổ về rừng, hậu họa sẽ vô cùng lớn.

Tuyết Mị vốn đang nghĩ sẽ hủy thi diệt tích, đáng tiếc không có lửa, cho nên ý nghĩ này của nàng nhất định không được, quên đi, là phúc hay họa tránh không khỏi, bản thân trộm cũng không phải người sợ phiền phức, nghĩ thông suốt, Tuyết Mị cũng không vì chuyện này mà rối rắm, thế nên mới tĩnh tâm đánh giá đến hoàn cảnh chung quanh, đây là một nơi rừng cây rậm rạp, ánh mặt trời theo khe hở của lá cây chiếu xuống, loang lổ nhiều điểm; xem ra tên thiếu gia quần áo lụa là cũng rất biết tìm địa phương để khi dễ người, ít nhất Tuyết Mị có thể nhìn ra được đây là một cái địa phương hẻo lánh, ít có người tới.

Đúng lúc này, “ngao” một tiếng sói tru rõ to, đánh vỡ sự yên tĩnh của rừng cây, dọa chim nhỏ trên cây bay đi, Tuyết Mị nhanh chóng nhảy lên cây, nấp trong tán lá cây dày, chỉ lộ ra một đôi mắt to sáng ngời nhìn chăm chăm phía dưới, một lúc lâu sau, “bang bang” nổ một trận, cùng với bụi mù cuốn cuộn gào thét mà đến, cuối cùng ngừng lại bên cạnh thi thể ba người Chu Phù Tân, hiện nguyên hình.

Lọt vào trong tầm mắt là một tảng lửa đỏ chói mắt, đây là cảm quan đầu tiên trong mắt của Tuyết Mị; bộ lông lửa đỏ, thân hình cao lớn, một con chó sói đầu đàn trưởng thành, to lớn như một con trâu trưởng thành.

“Sói cũng đã lớn như vậy, vậy những động vật khác đâu?” Tuyết Mị trong kinh ngạc lại mang theo điểm chờ mong. Đối với thế giới huyền huyền này sinh ra hứng thú rất lớn.

Đây là một đàn quần cư nhị giai linh thú Viêm Lang, đầu đàn là tứ giai linh thú Viêm Lang Vương, đã có linh trí không kém, chỉ thấy nó đi vòng quanh thi thể ba người Chu Phù Tân rồi lại một vòng, dùng cái mũi ngửi ngửi, một lúc lâu sau, mới phát ra một tiếng sói tru hưng phấn, “ngao, ngao”... chúng Viêm Lang cũng đều đáp lại, phía trước rồi phía sau đánh về phía thi thể trên mặt đất.

Xem đến đây, Tuyết Mị thực sự nhìn không được, hình ảnh tàn nhẫn một đồng huyết tinh bậc này, ngay cả nàng cũng có chút buồn nôn, một cái thuận đi ra khỏi rừng cây, gió nhẹ thanh lương giữa trưa lướt qua mái tóc dài của nàng, nhất thời làm cho tâm tình của nàng thoải mái không ít, đưa mắt nhìn lại, là bình nguyên mênh mông vô bờ, chính giữa là một cái bạch thạch quan đạo (con đường đá trắng) trải dài, thông đến tiền phương xa xôi.

Tuyết Mị suy tư một chút, cuối cùng quyết định đi theo quan đạo này, dù sao nàng cũng chỉ biết cái thân thể này cùng họ với nàng, là nữ phần nam trang, một cái thiếu gia phế vật, về phần ‘hắn’ ở nơi nào, có thân nhân hay không, nàng cũng không biết. Thậm chí ngay cả phó thân thể này trưởng thành thành cái dạng gì cũng không biết.

Lắc lắc đầu, cười khổ một tiếng, liền nhanh bước đi trên quan đạo, không mục đích cứ hướng về phía trước mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Lời nói dối thiện ý

Khụ... tình hình là không thấy chương 5 trên wattpad cho nên.. lấy chương 6 làm chương 5... thỉnh mọi người thứ lỗi... >..

Đúng lúc này, “Lão gia, lão gia... tiểu thiếu gia đã trở lại.” Một gã gia đình từ bên ngoài tốc độ như gió xoáy vọt tiến vào, kinh hi kêu lên. “Thật sự? Người hiện tại ở nơi nào?” Vợ chồng Tuyết Trùng Dương đồng thời kích động hỏi. Tuyết Trùng Dương tức thì bắt lấy bả vai của gia đình đáng thương: “Hiện... hiện tại hắn đã đến cửa nhà.” Gia đình bất chấp công việc lau mồ hôi lạnh trên trán nói. Hai huynh đệ Tuyết Tiểu Xà nghe xong nhất thời thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, rốt cục không có chết.

Gia đình vừa giú�t lời, hai đạo bóng dáng rất nhanh đã hướng về phía ngoài lao đi; trước đại môn Tuyết gia, một thiếu niên vận bạch y ngẩng đầu nhìn lên tám biền phía trên — Tuyết phủ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lộ ra một chút ý cười, rốt cục cũng đến. Người này đúng là Tuyết Mị.

Tuyết Mị lững thững bước vào đại môn, chỉ thấy đến hai hàng thị vệ chỉnh tề hướng nàng khom mình hành lễ: “Tiểu thiếu gia, ngài đã trở lại.” Tuyết Mị hoảng sợ, lúc sau kịp phản ứng liền ôn hòa gật gật đầu. Tuyết Mị mắt sắc nhìn đến một cái gia đình cách đó không xa, chính là nam tử nàng đã gặp, sau đó nhanh chóng chạy, nàng lo lắng, hẳn là đi báo tin cho gia gia bọn họ đi.

Xuyên qua đội thị vệ chỉnh tề, phóng tầm mắt nhìn lại, là một cái đại quảng trường, đều là dùng than chì thạch (chắc là than đá =)) tạo thành. Tuyết Mị biết đây là tiền viện sân huấn luyện; mà hai bên phân biệt là một loại phòng xá rất khác biệt, hồng ngõa vì đình, hạt mộc vì thân (tạm thời không hiểu câu này (ai biết có thể comment giải thích giúp ta), dưới chân là một cái bạch ngọc thạch lộ dài hai thước đem sân huấn luyện một nửa tách ra nối thẳng đến hướng chủ đại sảnh xa xa, bên cạnh là hai hàng cây xanh lá mạ, bên trong là một cỏ màu xanh nhạt, hoa nhỏ bí mật mang theo đủ loại đủ loại màu sắc hình dạng, thoát nhìn rất là xinh đẹp, bên cạnh sân huấn luyện là một tảng đá cao năm thước như một bức tường vây quanh toàn bộ Tuyết gia.

Trong lúc Tuyết Mị đang đánh giá cảnh vật xung quanh, hai đạo bóng dáng như điện xạ từ chủ đại sảnh mà ra, như gió xoáy hướng về Tuyết Mị; thấy bóng người đột nhiên phi tới, Tuyết Mị “Sưu” một tiếng, thân hình cấp tốc bay ngược về phía sau, đây là sự cảnh giác của một võ giả. Hai đạo bóng dáng kia đón một chút chột ngừng lại, rõ ràng là Tuyết Trùng Dương cùng Thủy Liên Nguyệt.

“Ngươi thật là Mị nhi?” Thủy Liên Nguyệt thanh âm run run hỏi, sợ là sẽ nghe thấy đáp án mà chính mình không muốn nghe nhất.

“Nói, ngươi rốt cuộc là ai?” Tuyết Trùng Dương sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng hỏi. Tiểu thiếu niên trước mắt tuy rằng cùng với bộ dáng của Mị nhi giống nhau như đúc, nhưng là khí chất lại khác biệt một trời một vực, Mị nhi của hắn trong nhu nhược mang theo quật cường, mà người thiếu niên trước mắt này trong tự tin lại mang theo khí phách, khí thế vương giả duy ngã độc tôn hờn nhiên thiên thành. Tuyết Trùng Dương từ lâu đã là một vị thượng giả, đối với hơi thở này tự nhiên có chút nể cảm. Huống hồ Mị nhi của hắn trời sinh linh căn bị phế, căn bản không ngưng tụ được linh lực, mà vị thiếu niên trước mắt này bộc phát ra tốc độ, tuyệt đối là tốc độ của một linh sư thượng phẩm. Càng quý dị là, mình không cảm thụ được linh lực dao động trên người hắn.

“Gia gia, nãi nãi, ta chính là Mị nhi a.” Tuyết Mị có chút cười khổ mà nói, tuy rằng linh hồn không phải của bản nhân, bất quá thân thể đúng là của bản nhân, cho nên hắn cũng không có nói dối.

“Dương, hẳn đúng là Mị nhi nhà chúng ta. Tuy rằng khí chất của hắn có chút biến hóa, bất quá ta vẫn như cũ có thể cảm nhận được huyết nhục tương liên từ trên người hắn.” Thủy Liên Nguyệt liếc mắt nhìn trọng phụ, sáng giọng. Thế giới này, huyết mạch đối với tu hồn giả là rất quan trọng, thường sẽ dùng một loại phương pháp đặc thù để cảm ứng huyết mạch của chính mình, người khác sẽ không thể giả mạo được, loại phương pháp này xưng là “Tâm huyết cảm ứng”. So với hiện đại nghiệm DA còn muốn thần kỳ.

Tuyết Trùng Dương dùng Tâm huyết cảm ứng một chút, “đồng, đồng”, hai tiếng tim đập mãnh liệt cùng xảy ra đồng thời trên người Tuyết Trùng Dương và Tuyết Mị vang lên. Nhìn thấy thật là Mị nhi, trên mặt Tuyết Trùng Dương một lần nữa lộ ra tươi cười, tựa tiểu phi tiểu (cười mà như không cười) nói: “Mị nhi, ngươi đầu điểm chúng ta đến khổ a.” Thủy Liên Nguyệt một bên nhìn Tuyết Mị cười dài.

Tuyết Mị nhất thời cảm thấy có chút nhức đầu, nàng tự nhiên biết Tuyết Trùng Dương nói nàng một thân tu vi không kém, một người rõ ràng không thể tu luyện, lại đột nhiên bộc phát ra thực lực không hề kém, này không làm cho người ta khiếp sợ mới là lạ.

“Gia gia, nãi nãi, không phải Mị nhi không muốn nói cho các ngươi biết, là sư tôn không cho phép ta đem việc hắn dạy ta tu luyện nói ra, hắn nói ít nhất phải chờ tới khi ta có năng lực tự bảo vệ mình mới được nói ra.” Vì đề giải thích cho hai người Tuyết Trùng Dương hiểu được là rất khó, Tuyết Mị chỉ có thể tự biên tự diễn biến ra một cái sự phụ, cũng không thể trực tiếp nói cho bọn họ biết, ta chẳng qua là một cái linh hồn ở dị giới bám vào thân thể nguyên chủ. Nếu thực sự nói như vậy, không biết sẽ có bao nhiêu phản ứng đâu, hẳn là sẽ giết Chu gia đi thôi. Ai, ta đây là vì muốn tốt cho các ngươi, cũng tốt cho ta, lời nói dối thiện ý này hẳn là sẽ không sao đi.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Sư tôn thần bí

“Cái gì? Sư tôn của ngươi? Ngươi khi nào đã bái sư tôn?” Tuyết Trùng Dương nghi hoặc hỏi. Thủy Liên Nguyệt sắc cũng rất tò mò. Phải biết đứa bé Mị nhi này rất ít khi đi ra ngoài, hẳn rốt cuộc ở nơi nào gặp được thế ngoại cao nhân đâu.

“Đó là tại một buổi tối ba năm trước, sư tôn đột nhiên xuất hiện ở trong phòng của ta, nói với ta, bản tôn có biện pháp làm cho ngươi có thể tu luyện, điều kiện tiên quyết là ngươi phải bái ta làm thầy; vì thế ta liền bái ông ta làm thầy, sau đó, mỗi khi đến nửa đêm là hắn lại đến dạy ta phương pháp đặc thù để tu luyện. Dưới sự chỉ dạy của hắn, ta tiến triển rất nhanh, bất quá, ba ngày trước sư phó nói ta đã có thể tự tu luyện, hắn về sau sẽ không đến đây.” Tuyết Mị nói như đang kể chuyện lạ, trộm đưa mắt nhìn thần sắc hai người Tuyết Trùng Dương, thấy bọn họ đều lộ ra bộ dáng suy nghĩ sâu xa, không khỏi âm thầm kêu khổ ở trong lòng, không thể nào, bốn tiểu thư nói sinh động như thật, bọn họ hẳn phải tin tưởng mới đúng nha. Người thời đại này trí tuệ không phải là cao như vậy đi? Bất quá, câu nói kế tiếp của Tuyết Trùng Dương, lại làm cho nàng nhất thời thờ dãi nhem một hơi.

“Mị nhi, sư tôn của ngươi chỉ sợ là cường giả lánh đời, về sau gặp được nhất định phải hảo hảo cảm ơn hắn. Hắn tuy chỉ dạy ngươi vài năm, nhưng lại

như phụ mẫu tái sinh, về sau chớ quên." Tuyết Trùng Dương cho rằng có thể tùy ý xuất nhập Tuyết gia mà không bị hấn phạt hiện, tuyệt đối là cường giả đã ngoài thánh giai. May mắn, hấn không có ác ý đối với Tuyết gia, nếu không hậu quả thiết tưởng không lường được.

"Đã biết, gia gia." Tuyết Mị ra vẻ tiểu hài tử gật gật đầu, trong mắt nàng chợt lóe qua ý cười. Này cái gọi là sư phụ vốn là chính nàng, đương nhiên nàng sẽ không nói ra, ít nhất chuyện nàng cường đại cũng không thể nói cho hai người hấn biết.

"Khụ khụ, Mị nhi, ngươi tu vi hiện tại là cái gì giai cấp? Gia gia nhìn không thấu tu vi của ngươi? Ngay cả cảm giác linh lực dao động cũng không có." Tuyết Trùng Dương mặt già đỏ lên, có chút xấu hổ hỏi. Dù sao hấn thân là một thể hệ cường giả linh quân, lại ngay cả tu vi của tôn tử mình đều đoán không ra, hấn tự nhiên không tin tu vi của Tuyết Mị có thể mạnh hơn hấn, dù sao Tuyết Mị tuổi còn quá trẻ, cho dù hấn có một thân thiên phú yêu nghiệt cũng không có khả năng một bước lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 6.2

"Gia gia, ta cũng không biết, ta không có thí nghiệm qua. Ta tu luyện đặc thù linh bí quyết là sư phó đã truyền cho ta, gia gia nhìn không thấu tu vi của ta, cảm thụ không được linh lực giao động trên người ta cũng là vì thế." Tuyết Mị mỉm cười giải thích, trong lòng lại phúc hắc nghĩ: bốn tiểu thư tu luyện là nội lực, ngươi có thể cảm nhận được linh lực của ta mới là lạ. Về phần thân thủ của nàng ở thế giới này bị vây cái gì giai cấp, nàng thật đúng là không biết. Theo trí nhớ của phó thân thể này, nàng biết quá trình tu luyện: Từ thấp đến cao: linh nhân - linh sĩ - linh sư - linh tướng - linh suất - linh vương - lệnh tôn - linh quân - linh đế - linh tông - linh thánh - linh thần; từng cái giai cấp lại chia làm bốn cái thứ bậc: xú, trung phẩm, thượng phẩm cùng cao nhất. Nhất giai lên một cái nhất giai khác là rất khó, bất quá thực lực cũng biến cường, nguyên thọ cũng sẽ gia tăng; cho nên người ở thế giới này, chỉ nhìn bề ngoài thì không có biện pháp đoán được tuổi thật của hấn. Giống như vợ chồng Tuyết Trùng Dương bề ngoài thoát nhìn chỉ bốn mươi tuổi không hơn không kém, kì thực bọn họ đã là hơn tám mươi tuổi, càng là người trẻ tuổi, tu luyện cao bề ngoài thoát nhìn liền rất trẻ. Đương nhân bảo trì bề ngoài là lão nhân cũng có khối người. Bởi vì bọn họ ở cái dạng này có vẻ là tiền bối cao cao tại thượng.

"Dương, Mị nhi, chúng ta vào trước đi, đứng ở bên ngoài nói chuyện không tiện." Thủy Liên Nguyệt nhìn đến thị vệ ở đại môn miệng thường hướng về nơi này khinh khinh phiêu phiêu, lập tức liền nhăn đôi mi thanh tú nói.

Tuyết Trùng Dương cũng phát hiện ra tình huống này, lập tức hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lợi hại quét về phía bọn thị vệ cách đó không xa, bọn thị vệ liền sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh như bảo táp, nhanh chóng cúi đầu.

"Gia gia, nãi nãi, chúng ta vào đi thôi. Ta đến bây giờ còn chưa có ăn cơm chiều. Bụng thật đói." Tuyết Mị liền hóa giải cơn bão còn chưa nổi của Tuyết Trùng Dương, không phải nàng thiện lương, mà là lần đầu đến Tuyết gia, tất nhiên phải lưu lại cho mọi người một ấn tượng tốt. Hướng hồ phó thân thể này trước kia cũng là một người chủ ôn hòa trong mắt mọi người. Bọn thị vệ đồng thời hướng ánh mắt cảm kích về phía nàng, tiểu thiếu gia, người thật tốt.

"A..." Thủy Liên Nguyệt nghe Tuyết Mị nói đói bụng, lập tức liền vội, một tay xả trượng phu, một tay kéo tôn tử, dọc theo bạch ngọc thạch lộ vội vàng hướng đến chủ đại sảnh mà đến. Người còn chưa thấy, đã giương giọng phân phó thị nữ chuẩn bị đồ ăn.

Hai người Tuyết Tiểu Xà cùng Tuyết Tiểu Hồ vẫn như cũ còn quỳ ở cửa đại sảnh, nhìn đến ba người Tuyết Trùng Dương tiến vào, liền cúi đầu, Tuyết Trùng Dương mặt không chút thay đổi, chấp tay sau lưng đi trước một bước vào đại sảnh. Tuyết Mị đưa mắt nhìn trộm Thủy Liên Nguyệt, thấy sắc mặt nàng rất khoái trá. Liền tiến đến nắm tay hai huynh đệ Tuyết Tiểu Xà kéo lên, trong trí nhớ của phó thân thể này, hai huynh đệ này là người đơn thuần, là một cây thông thẳng ruột, chỉ cần đối với bọn họ tốt một chút, bọn họ sẽ cảm kích người cả đời, trung thành cả đời.

"Gia gia, nãi nãi, Tiểu Xà, Tiểu Hồ không có sai, buổi sáng hôm nay là Mị nhi cố ý tránh xa bọn họ." Những lời này Tuyết Mị thật không có nói dối; Nét Phù Tân khiêu chiến phó thân thể này cũng không phải chuyện một lần, hai lần, mà phó thân thể này từ đầu đã là một người chủ ôn hòa thiện lương, biết rõ là sẽ bị đánh, tự nhiên sẽ không kéo cả hai huynh đệ Tiểu Xà cùng bị đánh.

"Tiểu thiếu gia..." Hai huynh đệ Tiểu Xà đồng dạng cùng nghẹn ngào kêu lên. "Tốt lắm, tốt lắm, xem các ngươi đều đã quỳ ba ngày, đều đói bụng đi, mau trở về đi thôi, miễn để cho cha mẹ các ngươi lo lắng." Tuyết Mị vừa nói vừa kéo hai người đi ra ngoài cửa, tuyệt không cấp cho vợ chồng Tuyết Trùng Dương một cơ hội phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: 7: Hồn độn thánh thể

"Mị nhi, ngươi không thể thiện lương như vậy. Bằng không về sau sẽ nhận thiệt thòi." Trên bàn cơm, Tuyết Trùng Dương ăn một ngụm đồ ăn, nhìn Tuyết Mị thắm thía nói. Tuyết Mị cúi đầu, bộ trạng thụ giáo, kì thật lại ở trong lòng cười đáp. Nàng thiện lương? Trên thế giới này vốn không có người âm trầm, nàng tuy rằng không phải cái người đại gian ác, nhưng tuyệt đối là một người có tư tưởng phức tạp. Đối đãi với địch nhân là tàn nhẫn, đối đãi với bằng hữu là chân thành. Điều kiện tiên quyết là nàng nhận định bằng hữu. Kiếp trước nàng độc lai độc vãng, căn bản không có bằng hữu.

"Dương, ngươi là đang nói cái gì thế, chẳng lẽ còn muốn Mị nhi trở nên ác độc?" Thủy Liên Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn Tuyết Trùng Dương, chất vấn nói.

"Nguyệt, đương nhiên không phải, ta chỉ là..." Dưới con mắt cường hãn của thê tử, Tuyết Trùng Dương nhu nhu miệng như thể nào cũng nói không được nữa.

"Hừ, mau ăn cơm, một chút cũng đừng nói gì nữa." Thủy Liên Nguyệt nhìn trượng phu tức giận nói, thời điểm ánh mắt chuyển hướng tới tôn nhi, nháy mắt trở nên ngàn vạn dịu dàng, gấp một miếng thịt đến bát của Tuyết Mị, dịu dàng nói: "Mị nhi, ăn nhiều thịt một chút, như vậy bộ dạng mới mau lớn."

"Tạ ơn nãi nãi, gia gia, nãi nãi cũng ăn nhiều một chút." Tuyết Mị nhu thuận gật gật đầu, nàng cảm nhận được vợ chồng Tuyết Trùng Dương đối với nàng là sủng ái cùng quan tâm, làm cho nàng ấm áp trong lòng, cha mẹ kiếp trước của nàng đều không có yêu mến nàng như vậy. Cố nén suy nghĩ âm u, đối mặt với vợ chồng Tuyết Trùng Dương, thể hiện ra tươi cười thật tình nhất, như trăm hoa đua nở dưới ánh mặt trời, đẹp mắt lại xinh đẹp. Giờ khắc này, nàng hoàn toàn tiếp nhận thân phận mới, sống cả đời.

Tuyết Trùng Dương cùng Thủy Liên Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được kinh hi trong mắt đối phương, Mị nhi của bọn họ, chưa từng cười chân thật đến như vậy. Từ khi Tiên nhi cùng Tịch nhi mất tích, hắn vốn không có cười vui vẻ như vậy. Tuy rằng Mị nhi rất kiên cường, nhưng hắn dù sao vẫn còn là một tiểu hài tử.

Bữa cơm trong bầu không khí ấm áp đã xong, đêm đó Tuyết Mị liền đến Tiêu Dao các, nơi ở của phó thân thể này, một đêm hào miên.

Ngày hôm sau, Tuyết Mị rửa mặt chải đầu xong, thấy sắc trời còn sớm, liền quyết định đến hậu viện luyện võ; ở hậu viện có một sân huấn luyện nhỏ, nơi này chỉ có người của Tuyết gia mới được vào, bên cạnh còn có một mảng rừng trúc xanh đậm, lúc trước, đây là địa phương mà Tuyết Mị thích nhất, nhưng hiện tại cũng không ngoại lệ, nàng vừa nhìn thấy phiến rừng trúc liền thích nơi này, nghe mùi gỗ trúc thơm ngát, thường thức mọi đóa hoa nhỏ ở dưới rừng trúc, tâm tình Tuyết Mị trở nên rất tốt.

Luyện tập võ học của chính mình ở kiếp trước, thái dương đã muốn lên thật cao; lúc này, Tuyết Mị ngồi xếp bằng ở trong bụi hoa, sờ sờ ngón trỏ bên tay trái, nơi này cất giấu một chiếc nhẫn màu tím - thánh thần giới. Trừ bỏ chủ nhân, bất luận kẻ nào cũng đều không cảm ứng được sự tồn tại của hắn; trừ lần đó ra, Tuyết Mị còn nhận thức được bí quyết nhất thiên thượng cổ kỳ bí: bí quyết hồn độn thánh thể. Bí pháp này vô cùng bá đạo, có uy lực vô thượng; bất quá muốn tu luyện bí pháp này phải là người có nguyên khí hồn độn thánh thể.

Hồn độn nguyên khí, là căn nguyên của thiên địa linh khí, có từ thời nguyên thủy khi thiên địa hồn độn chưa mở. Sau khi Tự Bàn Cổ khai thiên tích địa, biến hóa mà ra. Theo lời bị đặt của con người là do một nữ tử danh xưng Nữ Oa đoạt được, mà nữ tử này sao đó cũng trở thành thánh thần hồng hoang đời thứ nhất, đứng trên cả thần, tên của nàng kêu Từ Y. Mười vạn năm trước, Từ Y thánh thần bị người ám hại mà ngã xuống. Hồn độn nguyên khí cũng bởi vậy mà sa đọa thể gian.

Hồn độn thánh thể gồm tất cả các loại thuộc tính: tức là đồng thời có kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi - bảy thứ thuộc tính. Mà phó thân thể này của Tuyết Mị đúng là hồn độn thánh thể; không biết nên nói là vận mệnh đưa cọt, hay là thiên ý trêu ngươi, hồn độn nguyên khí lại một lần nữa trở về trong tay của Tuyết Mị. Dương nhiên hiện tại Tuyết Mị cũng không biết, thẳng đến khi thành thần mới hiểu được.

Hiện tại, đối với phó thân thể này, Tuyết Mị là cảm thấy bất khả tư nghị (Không thể nghĩ được, lường được), thân thể của người này cư nhiên có đến bảy loại thuộc tính. Trong trí nhớ của phó thân thể này, nhân loại của thế giới này nhiều nhất cũng chỉ có thể có ba loại thuộc tính, xưng là thiên linh căn, thuộc loại yêu nghiệt vạn năm khó gặp, trên đại lục có thể thấy được người có loại linh căn này là vô cùng hiếm có, người như thế cũng là rất ít; chỉ có một loại thuộc tính, xưng là nhân linh căn, là loại bình thường. Linh căn loại này chiếm đại bộ phận trên đại lục; bất quá cũng có ngoại lệ, giống như có được hai loại thuộc tính đơn như phong, lôi, linh căn đơn độc nhất, xưng là biến dị linh căn, thành tựu về sau tuyệt đối không kém tu luyện giả có thiên linh căn.

Mà phó thân thể này của Tuyết Mị có được cả bảy thứ thuộc tính bất đồng, có nói ra cũng không ai tin đi. Dù sao bảy thứ thuộc tính này tương sinh tương khắc lẫn nhau, thử hỏi bảy thứ thuộc tính này sao có thể ở trong cơ thể của một người? Nhưng là hồn độn nguyên khí cố tình làm cho bảy thứ thuộc tính toàn bộ dung hợp lại, ở cùng một chỗ hỗ trợ lẫn nhau.

Hồn độn thánh thể là bảy thứ thuộc tính được dung hợp lại ở cùng một chỗ, trong người có ta, trong ta có người, cho nên lúc tu luyện, bắt buộc phải tu luyện đồng thời cả bảy thứ thuộc tính, nếu không một loại tương khắc áp đảo một loại khác, tất cả liền hoàn toàn đổ sông đổ biển; linh căn khác có thể tách mỗi loại thuộc tính để tu luyện, nhưng hồn độn thánh thể thì không thể, đó cũng là nguyên nhân vì sao chủ nhân của phó thân thể này lúc trước vô luận như thế nào cũng là vô pháp ngưng tụ linh lực, ngược lại khiến cho thân thể của mình ngày càng suy yếu, cuối cùng cư nhiên bị tên Nét Phù Tân quần áo lụa là kia đánh chết. Ngược lại lại là tiện nghi cho Tuyết Mị. Có lẽ cũng là công lao của thánh thần giới.

Chương 9: 8: Bí quyết hỗn độn thánh

Bí quyết hỗn độn thánh là vì lượng hỗn độn thánh thể trong thân tạo ra bí quyết nhất thiên thượng cổ kì bí. Tổng cộng chia làm bốn giai đoạn: tiểu thành tựu cảnh, thứ thành cảnh, đại thành cảnh cùng nhất thượng cảnh. Mỗi một giai đoạn lại chia thành bốn cái cấp độ: tiền kỳ, trung kỳ, hậu kỳ cùng nhất thượng. Có thể nói từ cấp này sang cấp kia cũng rất khó, nhưng cấp kia so với cấp này cũng rất cường.

Nhìn đến bí quyết hỗn độn thánh buru hần như vậy, làm cho trong đầu Tuyết Mị lập tức sinh ra ý niệm tu luyện, bất quá bây giờ còn chưa được, tu luyện bước đầu của bí quyết hỗn độn thánh động tĩnh quá lớn, nhất định phải tìm một địa phương hẻo lánh mới được. Tới đó đâu? Tuyết Mị vuốt cái cằm hoàn mỹ, vắt óc suy nghĩ nhớ lại xem phó thân thể này đã đi qua cái gì địa phương, ngọn núi phía sau Tuyết gia? Không được, đó là địa bàn nhà mình, sao có thể hủy diệt. Ngoại ô? Cũng không được, nơi đó thông suốt bốn phương, người lui tới nhiều lắm... Tuyết Mị khuôn mặt nhỏ nhắn khốn khổ, ngón tay dài trắng nõn càng không ngừng ma sát, cái miệng nhỏ nhắn mỗi khi nói ra một địa danh, đều bị nàng lập tức mạt sát, đột nhiên nhãn tinh sáng lên, hiển nhiên đã nghĩ được một cái địa phương thích hợp.

Vân Vụ (mây mù) cốc, một cái tên rất mờ ảo, nhưng là làm cho người ở Suông Nguyệt thành mới nghe tên đã sợ mất mật, một cái độc cốc; nơi đó quanh năm sương trắng quấn quanh, trần ngập chướng khí, tu vi cấp Linh Vương đi vào hần sẽ phải chết không thể nghi ngờ, cường giả đã ngoài Linh Vương ít nhất còn có thể một đường thoát chết. Mà ngay cả cường giả Linh Quân cũng không dám mạo muội xâm nhập Vân Vụ cốc. Bởi vì mây mù trong cốc, bất luận là không khí, hay hoa cỏ cây cối, đều có chứa độc tố quý dị, làm người ta khó lòng phòng bị, lại càng chưa đề cập đến linh thú một thân mang theo độc tố quý dị.

Mà Tuyết Mị sở dĩ lại chọn nó, là vì nàng biết hỗn độn thánh thể chẳng những không sợ độc, còn có thể cắn nuốt độc khí chuyển hóa thành linh khí tinh khiết, dù sao độc khí cũng thuộc loại thiên địa linh khí trong tự nhiên, lão tổ tông trước mặt hỗn độn nguyên khí chỉ có nước ăn rợn phân; cho nên Vân Vụ cốc đối với người khác mà nói, chính là địa ngục trần gian, nhưng đối với nàng mà nói, thì chính là thiên đường của nhân gian.

Đến địa điểm chứng thực, chính là bước cuối cùng. Phải hướng tới gia gia, nãi nãi nói như thế nào? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Mị hơi nhíu, hiện tại nàng đã tiếp nhận thân phận mới này, tiếp nhận làm người cháu mà gia gia, nãi nãi yêu như sinh mạng, tự nhiên lại lo lắng về thái độ của bọn họ; có lẽ tình thân sẽ là điều ràng buộc trong tương lai của nàng, là điều vương bận; bất quá ở kiếp này cũng làm cho nàng được hưởng thụ sự ấm áp mà kiếp trước chưa từng trải qua, cho nên nàng cam tâm tình nguyện đổi lấy. ngược lại, có tình thân ràng buộc, nàng chỉ biết càng thêm cố gắng, chỉ khi đủ cường đại mới có thể bảo hộ bản thân và thân nhân của chính mình.

“mị nhi, tiểu hải tử, người thật là ở trong này.” Đột nhiên một đạo giọng nữ dịu dàng đánh gãy suy nghĩ của Tuyết Mị. Bên người vang lên một tiếng rất nhỏ, một phụ nhân tú lệ đột nhiên xuất hiện, từ ái nhìn vào mắt nàng. “Nãi nãi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn vui sướng kêu lên một tiếng, đôi mắt to xinh đẹp nháy mắt cười thành Nguyệt Nha Nhi (trăng khuyết cong nhỏ).

“Mị nhi, người đang suy nghĩ cái gì? Nghĩ đến nhập thân như thế?” Thủy Liên Nguyệt đánh giá tôn tử bảo bối của chính mình một chút, phát hiện thần thái ‘hần’ sáng láng thế này mới thở dài nhõm một hơi.

“Nãi nãi, ta đang nghiên cứu phương pháp tu luyện tâm đắc mà sư phó để lại cho ta.” Tuyết Mị ngượng ngừng cười nói. Nàng biết nếu đem sư phụ thân bí mang đi ra, nãi nãi khẳng định sẽ không có lí do để hỏi. Quả nhiên, Thủy Liên Nguyệt sắc mặt một trận biến ảo, bất quá rất nhanh liền khôi phục về từ ái cười cười: “Mị nhi, đi đến đại sảnh phía trước dùng hoàn thiện thôi (cái này đại khái là đi ăn ==))” Cũng không được vì tu luyện mà bỏ đói chính mình. Nãi nãi nhưng là sẽ đau lòng.”

“Hào, nãi nãi.” Tuyết Mị lên tiếng, cảm thấy xác thực hơi đói bụng, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, ngẩng đầu nhìn trời, dương quang nham liệt theo khe hở của lá trúc phóng xuống, dưới rừng hình thành nhiều ánh huỳnh quang loang lổ, nguyên lai bất tri bất giác đã đến giữa trưa.

Đại sảnh Tuyết gia, tiếng người ồn ào, nam nhân tiếng cười hào sảng, nữ nhân tiếng cười thanh thúy, đều hiện ra tâm tình vui sướng. Hai người Tuyết Mị cùng Thủy Liên nguyệt vừa xuất hiện ở cửa đại sảnh, chúng thanh âm liền đình chỉ, từng đạo ánh mắt khóa trên người bạch y tiểu thiếu niên, thiếu niên khuôn mặt tinh xảo, khí độ phi phàm, thần sắc tự nhiên mặc cho mọi người đánh giá.

Giống nhau, Tuyết Mị cũng đánh giá bọn họ, hai người trung niên tuổi xấp xỉ gia gia ngồi ở hai bên trái phải viên bàn gỗ, một người khuôn mặt tục tũn, một người ngũ quan như ngọc; tuy rằng mặc áo dài vải thô, lại như cũ không che lấp được một thân hoi rờ cao quý kia. bên cạnh bọn họ là hai cô gái khoảng mười ba, mười bốn tuổi, một người cao quý thanh lịch, một người xinh đẹp đáng yêu, các nàng vẻ mặt tò mò cũng đang nhìn mình. Tuyết Mị mỗi đó mong vi câu, đôi đồng tử đen sâu như nước hồ nổi lên thân thái quý dị.

“Ha ha... Trùng Dương huynh, đây là tôn tử bảo bối của người sao, khí chất phi phàm, quả nhiên là long trung chi nhân (rồng giữa loài người).” Người trung niên khuôn mặt tục tũn thu hồi ánh mắt tán thưởng đang nhìn về phía Tuyết Mị, quay đầu đối với chủ tọa Tuyết Trùng Dương cảm thán nói.

”Đại ca nói không sai, Trùng Dương huynh, bộ dạng lệnh tôn không những tuần tú lịch thiệp, ngay cả tâm tính cũng trầm ổn, đáng để cho lão gia hỏa chúng ta bội phục.” Người trung niên ngũ quan như ngọc cũng theo sau thở dài, ánh mắt nhìn về Tuyết Trùng Dương thể nhưng mang theo chút hâm mộ. Hần như thế nào không có tôn tử xuất sắc như vậy đâu.

Chương 10: 9: Linh sư thượng phẩm

"Ha ha, Lôi Trung huynh, Lôi Tuấn huynh, các ngươi đánh giá Mị nhi nhà ta quá cao rồi, nhìn xem nữ lệnh tôn, một cái khí chất thanh lịch, một cái linh khí bức người, quả thật phượng trung chi nhân (phượng hoàng trong biên người)!" Tuyết Trùng Dương khiêm tốn cười nói, bất quá trong mắt lại tiết lộ cảm xúc đặc ý chân thật của hắn, có lẽ ngày hôm qua, Mị nhi hắn vẫn là đệ nhất phế vật ở Suông Nguyệt thành, nhưng là hiện tại, ai dám nói Mị nhi hắn là phế vật, khí chất hiên ngang, cử chỉ phi phàm, vừa thấy liền biết không phải là người thường.

Hai huynh đệ Lôi Trung, Lôi Tuấn nhìn đến ánh mắt đặc ý của Tuyết Trùng Dương, khoe mắt vì trù: Người này vẫn là một tên kiêu ngạo trước sau như một; hơn sáu mươi năm trước, hai huynh đệ bọn họ cùng thiếu niên Tuyết Trùng Dương quen biết tương giao, cho tới nay, hai người bọn họ so với gia thế, so với thiên phú, so với thực lực, đến bây giờ so với hậu bối; nguyên bản tưởng rằng, người thanh niên năm đó sau khi bị đại gia tộc đuổi đi không chút lưu tình, ý chí phấn đấu sẽ biến mất. Đầu biết hiện tại vừa thấy, cố nhân vẫn như cũ phong thái như vậy.

"Mị nhi, người mau đi chào hỏi Lôi Trung gia gia, Lôi Tuấn gia gia. Bọn họ là hảo bằng hữu của gia gia người lúc còn trẻ." Thủy Liên Nguyệt nhìn Tuyết Mị nhẹ giọng nói.

"Tuyết gia Tuyết Mị gặp qua hai vị gia gia cùng hai vị tiểu thư." Tuyết Mị đi lên trước hành lễ theo kiểu quý tộc; cử chỉ tao nhã, thần sắc tự nhiên, hai huynh đệ Lôi Trung không khỏi âm thầm gật đầu: người này ngày sau tất thành châu báu.

"Tuyết Mị đệ đệ, ta gọi là Lôi Linh Nhạc, nàng là Đường tỷ của ta Lôi Lệ Thi, người có thể kêu ta là Nhạc Nhạc tỷ tỷ, kêu nàng là Thi Thi tỷ tỷ." Cô gái xinh đẹp đáng yêu kia đứng dậy hướng về người phía trước cười ngọt ngào nói. Một đôi mắt to linh động mơ hồ nhìn người phía trước mang theo vẻ chờ mong; cô gái hiền nhiên cảm thấy nếu được vị thiếu niên tuấn tú trước mặt này gọi là tỷ tỷ thì chờ mong cũng là một chuyện rất đáng giá.

Đôi mắt thiếu niên sụp xuống, khoe miệng bất đắc dĩ cười khổ, kiếp trước nàng sống hai mươi ba năm, thêm mười một năm ở kiếp này, đã là ba mươi bốn tuổi, hiện tại thế nhưng muốn nàng gọi một cô gái mười ba, mười bốn tuổi là tỷ tỷ, cái này bảo nàng phải đón nhận như thế nào a.

"Tuổi của chúng ta không kém bao nhiêu, liền trực tiếp xưng hô bằng tên, được?" Cô gái cao quý thanh lịch đột nhiên ngắt lời nói, một đôi con ngươi trong suốt như nước lạnh nhạt nhìn thiếu niên trước mặt; nàng biết thiếu niên này tâm khí cao ngạo, như thế nào sẽ chịu khuất phục dưới người khác.

"Hảo." Tuyết Mị một ngụm phản ứng, đôi đồng đen nhìn về phía cô gái mang theo cảm kích cùng tán thưởng. Cô gái này cho nàng một bậc thang để xuống, nàng như thế nào không biết; tuổi này, trí tuệ đã như thế, kêu nàng như thế nào không bội phục.

"Hảo! Hảo! Hảo!" Tuyết Trùng Dương nói liên tục ba từ hảo, ánh mắt nhìn về phía Lôi Lệ Thi đã tràn ngập tán thưởng. Tuổi này đã có trí tuệ như vậy, thực sự hiếm thấy.

"Hừ, người có thể bảo ta Nhạc Nhạc, ta không ngại." Linh Nhạc tiểu cô nương cái miệng nhỏ nhắn nhất phiệt, cắn giận nói, trong giọng nói mang theo sự không tình nguyện ai cũng có thể nghe ra, bất quá nha đầu này tâm tính tác quái, càng như vậy càng có vẻ đáng yêu.

"Ha ha. Nhạc Nhạc, người thật đáng yêu." Tuyết Mị ngồi đối diện nàng, ý cười dạt dào nói. "Người cười cái gì?" Lôi Linh Nhạc nhú nhú cái mũi, hờn giận nói.

"Ha ha ha... " Mọi người nhất thời nghe hồng rồi. Xem đến hậu bối động lòng với nhau, thân là trưởng bối tự nhiên vui vẻ. Bữa cơm trong không khí hài hòa bắt đầu.

"Mị tiểu tử, người bây giờ là cái gì tu vi?" Đột nhiên, Lôi Tuấn làm như vô ý hỏi, bất quá thần sắc của hắn có chút xấu hổ, đường đường là một cái cường giả linh đế cư nhiên không thể nhìn ra được tu vi của một cái hậu bối, này xác thực có chút mất mặt, nói thực lực của hắn mạnh hơn mình, đó là không có khả năng, nói hắn là cái gì phàm nhân, chính mình lại cảm nhận được một cái lực lượng kỳ quái trên người hắn.

"Mị tiểu tử, lực lượng kỳ quái trong thân thể của người là cái gì? Ta như thế nào không cảm giác được linh lực giao động trên người người?" Lôi Trung cũng trừng lớn ánh mắt giống như chuông đồng, tò mò hỏi. Phải biết rằng cường giả linh đế trên đại lục cũng coi như là đại nhân vật, cư nhiên còn có lực lượng mà bọn họ không biết.

Tất cả mọi người đều đem ánh mắt ngưng tụ ở trên người Tuyết Mị, trong đó bao gồm vợ chồng Tuyết Trùng Dương, bọn họ hiện tại cũng không hiểu vì sao không nhìn thấu được tu vi tôn tử nhà mình.

"Hắc hắc, kì thực ta cũng không biết, bất quá, hắn là có thể có sức liều mạng với một cái linh sư thượng phẩm." Tuyết Mị vừa dứt lời, "Ba", "ba" thanh âm vài chiếc đũa rơi xuống.

Mọi người đều trừng lớn hai mắt nhìn nàng về bất khả tư nghị, kinh ngạc, tuyệt đối rung động! Đại ra, đây là biểu tình duy nhất trên mặt mọi người cho đến hiện tại. Thật lâu sau, "Cái gì, linh sư thượng phẩm?" Lôi Trung "hách" một tiếng đứng lên, nhìn Tuyết Mị mặt lộ vẻ rung động. Cơ hồ hoài nghi lỗ tai của mình có phải hay không xuất hiện huyền thính, phải biết rằng ở Từ Tuyết đại lục, mười lăm tuổi trở thành nhất giai linh sư đã muốn được xưng là thiên tài, nói gì đến mười một tuổi đã trở thành nhất giai linh sư thượng phẩm đâu? Đây tuyệt đối là người duy nhất trên đại lục.

"Mị tiểu tử, ta không tin." Lôi Trung hét lớn một tiếng, "Hô" một tiếng xuất ra đại chưởng như quạt linh bồ hướng bả vai Tuyết Mị mà đến. Nếu như Tuyết Mị không có tu vi linh sư thượng phẩm tuyệt đối là tránh không được, hậu quả khẳng định sẽ bị thương. Tuyết Mị phản ứng linh mãnh dữ dội, đại chưởng lướt qua bả vai, Lôi Trung công kích cũng không vì vậy mà buông tha, bàn tay bỗng nhiên sửa chưởng vì trào, vẫn nhanh như cũ, mắt thấy điện quang hỏa hoa sắp chạm đến bả vai, Tuyết Mị ngửa phần trên ra sau, cả người bắn ra mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: 10: Tuyệt gia rung động

"Hào tiểu tử, lại đến." Lôi Trung kích động quát to một tiếng, cả người cũng phóng đi theo. Tức khắc, đại sảnh Tuyết gia liền thành trường luyện võ, hai đạo bóng dáng một lớn một nhỏ không ngừng di chuyển, "Bang bang" tiếng đánh nhau càng không ngừng truyền vào tai mọi người.

"Ha ha, Mị tiểu tử, chưởng pháp của ngươi không sai.", "Hắc hắc, tạm được. Bất quá không đánh được Lôi Trung gia gia, bản thiếu không cam lòng!"

"Oa dựa vào, đây là cái gì linh kỹ, quần áo của bốn đại gia đều bị chọc thủng mấy chỗ." "Cái này gọi là vô ảnh kiếm khí. Tên đủ vang dội đi."

"Oa, Mị tiểu tử ngươi thật nham hiểm, chiêu nham hiểm như vậy mà ngươi cũng dám xuất ra." "Có thể đánh bại địch nhân, mặc kệ nó là tốt hay xấu..."

Đánh sâu vào thị giác, nghe hai người đối thoại, làm cho mọi người trong đại sảnh kinh ngạc đến mức không thể nói được gì, thật lâu sau mới phục hồi lại tinh thần.

"Dương, đây là Mị nhi nhà chúng ta hay sao?" Thủy Liên Nguyệt tầm mắt mơ hồ nhìn về phía Tuyết Trùng Dương, có chút không yên lòng, từ đêm qua, nàng cũng biết thực lực của Mị nhi không phải tầm thường, nhưng là không nghĩ lại mạnh mẽ như thế. Lôi Trung tuy rằng đem tu vi áp chế đến linh sư thượng phẩm, nhưng hẳn dù sao cũng ở cảnh giới cường giả linh đế, cho dù áp chế đến thượng phẩm linh sư giai cũng không phải thượng phẩm linh sư bình thường có thể bằng được. Nhưng là Mị nhi của nàng thế nhưng có thể đấu ngang sức với hắn. Đây là cái gì khái niệm? Mà ngay cả Thủy Liên Nguyệt luôn tự cho mình là thông minh, lúc này cũng không thể tưởng được, đây mới thật là tôn nhi của nàng sao?

"Nguyệt, đúng vậy, đây là Mị nhi nhà chúng ta, chúng ta cùng hắn tạo ra phản ứng không phải sao?" Tuyết Trùng Dương nói cho Thủy Liên Nguyệt nghe cũng là nói cho chính mình nghe, dù sao tính tình Mị nhi trước kia cùng Mị nhi hiện tại đánh sâu vào thị giác của hắn là quá lớn. Ngay cả hắn là người luôn luôn khôn khéo cũng có chút mê hoặc.

Lôi Tuấn nhìn hai đạo bóng dáng không ngừng di chuyển, lần lượt chạm vào nhau, lưỡng đạo mây kiếm nhún lại: lời đồn bên ngoài quả nhiên không thể tin, thiên phú kinh khủng như thế, làm sao có thể là phế vật đâu? Đem ánh mắt dời về phía chủ tọa vợ chồng Tuyết Trùng Dương, thấy mặt bọn họ lộ ra vẻ mơ hồ, lại nghe thấy bọn họ nói chuyện lúc đó; trong đầu Lôi Tuấn sinh ra vô số ý niệm, tiểu lễ tiểu tử này... dời ánh mắt về phía tiểu bóng dáng màu trắng đang chiến đấu, trong mắt hiện lên tinh quang: Tiểu tử này không đơn giản, phần trăm ăn lão hồ nhiều năm, đến bây giờ mới lộ ra mũi nhọn, tâm tính này cũng làm cho tâm của hắn cảm thấy có chút e ngại.

Nhị nữ Lôi Lệ Thi mở lớn miệng, hơi thở tràn ngập mùi đàn hương nhìn lên sân chiến đấu, trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ bất khả tư nghị. Trong lòng sóng ngầm cuộn cuộn: nàng mười ba tuổi liền đã ở nhất thượng linh sĩ, rất nhanh liền có thể bước vào linh sư giai, được gia tộc xưng là thiên tài ngàn năm mới xuất hiện, mà hắn, mười một tuổi liền đã là thượng phẩm linh sư, thiên phú khủng bố như vậy, ngay cả Tam ca Lôi Thức Thiên là người có thiên phú tốt nhất trong tộc cũng không bằng một nửa của hắn. Nhớ rõ, Tam ca năm đó mười hai tuổi đã bước vào linh sư cảnh, đã muốn người cao thấp trong gia tộc coi là yêu nghiệt, mỗi ngày giống nhau đều là hảo hảo bảo hộ.

Hai người Tuyết Mị chiến đấu cũng không bởi vì biểu tình của mọi người mà bị ảnh hưởng. Ngược lại càng đánh càng hăng, đột nhiên, "suru", "suru", hai tiếng vang nhỏ, hai đạo bóng dáng thế nhưng thoát ra khỏi đại sảnh, không gian trong đại sảnh dù sao cũng hữu hạn, không thể tận tình thi triển quyền cước, còn có một nguyên nhân chính yếu, vật trang trí trong sảnh thật quý giá nhiều lắm, mỗi lần đập nát một cái, Tuyết Mị đều sẽ đau lòng, đối với nàng mà nói, những thứ này đều là cổ bảo, là thứ kiếp trước nàng yêu nhất.

Trên sân huấn luyện của Tuyết gia, một vòng người lớn đứng nhìn, rộn ràng nhốn nháo, có trưởng lão nghi trọng, có quản gia, thị vệ, có tỷ nữ, người hầu; hơn ba trăm người Tuyết gia không hơn không kém trừ bỏ người ngoài cơ hồ đều đã trình diện toàn bộ, đơn giản là vì tiểu thiếu gia đang ở giữa sân đối chiến với một người. Nguyên lai tiểu thiếu gia nhà bọn họ không phải là phế vật, mà là thiên tài tuyệt thế, thâm tàng bất lộ; chuyện này tuyệt đối là kích thích thần kinh của mọi người, này so với việc gia chủ của bọn họ trở thành linh thần còn kinh ngạc hơn. Dù sao tiểu thiếu gia là trời sinh phế vật linh căn, căn bản không thể tu luyện. Nhưng điều đó không có khả năng phát sinh, lại có tình phát sinh ở trước mắt bọn họ. Tuyệt đối kinh ngạc!!!

"Bang bang" Âm thanh đánh nhau thật lớn, làm cho không khí chung quanh hai đạo bóng dáng đều sinh ra từng trận cơn sóng, có thể thấy được thực lực mạnh mẽ của hai người đang đối chiến. Hai màu xanh, vàng đang cấp tốc tung hoành qua lại, làm cho người có tu vi thấp xem mà hoa cả mắt. Linh căn của Lôi Trung là mộc, kim hai loại thuộc tính. Cho nên khi hắn phát ra là lục sắc cùng kim sắc. Mà nội lực mà Tuyết Mị sử dụng lại vô sắc, mọi người chú ý sau càng khiếp sợ không thôi, đều không đoán được tiểu thiếu gia là cái gì thuộc tính?

Tuyết Mị càng đánh càng vui sướng, kiếp trước nàng cùng người chiến đấu qua vô số lần, nhưng này là trận đấu sinh tử, nàng căn bản không thể có một chút sai lầm, vừa ra tay tất đã là sát chiêu. Giống như hiện tại, nàng cùng Lôi Trung không phải là sinh tử đại địch, mà là trận tử thí giữa tiền bối và vãn

bối. Thực lực của Lôi Trung mạnh hơn mình, không cần lo lắng đến việc mình sẽ làm hấn bị thương, cho nên Tuyết Mị ra tay càng không có chút khách khí, đem tuyệt học của nàng ở kiếp trước luyện tập trên người Lôi Trung. Chủ yếu là muốn thử xem tuyệt học của nàng ở cái thế giới này có bao nhiêu uy lực.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: 11: Khí thế kinh người

Mà Tuyết Mị nhưng không biết, tuyệt học của nàng ở trước mặt mọi người ạo thành nhiều kinh ngạc, đặc biệt đối với Lôi Trung, hấn áp chế tu vi linh lực không thể vui sướng chiến đấu, đối với một người cuồng chiến như hấn mà nói, đã là một loại tra tấn, nhưng quái chiêu của Tuyết Mị cứ ùn ùn ập đến càng làm cho hấn buồn bực tới cực điểm. mình là hảo tâm thí nghiệm thực lực của 'hấn', tiểu tử này ngược lại đem chính mình thành cái cào chiến đấu; nhất chiêu rồi lại nhất chiêu; người đã không quang minh chính đại cùng ta chiến đấu thì thôi, thế nhưng còn đem ám chiêu đồng loạt tiến đến; nếu không phải mình tu vi mạnh hơn 'hấn', tốc độ nhanh hơn hấn, cái mông đáng thương của mình khẳng định trúng chiêu. Tóm lại một câu, tiểu tử này mặt trắng (không hiểu chỗ này, ai giải thích giúp ta @@~)

Lại một tiếng nổ phịch, hai đạo bóng dáng giữa thân cấp tốc tách ra, đứng một bên. Hiện lộ toàn bộ thân hình; Tuyết Mị tóc dài rối tung, y phục hỗn độn, ống tay áo hai bên rách mất một mảnh vải dài, khoe miệng còn mang một đạo vết máu bất mắt, hiển nhiên là bị thương. Đối với Tuyết Mị chặt vật thì Lôi Trung tốt hơn nhiều, tóc vẫn như cũ cẩn thận tỉ mỉ cao cao trát trát, y phục cũng thật chỉnh tề, không bị làm sao ngoài biểu tình ghen uất trên mặt, cái khác hết thấy tốt lắm.

"Hắc hắc, Lôi Trung gia gia, đa tạ sự chỉ giáo vô tư của ngươi, tiểu tử lần này là xuất lực mạnh nhất." Tuyết Mị ôm quyền hướng Lôi Trung, cất cao giọng nói.

"Tiểu tử nhà ngươi, làm hại bốn đại gia vài lần thiếu chút nữa trúng chiêu." Lôi Trung sắc mặt tối sầm, cắn giận nói. Nghĩ đến tiểu tử này mỗi lần đều muốn đá mông hấn, hấn liền một trận chán nản.

"Lôi Trung gia gia đừng tức giận, không phải là chưa đá trúng sao." Tuyết Mị cười ha ha, cười đến vô cùng sung sướng, nàng không có xuất chiêu làm tổn hại hấn đã là lưu cho hấn mặt mũi.

"Hảo tiểu tử, thực lực của ngươi, ha ha ha..." Lôi Trung cũng cười ha ha, giống như mang theo tất cả bực mình trong bụng đều cười đi ra.

Mọi người chung quanh mờ mịt nhìn hai người giữa sân cười như điên cuồng. Không rõ bọn họ vì sao cười đến vui vẻ như vậy? Mọi người ở đây trừ bỏ một số ít người, đại đa số đều không thấy rõ kết quả cuộc chiến của bọn họ là như thế nào.

Vợ chồng Tuyết Trùng Dương cùng Lôi Tuấn đã ngoài cường giả linh suất, tự nhiên nhìn được Tuyết Mị xuất chiêu làm tổn hại Lôi Trung, đều không cảm thấy kinh ngạc, mặt đồ thay Tuyết Mị.

"mị nhi, ngươi không sao chứ?" Thủy Liên Nguyệt thân hình chợt lóe, đến bên người Tuyết Mị, Thấy khoe miệng nàng có một đạo vết máu, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng.

"Nãi nãi, ta không sao, chỉ là một chút vết thương nhẹ." Tuyết Mị trong lòng âm áp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, nở rộ ra ý cười dịu dàng: ha ha, nãi nãi đây là lo lắng cho ta. Bất quá, ánh mắt của nàng lập tức trở nên lạnh lợi như đao phong đao qua mọi người liên can đến Tuyết gia, khí thế của thần trộm xưng bá địa cầu từ kiếp trước từ trên người nàng bạo dũng mà ra. "Chuyện tình của bản thiếu không thể tiết lộ cho ngoại nhân biết, các người có hay không làm được?"

Ánh mắt lạnh lợi, giọng điệu bá đạo, khí thế khủng bố; làm cho mọi người trong Tuyết gia từ cao xuống thấp (cao, thấp ở đây là địa vị nhé) đều cảm thấy run như cây sậy, hai chân phát run, mồ hôi lạnh trên trán chảy ồ ồ xuống, "Bùm" một tiếng, không biết ai trước hết chịu không được liền quỳ gối quỳ xuống, tiếp theo vô số tiếng vang lên, nất tề xoát xoát quỳ xuống, mà ánh mắt của bọn họ nhìn về phía Tuyết Mị là kinh sợ lại vô cùng nóng; thế giới này tôn sùng cường giả vì tôn, bọn họ thân là hạ nhân, cả đời không thể xoay người thì ai mà chẳng hi vọng chính mình có thể được đi theo một cái chủ tử cường đại.

Khí thế này mang theo một loại huyền diệu, là người bình thường sao có thể có được, chỉ có là một lâu cư thượng vị cường giả sớm chiều tịch gian chậm rãi mà đường thành. Mà tiểu thiếu gia đột nhiên bộc phát ra khí thế kinh người, sao lại là người bình thường?

"Thiếu gia, ngài yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để lộ ra chuyện tình của ngài cho ngoại nhân." Một nam tử tục tăng quỳ gối ở trước mọi người, đột nhiên cất cao giọng nói, ánh mắt nhìn về phía Tuyết Mị thế nhưng mang theo sùng bái cùng cuồng nhiệt; chính là chủ tử có được loại khí thế này mới đáng giá để Tuyết Lôi hấn đi theo. Người này đúng là đội trưởng thị vệ Tuyết gia, Tuyết Lôi. Theo lời nói của Tuyết Lôi hạ xuống, mọi người đang quỳ cũng đều hưởng ứng. Có thể thấy được thanh thế của Tuyết Lôi ở Tuyết gia là rất lớn.

Trừ những người đó ra, người vẫn còn đứng có thể đếm trên đầu ngón tay. Rõ ràng là vợ chồng Tuyết Trùng Dương, gia tôn Lôi Trung, gia tôn Lôi Tuấn là sáu người. Bất quá nhìn đôi đồng tử trừng lớn của bọn họ có thể thấy được, nội tâm của bọn họ chính là nhắc lên vạn trọng kinh lăng, thật lâu không thể bình tĩnh. Ánh mắt nhìn chằm chằm Tuyết Mị như đang nhìn một người quái dị, một cái tiểu hài tử mới mười một tuổi thế nhưng lại có được khí thế

kinh người mà cường giả bọn họ lại không thể có được.

"Ha ha, tốt lắm, các ngươi là người Tuyệt gia, bản thiếu tự nhiên là tin tưởng các ngươi..." Lời nói của Tuyệt Mị nhấn mạnh một chút, làm như vô ý đưa mắt nhìn hai huynh đệ Lôi Trung, Lôi Tuấn, trong mắt ý cười kéo dài; bất quá lại không biết, ý cười trong mắt nàng lại làm cho hai huynh đệ Lôi Trung đồng tử mạnh mẽ co rút lại: Tiểu tử này muốn làm gì? Nhị nữ Lôi Lệ Thi càng là sợ tới mức trốn trong lòng gia gia nhà mình.

Lưu quang trong mắt Tuyệt Mị vừa chuyển liền dời đi, chấp hai tay ra sau lưng, khí thế trên người mạnh mẽ kịch liệt hướng lên trên trướng: "Tin tưởng bản thiếu, không lâu sau, Suong Nguyệt thành sẽ thay đổi." Mỗi lần nàng nói một chữ, khí thế trên người càng gia tăng một phần. Chờ nàng nói xong, khí thế đã đạt tới một trình độ cực kì kinh khủng. Đây gọi là dựa thế thu phục người.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: 12: Hoàng kim thần long

"Ta sẽ sống chết lâm tùy tùng của thiếu gia." Người Tuyệt gia từ cao xuống thấp ánh mắt cực nóng nhìn tiểu thiếu niên vận bạch y đứng giữa sân, đồng loạt cao giọng nói, thanh thế lớn, khoi dậy vạn trượng hào hùng bị chôn dưới đáy lòng của mọi người. Trên người thiếu niên này, bọn họ thấy được sự tự tin, thấy được hi vọng, thấy được tương lai.

"Hào, đa tạ các ngươi đã tin tưởng ta, ta sẽ không để các ngươi thất vọng. Tất cả mọi người đứng lên đi." Nói xong, khí thế như hồng thủy nhất tề nghìn trượng trên người Tuyệt mị trong nháy mắt đã biến mất không thấy tăm hơi, khôi phục bộ dáng vô hại quen thuộc, một màn kia giống như chỉ là mộng ảo. Trước sau tương phản làm cho mọi người nhất thời không kịp phản ứng.

"Nãi nãi, Mị nhi mệt mỏi quá." Tuyệt Mị lôi kéo cánh tay Thủy Liên Nguyệt, thanh âm ngọt ngào làm cho mọi người vừa đứng lên thiếu chút nữa lại té trên mặt đất. "A..." Thủy Liên Nguyệt bị động tác của Tuyệt Mị làm cho bừng tỉnh. Nghe lời nói của tôn nhi, vừa lo lắng lại vừa buồn cười. Hướng về đám người giương giọng kêu lên: "Tiểu Ngọc, nhanh đi chuẩn bị nước cho thiếu gia tắm rửa."; "Dạ, phu nhân." Trong đám người một cô nương thanh lệ đứng ra lên tiếng, liền bước nhanh hướng về thủy phòng mà đi.

"Tất cả mọi người giải tán đi." Tuyệt Trùng Dương đứng ra khoát tay áo nói, ai ngờ thanh âm của hắn lại không được đáp lại. Làm cho hắn một trận cười khô, ánh mắt nhìn về phía tôn nhi của mình lại tràn ngập tự hào. Đây chính là tôn tử của Tuyệt Trùng Dương hắn, có được tôn tử như thế, còn cầu gì hơn.

"Tất cả giải tán đi. Tuyệt Lôi, ngươi ở lại." Âm thanh Tuyệt Mị trong trẻo, không phải là rất lớn, lại làm cho tất cả mọi người ở đây nghe thấy rành mạch. Một đám liếc mắt hâm mộ nhìn Tuyệt Lôi một cái liền đều rời đi. "Tiểu thiếu gia..." Tuyệt Lôi có chút không yên kêu lên. Tuyệt Mị hiện tại tuy rằng không có phát ra khí thế, nhưng hắn vẫn cảm thấy có một loại uy áp vô hình. Tựa như một lần bị răn cấm, liền sợ răn mười năm.

"Tuyệt Lôi, ngươi không đến ba mươi tuổi đi?" Tuyệt Mị đến gần người trước mặt, khoe miệng mỉm cười hỏi.

"Dạ. Tiểu nhân năm nay hai mươi sáu." Tuyệt Lôi tuy rằng nghi hoặc, bất quá vẫn thành thật trả lời.

"Hai mươi sáu tuổi, kim hỏa linh căn, thượng phẩm linh tướng, thiên phú cũng không tệ lắm..." Mỗi lần Tuyệt Mị nói một câu, ý cười trên mặt ngày càng sáng lạn. Làm cho người nọ da đầu một trận run lên, mồ hôi lạnh trên trán cứ thế mà rơi.

"Tiểu... thiếu gia..." Tuyệt Lôi còn chưa kịp nói, chợt nghe bên tai truyền đến thanh âm văn nhã của Tuyệt Mị: "Tuyệt Lôi, ngươi hãy nghe cho kỹ, sáng sớm ngày mai đem huynh đệ của ngươi đến tập hợp tại sân huấn luyện ở hậu viện, bản thiếu muốn nhìn thực lực của các ngươi." Đây đúng là tuyệt kỹ sơ học của Tuyệt Mị ở kiếp trước: Thiên lý truyền âm. Lời nói của nàng cũng chỉ có một mình Tuyệt Lôi nghe thấy, những người khác nghe không được. Tương đương với linh thức truyền âm ở thế giới này.

Tuyệt Lôi trừng lớn hai mắt về bất khả tư nghị nhìn bạch y thiếu niên trước mặt, linh thức truyền âm? Tiểu thiếu gia vừa rồi là dùng linh thức truyền âm? Đây chính là đạt tới cấp linh Vương mới có thể sử dụng. Chẳng lẽ tiểu thiếu gia hắn đã muốn đạt tới cấp linh Vương? "Tuyệt Lôi, tò mò hại chết mèo, đi xuống đi." Thanh âm như u linh của Tuyệt Mị vang lên bên tai Tuyệt Lôi, người nọ sợ tới mức đáy lòng đánh cái giật mình, vội vàng nói tiếng "Dạ." Liền nhanh chóng rời đi, tốc độ như vậy, giống như đằng sau có cả mãnh thú hồng hoang đuổi theo...

"Mị nhi, Lôi tiểu tử này bị sao thế?" Tuyệt Trùng Dương nhìn bóng dáng Tuyệt Lôi cấp tốc rời đi, khó hiểu hỏi.

"Hắc hắc, gia gia, hắn là sợ hãi Mị nhi sẽ ăn hắn đâu." Tuyệt Mị vô (số) tội nhún vai, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra ý cười giống như hồ ly. Ánh mắt dời về phái đám người Lôi Trung, nụ cười trên mặt lại càng xán lạn. Lôi Tuấn mày kiếm vừa nhíu, liền muốn phát tác: Đáng giận, tiểu tử này ba lần bảy lượt khiêu khích tôn nghiêm của bản đế. "Mị tiểu tử, ngươi này là có ý gì?"; "Lôi Tuấn gia gia, ngươi nói cái gì a?" Tuyệt Mị vô tội trừng mắt nhìn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập vẻ mờ hồ. "Sát" một tiếng giòn vang, Lôi Tuấn nắm chặt tay tạo chưởng, gân xanh nổi lên, hiển nhiên là đang nổi giận. Tiểu tử này quả thực tìm tòi.

"Lôi Tuấn, ngươi muốn làm gì?" Thủy Liên Nguyệt lãnh quát một tiếng, nổi giận như mẩu sư tử nhanh chóng che ở trước mặt Tuyệt Mị. "Muốn thương tổn cháu của ta, cho dù thực lực ngươi mạnh hơn ta hai giai, lão nương cũng dám đối đầu với ngươi." Sắc mặt Tuyệt Trùng Dương cũng lộ vẻ giận dữ, trừng mắt nhìn lão hữu đã nhiều năm, "Nếu dám đánh tôn nhi của ta, lão tử liều mạng với ngươi, cho dù ngươi mạnh hơn ta thì sao?"

“Tam đệ, người bình tĩnh một chút. Trùng Dương huynh, tẩu tử, các người cũng bình tĩnh một chút!” Thân hình tục tằng của Lôi Vừa chen ngang mấy người lúc đó. Tận tình khuyên bảo.

“Mị tiểu tử, người là sợ chúng ta sẽ đẹp chuyện của người tiết lộ ra ngoài, đúng không?” Lôi Tuấn chọn mị, trầm giọng nói.

“Hắc hắc. Lôi Tuấn gia gia, các người có thể nói chuyện này ra ngoài nha, tốt nhất là đem bản thiếu nói ít nhất là chuyện trên trời dưới đất không gì không làm được, như vậy bản thiếu mới có thể thực sự vui vẻ đâu. Bất quá...” Tuyết Mị đang nói liền dừng lại một chút. Khóe miệng nhấc lên một đạo hình cung đẹp mắt nói.

“Bất quá cái gì?” Lôi Trung mắt trừng lớn, cơ hồ là rống chứ không phải nói, tính tình của hắn, ghét nhất là người khác nói chuyện được một nửa rồi lưu lại một nửa.

“Hắc hắc, ta sẽ mượn đại kim của sư tôn gia ta, đến Lôi gia các người một chuyến.” Tuyết Mị cười tủm tỉm nói, s cười trên mặt không hề giảm mà ngược lại còn tăng lên.

“Đại kim? Mị tiểu tử, đại kim là cái gì?” Đám người Lôi Trung nghe được một bước hồ đồ, bất quá nhìn đến nụ cười quỷ dị của Tuyết Mị, trong lòng có dự cảm bất hảo: đại kim này nhất định là không dễ chọc.

“Đại kim là tọa kỵ của sư tôn ta. Nó nha, toàn thân màu vàng lóng lánh, tự xưng là hoàng kim thần long.” Tuyết Mị vừa dứt lời, đám người Lôi Tuấn hít phải ngum khí lạnh, mà ngay cả vợ chồng Tuyết Trùng Dương về mặt cũng đại ra. Long, là thần thú trong truyền thuyết. Hoàng kim thần long càng là hoàng giả Long tộc.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: 13: Hứa hẹn

“Mị nhi... sư... sư tôn người tọa kỵ là hoàng kim thần... long?” Tuyết Trùng Dương thanh âm run run hỏi. Người có thể khống chế được hoàng kim thần long chắc hẳn phải rất mạnh? Chỉ sợ là thiên thần. Hắn cũng không nghĩ tới Tuyết Mị sẽ nói dối, dù sao hoàng kim thần long này là loại sinh vật cao quý trong truyền thuyết, không phải ai cũng đều biết đến. Giống bọn họ cường giả khôn ngoan tuổi này đều đã nghe thấy. Tuyết Mị mới mười một tuổi, chưa từng thấy qua hoàng kim thần long thì làm sao mà biết được. Nhưng là bọn hắn không biết rằng linh hồn của Tuyết Mị căn bản không phải là người của thế giới này, mà là người địa cầu tiếp thu mấy ngàn năm văn học tinh hoa từ cổ chí kim. Tuyết Mị kiếp trước có xem qua tiểu thuyết huyền huyền, đều viết hoàng kim thần long là thú tộc khủng bố nhất tồn tại. Vì thế nàng cũng thuận miệng giật nhẹ, nói như thế nào đâu biết mấy người này cư nhiên bị nàng lừa gạt, trong lòng nàng thực đắc ý nha, không nghĩ tới thế giới này còn thực sự tồn tại Long, xem về còn thật sự là khủng bố tồn tại. Hắc hắc, về sau bốn tiểu thư cũng muốn một cái.

“Là nha, gia gia, đại kim kì thực rất thiện lương, nó nha, thích nhất hủy ngọn núi diệt thành trì. Ở thế giới của sư tôn, không biết bao nhiêu...” Nói tới đây, Tuyết Mị đột nhiên cảm miệng không nói, bộ dáng ảo não nhìn mọi người.

Mọi người trừ bỏ nhị nữ Lôi Lệ Thi (hai người Lôi Linh Nhạ và Lôi Lệ Thi), đều là người đã sống vài thập niên, như thế nào lại không biết nguyên nhân tiểu tử này ảo não. Bất quá trong lời tiết lộ của tiểu tử này đoán được một cái tin tức: sư tôn của tiểu tử này không phải người của thế giới này, mà là người của thế giới kia, hơn nữa còn là khủng bố cường giả có thể khống chế được hoàng kim thần long.

Đoán được điều này, mọi người thần sắc khác nhau; vợ chồng Tuyết Trùng Dương tự nhiên là cảm thấy vui vẻ thay cho tôn tử mình, dù sao có thể được một cường giả cấp bậc thiên thần xem trọng là một sự kiện cỡ nào may mắn. Mà hai huynh đệ Lôi Trung thần sắc có điểm phức tạp, người Tuyết gia thật đúng là may mắn, ngàn năm trước, là một thế hệ linh thần Tuyết Khinh Dương, lại tại lại xuất hiện yêu nghiệt yêu tử Tuyết Mị này, Tuyết gia muốn không cường đại cũng khó; đáng tiếc hơn sáu mươi năm trước Tuyết gia lại đem Tuyết Trùng Dương đuổi khỏi gia tộc, nếu là Tuyết gia biết hậu đại Tuyết Trùng Dương xuất hiện một tiểu tử yêu nghiệt là Tuyết Mị, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào? Sẽ thật hối hận đi, sau đó không tiếc hết thảy đại giới đem Tuyết Trùng Dương thỉnh về gia tộc đi. Nay không thể nói Tuyết gia ở đề độ này quá mức lợi thế, nếu đổi lại một cái gia tộc khác, cũng sẽ như thế; thiên phú yêu nghiệt, hậu trường khủng bố, ai mà không hi vọng gia tộc mình tồn tại một cái cường giả trong tương lai như thế.

“Lôi Trung, Lôi Tuấn hai vị gia gia, không phải Mị tiểu tử cố ý làm khó dễ các người, mà là tiểu tử hiện tại vẫn chưa thể cường đại thật sự không muốn Tuyết gia bị một ít khách không mời mà đến quấy rầy. Cho nên thỉnh các người giữ bí mật giúp ta, nếu tương lai có một ngày, các người muốn tiểu tử hỗ trợ, tiểu tử nhất định sẽ không từ chối.” Tuyết Mị là toàn tâm toàn ý mà nói; tiểu dạng, lão hồ ly, cho người một cái bạc thang, nếu là người còn không đi xuống, đừng trách bốn tiểu thư tâm ngoan.

“Hào.. hào... Mị tiểu tử, đây là người nói, về sau ta có việc tìm người hỗ trợ người cũng đừng mong từ chối.” Trong mắt Lôi Tuấn hiện lên một chút tính kế. Lấy thiên phú của tiểu tử này, chỉ cần không chết non, tương lai, thiên hạ nhất định sẽ là của hắn. Làm cho hắn thiếu mình một cái nhân tình, lại có gì mà không làm đâu.

“Chỉ cần không thương tổn thân nhân của tiểu tử, tiểu tử nhất định sẽ không nói hai lời.” Tuyết Mị thề nói; trong đôi mắt đẹp đồng dạng cũng hiện lên một chút tinh quang. Lão hồ ly, còn dám tính kế bốn tiểu tử, về sau không biết là ai tính kế ai đó.

“Tốt lắm, tốt lắm, chuyện này liền dừng lại ở đây đi.” Lôi Trung nhìn thấy một màn Tam đệ mình cùng Mị tiểu tử đạt thành hiệp nghị, âm thầm thờ dài nhẹ nhõm một hơi, dù sao Mị tiểu tử này rất hợp khẩu vị của mình. Tự nhiên không hi vọng hấn cùng Tam đệ phát sinh xung đột; “Trùng Dương lão đệ, chúng ta đến Sương Nguyệt thành còn có chuyện khác muốn làm, liền cáo từ trước.”

Tuyết Trùng Dương gật gật đầu, Lôi Tuấn vừa mới cùng tôn tử mình xảy ra ma sát, hiện tại hấn cũng không có tâm tình tiếp đãi bọn họ. “Mị tiểu tử, khi nào đến đế đô đi Lôi gia ta, chúng ta cùng hảo hảo đánh một hồi.” Lôi Trung dùng bàn tay to vỗ vỗ bả vai mảnh khảnh của Tuyết Mị, hưng phấn mà nói; hấn cùng với Mị tiểu tử này xem như là hòa thuận, đối với ‘hấn’ càng nhìn càng yêu thích.

“Hảo, đế đô, tiểu tử nhất định sẽ đi, đến lúc đó Lôi Trung gia gia cứ chờ tiếp chiêu đi.” Tuyết Mị lộ ra tươi cười nghiêng ngả, Lôi Trung vừa hay là một người ngay thẳng, nàng rất thích loại người này.

“Ha ha, tiểu tử, ngươi cứ hảo hảo mà yên tâm, bốn đại gia thật chờ mong lần gặp mặt tiếp theo.” Lôi Trung ha ha cười, nghĩ rằng: không biết lần gặp mặt tiếp theo, tiểu tử này đã cường đến cái tình trạng nào rồi đó?

“Tuyết Mị, chúng ta đợi lần gặp mặt tiếp theo.”; “Họ Tuyết, về sau đến đế đô nhất định phải tìm chúng ta, cũng không thể quên chúng ta. Nghe được không?”

Đây là lời nói của Lôi Lệ Thi, Lôi Linh Nhạc, hai nàng lúc sắp đi đã lưu lại. Bốn người Lôi Trung vừa đi không lâu, một gã thị vệ chạy đến hướng Tuyết Trùng Dương báo tin: “Lão gia, gia chủ Lưu gia cầu kiến.” Hai vợ chồng Tuyết Trùng Dương nghe xong trên mặt một trận nghi hoặc, không biết cái lão thất phu (người tâm thường) Chu Đạt Ngũ này vì cái gì mà đến.

Đôi mắt đẹp của Tuyết Mị ngưng trọng, lão gia hóa này nhất định là vì mình mà đến; thi thể chủ tử ba người Chu Phù Tân đã muốn bị Viêm Lang ăn sạch, xem như hủy thi diệt tích, cho dù Chu Đạt Ngũ đã biết tôn tử của mình bị người giết, hơn nữa lại hoài nghi là mình giết, nhưng hấn không có chứng cứ thì cũng không làm gì được mình, ít nhất hấn cũng không dám ở trong sáng mà đối phó với bản thân, nếu hấn đã vì mình mà đến, vậy cũng đừng trách bốn tiểu tử tâm ngoan thủ lạt. Bốn tiểu tử thích nhất là giờ thủ đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: 14: Thần trộm (thượng)

“Gia gia, nãi nãi, Chu gia lão nhân kia chỉ sợ là lai giả bất thiện (người đến không có ý tốt), các ngươi phải chú ý một chút, Mị nhi đi tắm rửa một chút rồi sẽ trở ra.” Tuyết Mị nói xong liền hướng về sân viện mình mà đến. Nửa đồng hồ sau, Tuyết Mị lại phong độ xuất hiện ở đại sảnh, theo sau là hai huynh đệ Tiểu Xà cùng Tiểu Hồ. Mọi người đang giao phong kịch liệt trong đại sảnh mà vì người nào đó đến, bỗng nhiên đình chỉ.

“Ngươi là tiểu tử Tuyết Mị kia?” Một lúc lâu sau, thanh âm kinh nghi của Chu Đạt Ngũ đánh vỡ sự yên tĩnh trong đại sảnh. Tuyết Mị vừa tiến đến liền chú ý trung niên nhân mập mập đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế của khách, thoát nhìn không kém tuổi gia gia là mấy, trên môi có bộ râu hình chữ bát, mỗi lần nói chuyện là nhúc nhích, gây cho mọi người một cảm giác buồn cười. Bất quá, người tử diện mạo mà lại phán đoán tính cách của hấn (nhìn mặt mà bắt hình dong), vậy người liền sai mười phần, Chu Đạt Ngũ, người này tuyệt đối là một cái tiểu nhân gian trá; lấy một cái cường giả ở thế giới này mà nói, có thể làm được chỉ chủ nhất gia (chủ của gia tộc) là rất ít, không có một kẻ nào là dễ bắt nạt. “Chu gia gia chủ, văn bối hữu lễ.” Tuyết Mị chấp tay hành một cái lễ, trong lòng thầm nghĩ: “Chu lão đầu, ta muốn nhìn ngươi sẽ làm như thế nào. Nếu là muốn giết bốn tiểu tử, chỉ bằng Chu gia ngươi? Hừ, bốn tiểu tử sớm muộn gì cũng đem nó nhỏ cỏ tận gốc.”

“Tuyết gia chủ, đây mới thật là lệnh tôn?” Chu Đạt Ngũ nhìn thiếu niên trước mắt tinh xảo khí chất phi phàm, có điểm không thể tin được đây là thiếu gia phế vật nổi danh Sương Nguyệt thành, đem ánh mắt nghi hoặc chuyển qua Tuyết Trùng Dương, hy vọng có thể nghe ra đáp án từ trong miệng hấn.

“Chu gia chủ không cần kinh ngạc, tiểu tử cùng lệnh tôn Văn Tài huynh ngày hôm qua ở ngoại ô dưới cơ duyên xảo hợp gặp được kỳ nhân, hấn thấy ta thân thể yếu đuối, liền tặng ta một viên linh đan. Về phần lệnh tôn...” Không đợi Tuyết Trùng Dương trả lời, Tuyết Mị liền ở trước mặt hấn trả lời; nói được một nửa thì nàng có ý dừng lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lộ ra tươi cười âm áp.

“Tân nhi hấn làm sao vậy?” Thịt béo trên mặt Chu Đạt Ngũ cứng đờ, trong lòng hiện lên dự cảm bất hảo, giả vờ cười trấn định hỏi.

“Vị kỳ nhân kia cũng tặng lệnh tôn một viên mỹ nhan đan, sau, kỳ nhân liền tiểu thất trong hư không, sau đó chúng ta liền trở về thành, theo lệnh tôn đi Hoa Hồng lâu, đến gặp cô nương tên là Song Song. Nói vậy Văn Tài huynh vẫn còn ngủ ở trong lòng mỹ nhân đi.” Tuyết Mị vừa nói vừa chú ý đến sắc mặt Lưu Đạt Ngũ, sắc mặt của hấn từng chút một biến thành xanh mét.”

“Tuyết Mị tiểu tử, ngươi tốt nhất không cần lừa bản đế, nếu không hậu quả không phải Tuyết gia các ngươi hiện tại có thể thừa nhận được.” Chu Đạt Ngũ nhìn Tuyết Mị liếc mắt một cái, lưu lại một câu nói uy hiếp cuối cùng phát tay áo rời đi. Chu Đạt Ngũ là một người có lòng nghi ngờ rất nặng, hấn không phải không hoài nghi tính chân thật trong lời nói của Tuyết Mị, nhưng nghĩ đến tiểu tử này là một cái phế vật yếu đuối vô năng, hấn còn có điểm tin; huống chi là phẩm tính của tôn tử mình như thế nào, hấn còn không biết sao? Đệ nhất thiếu gia quần áo lụa là của Sương Nguyệt thành, trời sinh tính tình

háo sắc, thiên tư ngu dốt, cả ngày lưu luyến nơi bướm hoa.

Hoa Hồng lâu là thanh lâu nổi tiếng nhất Sương Nguyệt thành, hoa khôi Song Song cô nương càng là tuyệt sắc khuynh thành, lãnh diễm vô song, không ít người vì nàng mà vung tiền như rác, chỉ vì nụ cười của mỹ nhân.

Hôm nay Hoa Hồng lâu lại nghênh đón một đại nhân vật quan trọng, người tới thể trọng, thân phận quá nặng; người này đúng là người vừa mới ly khai Tuyệt gia, Chu Đạt Ngũ; bài danh thứ hai trong Tứ đại gia tộc – gia chủ Chu gia;

Nhìn thấy người tới, tú bà Hoa nương được trang điểm xinh đẹp vội vàng làm khuôn mặt tươi cười ra nghênh đón, “Chu gia chủ, hoan nghênh quang lâm.” Một mặt cung kính đem Chu Đạt Ngũ tiến vào phòng khách quý; mặt khác ở trong lòng thở dài: Hôm nay thật xui xẻo, vừa đưa đi một tòa ôn thân, hiện tại lại tới một tòa sát thân...

“Tôn nhi (tôn tử a~) của bản đế hiện tại ở nơi này của ngươi sao?” Chu Đạt Ngũ cảm thấy thật vô nghĩa, trực tiếp mở miệng hỏi;

“Chu đại thiếu gia hôm nay chưa từng tới.” Tuy rằng Hoa nương rất kinh ngạc khi thấy Chu Đạt Ngũ đi tìm tôn tử thế nhưng lại đến đây, nhưng vẫn là thành thật trả lời.

“Vậy hôm qua hẳn có tới không?” Chu Đạt Ngũ nhướn mày, tên hỗn đản này cả ngày cả đêm không trở về nhà, không phải là lại tới đây phong lưu khoái hoạt đi?

“Ngày hôm qua hẳn có tới, đến gặp Song Song. Sau không biết khi nào thì rời đi.” Chu Phù Tân này chẳng lẽ đã mất tích? Hoa nương trong lòng thầm nghĩ.

“Ngươi không biết hắn rời đi lúc nào? Hay căn bản là không có rời đi?” Chu Đạt Ngũ xanh mặt chất vấn nói.

“Chu gia chủ, xin bối giận, lệnh tôn rời đi lúc nào, Song Song là rõ ràng nhất, ta đi kêu nàng xuống dưới, ngươi cứ giáp mặt hảo hảo mà hỏi nàng.” Hoa nương vội vàng cười làm lành nói; nghĩ rằng: Cháu của ngươi là cái gì mặt hàng, chính ngươi còn không biết sao? Hiện tại tám phần là ở ngoài đùa giỡn lưu manh, lại muốn tới chỗ của lão nương tìm người. Bất quá nàng trong lòng dù có oán cũng không dám nói ra, một bên phân phó nha hoàn: “Tiểu Hồng, đi Lục Tú các thỉnh Song Song cô nương lại đây, nói có khách quý muốn gặp nàng.” Tiểu Hồng gật gật đầu, lĩnh mệnh mà đi.

Một lúc lâu sau, ngoài cửa truyền đến thanh âm lo lắng của Tiểu Hồng: “Nương, không tốt, Song Song cô nương không... không thấy nàng.” “Cái gì, không thấy Song Song?” Hoa nương nghe xong trong lòng hung hăng nhảy dựng, nàng bỗng nhiên có một loại dự cảm bất hảo; Song Song là cây hái ra tiền của Hoa Hồng lâu, cũng không thể có nửa điểm tổn thất, cũng không để ý trong phòng có Chu Đạt Ngũ, liền vội vã hướng Lục Tú các chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: 15: Thần trộm (trung)

Lục Tú các, là viện xinh đẹp nhất Hoa Hồng lâu, trong sân, thanh tĩnh u nhã, các màu hoa cỏ, tranh hồng khoe sắc; mà lúc này, sân viện nguyên bản đang thanh tĩnh, lúc này lại âm âm một mảnh, nhiều cái nữ tử y phục phong tao đơn bạc đứng đầy sân, chỉ chỉ tra tra tiếng nghị luận thỉnh thoảng vang lên.

“Nương đến đây, nương đến đây.” Trong viện, không biết ai kêu một tiếng, chúng thanh âm nhất thời yên lặng, chợt nhất tề xoát xoát đem ánh mắt dời về phía mấy người đang chạy cấp tốc đến đây, đằng trước dĩ nhiên là Chu Đạt Ngũ đáng người mập mạp, hắn mỗi lần bước đi cũng đều dài đến mười thước, mới vài bước liền xuất hiện ở trong sân, cuối cùng lảng không (bay qua) trên đầu chúng nữ tử, trực tiếp dừng tại khuê phòng của Song Song cô nương, trông thấy phòng trống rỗng, sắc mặt chìm mạnh xuống, khuôn mặt mập mạp nháy mắt trở nên dữ tợn.

“Này... này... Song Song... thật.. thật sự không thấy nàng.” Hoa nương từ, sau theo tới nhìn đến trong phòng không có một bóng người, nhất thời xui xẻo ngồi dưới đất, thì thào tự nói.

“Nói, nói, đây là có chuyện gì? Tôn nhi của ta mất tích, Song Song hiện tại cũng không thấy, ngươi muốn giải thích như thế nào?” Chu Đạt Ngũ đối với Hoa nương một trận rống giận, bàn tay to đem cổ nàng kéo lên, nói.

“Khụ... khụ, Chu... Chu gia chủ, ngươi... phóng ta xuống dưới trước, ta... ta sẽ nói a suy nghĩ của mình.” Cô bị nhắc đau nhức, Hoa nương thật cố hết sức mới đem suy nghĩ của mình nói ra; Chu Đạt Ngũ nếu không buông mình ra, chỉ sợ chính mình liền đi gặp Diêm Vương.

“Ngươi tốt nhất đừng có đùa giỡn trước mặt bản đế.” Chu Đạt Ngũ cười lạnh một tiếng, đem Hoa nương trực tiếp quăng xuống mặt đất.

“Khụ, Chu gia chủ, ngươi cũng nhìn rồi, Song Song nàng không thấy, lệnh tôn cũng không thấy, có lẽ là có người âm mưu nhằm vào Hoa Hồng lâu ta. Ngươi xem...” Hoa nương còn chưa nói hết lời, đột nhiên bị hắc y nhân xuất hiện trước mắt làm cho hoảng sợ, thanh âm cũng ngừng lại.

“Chủ nhân, Chu gia vừa nhận được một phong thư thần bí.” Hắc y nhân cung kính đưa cho Chu Đạt Ngũ một cái phong thư màu tím. Hắc y nhân kia là một trong mười ba ám vệ của Chu gia, chỉ trung thành với một mình gia chủ.

Chu Đạt Ngũ gật đầu, đưa tay nhận lấy, vừa mới mở ra, nhất thời sắc mặt đại biến; chỉ thấy trên giấy viết: Chu gia Chu Phù Tân, thiếu gia y phục lụa là hào sặc, ý thể hiếp người, ai cũng có thể giết; bản tôn đã đem hấn tru diệt, đại lao phí là: mật thất Chu gia, một cây cỏ linh chi ngàn năm, một đoá tử kim liên, Tẩy Tủy đan, tăng linh đan, hồi linh đan là ba bình; bản tôn đã tự mình thu hoạch. Kí tên: Thần trộm.

Chu Đạt Ngũ sau khi đọc xong, khuôn mặt trở nên vô cùng đen tối, bàn tay to nắm chặt, nghiền nát tờ giấy hóa thành một đồng bột phấn rơi trên mặt đất, sau đó thân hình mạnh mẽ bay lên trời, “Sưu” một tiếng, lấy tốc độ nhanh nhất trở về Chu gia. Hắc y nhân cũng theo sau mà đi.

Hoa nương trừng lớn hai mắt nhìn theo phương hướng hai người vừa rời đi, thật lâu không nói gì. Chu gia không biết đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng làm cho Chu Đạt Ngũ lo lắng trở về? Mà vào lúc này...

“Nương, nương, không tốt.” Một thanh y thiếu nữ hốt hoảng chạy vào, trong tay hé ra trang giấy đỏ thẫm.

“Tiểu Thanh, lão nương không phải đã nói cho ngươi gặp chuyện phải thật bình tĩnh sao? Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?” Hoa nương phục hồi lại tinh thần, hờn giận trừng mắt thanh y thiếu nữ vừa chạy vào, khiến trách; tâm tình lão nương cũng bởi vì đánh mất một cái cây hái ra tiền Song Song, đã muốn đủ kém, bây giờ còn đem một ít lông gà vò tôi (những chuyện nhỏ nhặt) đến làm phiền lão nương.

“Nương, tự ngươi chính mình xem đi. Ngươi xem phải thật bình tĩnh.” Tiểu Thanh đem trang giấy đỏ thẫm đang cầm trong tay đưa cho Hoa nương, sau đó nhanh chóng lui ra xa.

Hoa nương nghi hoặc nhìn nàng một cái, sau đó đem ánh mắt hồ nghi phóng trên trang giấy đỏ thẫm, nhất thời, “A” một tiếng hét thảm thiết vang lên, tiếp theo, thân hình đầy đặn của Hoa nương như gió xoáy lao ra Lục Tú các, tốc độ so với lúc đến đây còn nhanh hơn gấp đôi. Còn một bên chạy một bên kêu: “Tiền của ta, bảo bối của ta, mất hết rồi, mất hết rồi.” Phía sau hé ra trang giấy đỏ thẫm phiêu nhiên rơi xuống, chúng nữ tử vừa lại đây liền thấy, sắc mặt mỗi người nhất thời biến đổi thành thất thái (bảy màu), chỉ thấy trên giấy viết: Song Song cô nương, quốc sắc thiên hương, bản tôn ngưỡng mộ đã lâu, liền mang nàng hoàn lương; Hoa Hồng lâu cấp đồ cưới cho Song Song cô nương: Địa hạ mật thất (mật thất ở dưới đất a~), một viên hỏa linh châu, một pho tượng bạch ngọc Quan Âm, một cây hoa phù dung, ba tinh linh dịch ngàn năm cùng mười vạn trương tử (tím) châu phiêu, bản tôn đã tự mình thu hoạch. Kí tên: Thần trộm.

Tiền ở thế giới này, lấy một loại linh khí ngọc châu để tính toán, xưng là linh châu, phân biệt có tử (tím) châu, kim (vàng) châu cùng ngân (bạc) châu; trong đó, 1 tử châu = 100 kim châu = 1000 ngân châu; mà châu phiêu tương đương với ngân phiêu ở thời cổ đại, là thông dụng ở đại lục này, có thể đến các cửa hàng đổi lấy linh châu.

“Phanh” một tiếng, Hoa nương một ước đá văng cửa phòng mình, vọt vào trong phòng, dưới sàn một trận sọ soạng, sau đó, nhấc lên một tấm ván gỗ, bên trong lộ ra một cái nút, nhấn một cái thật mạnh, “Yết yết” mấy tiếng vang lên, bên cạnh rõ ràng xuất hiện một cái động khẩu đủ cho một người đi vào, Hoa nương vội vàng nhảy xuống, phía dưới là một cái mật thất rộng hơn mười mét vuông, hé ra một cái bàn gỗ hình đàn trưng bày trong đó, mặt trên đề hơn mười cái hòm tính mỷ, Hoa nương run run vươn tay mở ra một cái hộp, vừa thấy liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, cái này chưa một ít trang sức mà nàng quý trọng, may mà vẫn còn; tiếp theo lại mở cái hộp thứ hai, đây là khế ước bản thân của các cô nương ở Hoa Hồng lâu, trừ bỏ Song Song, những người khác chưa bị mất; nhìn đến kết quả này, Hoa nương trong lòng chợt lạnh, nàng vừa mới cảm thấy may mắn, hiện tại xác thực xem như đã có người tiến vào; khăn trương mở cái hòm thứ ba, không; cái thứ tư, cái, cái, cái... liên tục các hòm về sau đều không còn. Kết quả này đối với Hoa nương mà nói, là một cái đả kích rất lớn từ trên trời rơi xuống, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh; gia sản gần mười năm, cư nhiên bị người lấy sạch. Nàng thực sự không thể tiếp nhận được một cái đả kích này.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: 16: Thần trộm (hạ)

Chu gia đường, Chu Đạt Ngũ cùng năm tên trưởng lão hội tụ ngồi trong đó, mấy người sắc mặt đều rất trầm trọng; mật thất chu gia bị cướp, mọi người trừ bỏ phần nộ còn hoảng sợ nhiều hơn; Chu gia từ khi thành lập tới nay, nhanh lắm cũng đã có năm trăm năm lịch sử, lão tổ Chu gia Chu Phùng Thiên càng là một gã cường giả thượng phẩm linh tông, là một trọng tứ đại cường giả linh tông ở Suồng Nguyệt thành. Cường giả linh tông tồn tại trên đại lục xem như vô cùng hiếm có, xếp vào hàng cường giả cao nhất; nhưng là hiện tại một người thần bí tự xưng là thần trộm thế nhưng có thể thần không biết quỷ không hay tiến vào mật thất Chu gia đánh cắp linh đan cùng linh dược mà không bị Chu Phùng Thiên phát hiện, này là thuyết minh cho cái gì? Thuyết minh thần trộm thực lực khủng bố, tuyệt đối không dưới Chu Phùng Thiên; mới đầu Chu Đạt Ngũ còn cho rằng trong gia tộc mình có nội gián, cùng câu kết với thần trộm lấy cắp linh đan cùng linh dược, hoặc là thần trộm chính là người của Chu gia; nhưng là ý tưởng nào đó vừa mới phát sinh liền lập tức bị hấn phủ định, bởi vì mật thất Chu gia trừ bỏ lão tổ tông cùng mình thì không còn ai biết vị trí của nó, Chu gia từ cao xuống thấp đều một mực không biết, bao gồm cả ngũ đại trưởng lão của Chu gia. Huống chi Chu gia cũng không có cường giả khủng bố như thần trộm này; như vậy, thần trộm này là ai? Chu gia khi nào thì trêu chọc phải cường giả khủng bố như vậy?

“Gia chủ, ngươi cũng đã không biết lai lịch thần trộm này sao? Chu gia chúng ta khi nào đã đắc tội một cường giả khủng bố như vậy?” Đại Trưởng lão Chu gia Chu Mục đem ánh mắt nghi hoặc đặt trên người Chu Đạt Ngũ, khi vọng hấn có thể cho mình một cái đáp án.

“Còn không phải tên hỗn trưởng Chu Phù Tân kia sao? Cả ngày chỉ biết ở ngoài gây chuyện sinh sự, hảo, mạng nhỏ giờ còn không có, còn chọc đến người nhà người ta.” Chu Đạt Ngũ nghiêm mặt trầm giọng nói. Tôn tử bị giết, còn phải ‘dâng’ đại lao phí, đây chẳng phải là bôi nhọ hấn hay sao. Càng

nghe khuất hơn là hẳn còn phải nhin, không có biện pháp, ngay cả lão tổ tông cũng không cho là mình không phải đối thủ của trộm thần, chính mình có năng lực đánh bại trộm thần thì như thế nào? Hẳn không cam lòng ngâm bồ hòn làm ngọc (phải nhẫn nhục chịu đựng điều cay đắng, tựa như phải ngâm bồ hòn, mà bề ngoài vẫn phải tỏ ra vui vẻ).

“Gia chủ, chúng ta nên làm gì bây giờ? Thần trộm kia sẽ lại đến đi?” Nhị trưởng lão Chu gia Chu Tường thần sắc lộ vẻ lo lắng, thần trộm thực lực kinh khủng như thế, nếu như hẳn muốn tới diệt Chu gia chúng ta, chỉ sợ Chu gia không có người có thể ngăn cản được.

“Gặp từng bước đi từng bước, có lẽ là Chu gia chúng ta vài năm nay rất đang hoàng, nên muốn chúng ta điều thấp một chút, mọi người trở về hảo hảo thúc dục chọn hậu bối cho chính mình đi. Tan đi.” Chu Đạt Ngũ thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói, cả người có vài phần giống như thương lão, khoát tay ý bảo mọi người dời đi.

Thần trộm rốt cuộc là ai? Không sai, đúng là nữ chủ đã xuyên qua của chúng ta — Tuyết Mị; Chu gia như thế nào cũng không nghĩ ra được thần trộm mà bọn họ cho rằng là cường giả khủng bố cư nhiên là ‘thiếu gia’ (chú ý, thiếu gia đây là ở trong ngoặc, Tuyết Mị chính là đang giả nam trang a~) nổi danh phệ vật ở Sương Nguyệt thành: nếu biết thì sẽ có phản ứng gì? Tâm của Chu Đạt Ngũ nhất định sẽ gặp trở ngại.

Mà thần trộm đại nhân của chúng ta, giờ phút này lại nằm ở trên giường nhà mình, vù vù mà ngủ đầu, lúc trước sử dụng hai cái đại dị năng thuần di cùng ẩn thân tiêu hao lực nhiều lắm, đến nỗi khiến thân thể tiến nhập vào trạng thái hôn mê; nguyên lai, lúc Chu Đạt Ngũ rời khỏi Tuyết gia, Tuyết Mị tránh khỏi người nhà liền sử dụng dị năng ẩn thân vội vàng đi theo, tại thời điểm Chu Đạt Ngũ đi vào Hoa Hồng lâu, đi trước hẳn từng bước tiến vào, đến Lục Tú các nơi ở của Song Song, đem năng điểm huyết, phóng vào thánh thần giới (Thánh thần giới có thể chứa vật còn sống, người cũng có thể sinh tồn bên trong). Sau đó, lại thuần di một cái, xuất hiện trong phòng Hoa nương, tiến vào mật thất dưới đất lấy đi khế ước bán thân của Song Song, cùng một ít bảo bối Tuyết Mị để mắt đến, cũng để lại một tờ giấy nhắn.

Dị năng thuần di được xưng là thuần di không gian, dù có trở vật không nhìn thấy, chỉ cần tồn tại không gian đều có thể thuần di đi qua, đương nhiên việc này cũng phải nhìn năng lực của chủ nhân, chủ nhân năng lực càng mạnh, địa điểm thuần di liền càng xa, tốc độ cũng càng nhanh. Thực lực Tuyết Mị lúc này chỉ là gần với thuần di, xa nhất không thể vượt qua năm trăm thước.

Sau, Tuyết Mị lại đi Chu gia, tiềm nhập vào mật thất Chu gia, đánh cắp bảo bối linh dược cùng linh đan trân quý nhất, đồng dạng lưu lại một cái tờ giấy nhắn; lão tổ tông Chu gia Chu Phùng Thiên sở dĩ không có phát hiện Tuyết Mị lên vào, chủ yếu là do hai đại dị năng thiên phú của Tuyết Mị quá mức độc đáo quý dị, nó là từ năng lượng tự nhiên thuần khiết nhất thiên địa ngưng tụ mà thành, bất quá phải là người hữu duyên mới có được. Nó không thuộc về tu linh trên đại lục này, đến mức, tự nhiên không có linh lực gì dao động, cho nên Chu Phùng Thiên thân là một cái cường giả linh tông cũng không thể phát hiện được sự tồn tại của Tuyết Mị. Trừ phi là linh thần, linh thần có thể hiểu được năng lực thiên địa, mới có thể cảm ứng được năng lượng dị năng đang dao động. Đương nhiên theo thực lực đang ngày càng tăng cường của Tuyết Mị, năng lực dị năng của nàng cũng sẽ càng phát ra cường đại, đến lúc đó, chỉ sợ ngay cả linh thần hiểu được năng lượng của tự nhiên cũng không có cách nào phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: 17: Truyền công

Chờ khi Tuyết Mị tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau, đến đại sảnh dùng bữa sáng cùng vợ chồng Tuyết Trùng Dương sau, liền tới sân huấn luyện ở hậu viện Tuyết gia; giờ phút này, Tuyết Lôi sớm đã mang theo gần trăm tên thị vệ Tuyết gia đến đội, một đám thẳng thắn thẳng lưng can, khuôn mặt kiên nghị.

"Thuộc hạ gặp qua tiểu thiếu gia." Nhìn thấy Tuyết Mị đến, bọn thị vệ vội vàng quỳ xuống cùng đồng thanh kêu lên, trong khoảng thời gian ngắn, âm thanh vang tận mây xanh; Tuyết Mị đứng ở phía trước mọi người khoát tay nói: "Mọi người mau đứng lên, hy vọng các ngươi nhớ kỹ một câu, nam nhi dưới trướng có hoàng kim, không nên hơi một tí liền quỳ. Về sau thời điểm nhìn thấy bản thiếu, không cần đa lễ, có thể coi ta là huynh đệ nhà mình." Tạm dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Các ngươi là người Tuyết gia, là thị vệ của Tuyết gia, về lý nên thể sống chết bảo vệ lợi ích của Tuyết gia, an toàn của Tuyết gia, tôn nghiêm của Tuyết gia; bản thiếu không cầu các ngươi mỗi người đều phải có thực lực cường hãn, chỉ cần các ngươi trung thành với Tuyết gia, cả đời không thể làm phản, không biết các ngươi có thể hay không làm được?" Một thân bạch y không gió tự bay, tóc dài khinh dương, khí thế cường hãn bạo dũng mà ra, đem sân huấn luyện ở hậu viện Tuyết gia thành một mảnh chân không.

"Thuộc hạ thề chết nguyện trung thành với Tuyết gia. Nguyện trung thành với thiếu gia." Bọn thị vệ ánh mắt rạng rỡ nhìn bạch y thiếu niên trước mắt, trước mắt đều lộ ra kiên định trước nay chưa từng có; thiếu niên như ngọc, thần thái phi phàm, khí thế khiếp người; làm cho bọn họ tin phục.

"Hảo, bản thiếu tin tưởng nhóm các ngươi, hiện tại bản thiếu muốn nhìn thực lực của các ngươi một chút xem như thế nào? Nay các ngươi tổng cộng có 93 người, Tuyết Lôi, ngươi thân là đội trưởng, trước tiên đem bọn họ chia làm bốn tổ, sau đó mỗi tổ đề cử ra một gã tiểu đội trưởng." Ánh mắt Tuyết Mị dừng lại trên người thanh niên trắng kiện đứng đầu, phân phó nói.

"Dạ, thuộc hạ tuân mệnh." Tuyết Lôi lên tiếng, rất nhanh liền đem bọn thị vệ chia làm bốn tổ, mỗi tổ 23 người, cũng nhanh chóng từ mỗi tổ đề cử ra một gã tiểu đội trưởng, tiểu đội trưởng của tổ một là một gã thiếu niên tuổi chưa đến hai mươi sáu tuổi, tên là Tuyết Lộ, là thân đệ đệ của Tuyết Lôi, thực lực trung phẩm linh sư; tiểu đội trưởng tổ thứ hai là một gã thanh niên hai mươi lăm tuổi, tên là Tuyết Hoa, thực lực thượng phẩm linh sư; tiểu đội trưởng tổ thứ ba, tổ thứ tư cùng xấp xỉ tuổi Tuyết Hoa, phân biệt kêu Tuyết Hân, Tuyết Từ, cùng là thực lực thượng phẩm linh sư.

Tuyết Lộ, Tuyết Hoa, Tuyết Hàn, Tuyết Từ; bốn người các ngươi đến đứng trước mặt bản thiếu." Tuyết Mị vi híp mắt, giọng giọng kêu lên; khóe miệng nhấc lên một đạo hình cung đẹp mắt nói.

Bốn người Tuyết Lộ nghe thấy tiếng, liền theo từ trong đội ngũ đứng ra, khăn trương đi đến trước mặt Tuyết Mị."Các ngươi không cần khăn trương, bản thiếu sẽ không ăn nhóm các ngươi." Tuyết Mị khẽ cười một tiếng nói; "Bốn người các ngươi là tiểu đội trưởng mà mọi người chọn ra, các ngươi cũng không thể cô phụ sự chờ mong của mọi người đối với các ngươi."

"Thuộc hạ nhất định sẽ không." Bốn người Tuyết Lộ vẻ mặt nghiêm túc, giọng điệu kiên quyết nói. "Hảo, ta tin tưởng nhóm các ngươi. Hiện tại các ngươi đều đem chiêu thức lợi hại nhất xuất ra cho bản thiếu nhìn xem. Ân, Tuyết Lộ, ngươi trước." Tuyết Mị gật gật đầu, môi đỏ mọng nhất loan, khẽ cười nói.

"Đạ, thiếu gia." Tuyết Lộ lên tiếng, ngưng tụ linh lực, đem linh kỹ sở học của chính mình nhất nhất thi triển ra; mọi người luôn luôn âm thầm chú ý đến sắc mặt của Tuyết Mị, thấy 'hắn' thần sắc bình tĩnh, nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi. Bọn họ không biết tâm tình Tuyết Mị lúc này là thập phần bất đắc dĩ, cảm giác về cấp linh kỹ ở thế giới này chỉ có một từ: kém. Tựa như linh kỹ kiểm pháp mà Tuyết Lộ sử dụng, chiêu thức hoa mỹ, quá mức xinh đẹp, nhìn được nhưng lại không dùng được.

Kiếp trước, Tuyết Mị luyện võ gần hai mươi năm, sở học đều là tuyệt thế võ học của Trung Hoa, là con cháu Trung Hoa tích lũy trí tuệ cùng kết tinh mấy ngàn năm. Mà thế giới này, linh khí tuy rằng tràn đầy, nhưng lại khuyết thiếu linh kỹ, người tu linh cao giai tạo thành càng ngày càng ít; người tu linh, thiếu một thứ linh kỹ cũng không được, tu luyện tốt linh kỹ, chẳng những có thể tăng cường thực lực của bản thân, còn có thể làm cho con đường tu linh của ngươi đi được xa hơn; tỷ như một phần đệ giai linh kỹ cùng chỉ phù hợp cho người đệ giai tu linh, tỷ như thực lực càng tiến thêm một bước, nhất định phải tu luyện cao giai linh kỹ. Linh kỹ ở Từ Tuyết đại lục bình thường chia làm bốn cái giai; theo thứ tự từ thấp đến cao là: đệ giai, trung giai, cao giai cùng đỉnh giai; trong đó mỗi giai lại chia làm loại xú, trung phẩm, thượng phẩm cùng cực phẩm bốn cái thứ bậc.

Nhìn đến bốn người Tuyết Lộ đều hoàn thành diễn luyện, Tuyết Mị âm thầm thở dài một hơi, đảo qua bốn người đều là vẻ mặt mong muốn đang nhìn mình, tà mị cười, giọng giọng nói: "Các ngươi linh lực thật uẩn hậu, nền tảng cũng tốt lắm, nhưng là linh kỹ quá kém, nói thật đó là nhìn được nhưng lại không dùng được, cho nên bản thiếu quyết định sẽ truyền cho các ngươi một ít linh kỹ thực dụng."

Nghe được lời nói của Tuyết Mị, bọn thị vệ nhất thời mừng rỡ, ánh mắt cực nóng nhìn chăm chăm bạch y thiếu niên trước mắt; linh kỹ, là thứ bọn hắn mỗi người đều khát vọng, nhưng thân phận của bọn họ chỉ nhất định có thể học đệ giai linh kỹ, hiện tại thiếu gia nói muốn dạy linh kỹ cho bọn họ, nhất định sẽ không quá thấp. "Đạ tạ thiếu gia."

"Bất quá, trước khi bản thiếu dạy nhóm các ngươi, thỉnh các ngươi nhớ kỹ một câu, thì phải không thể truyền ra ngoài, nếu không đừng trách bản thiếu tâm ngoan." Tuyết Mị ánh mắt lạnh lùng đảo qua mọi người, làm cho người ta không rét mà run.

"Thuộc hạ thề với trời, tuyệt không đem linh kỹ thiếu gia truyền cho chúng ta đi truyền cho người khác, nếu không đem thần hồn câu tán, hồn phi yên diệt." Tuyết Lôi cùng bọn thị vệ quỳ một gối, cao giọng nói; bên người bọn họ liền xuất hiện một đạo thiên địa quy tắc, nếu như bọn hắn làm trái với lời thề của chính mình, tất nhiên cùng thiên địa quy tắc phản phệ.

"Hảo." Tuyết Mị vừa lòng gật đầu, đột nhiên, ánh mắt xoay chuyển, bắn về phía bên cạnh rừng trúc, bất đắc dĩ cười: "Gia gia, nãi nãi, các ngươi muốn xem liền quang minh chính đại đi ra xem đi."

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: 18: Ban thưởng đan

"Khụ..." Vợ chồng Tuyết Trùng Dương vẻ mặt xấu hổ từ trong rừng trúc đi ra, phía sau lôi kéo đầu Tiểu Xà cùng Tiểu Hồ, "Mị nhi, làm sao ngươi biết chúng ta ở rừng trúc?"

"Gia gia, nãi nãi, các ngươi căn bản cũng không muốn giấu kín, nếu không động tĩnh cũng sẽ không lớn như vậy, đúng không?" Đôi lông mày của Tuyết Mị nhíu lại, khẽ cười nói; đem ánh mắt chuyển hướng đến hai huynh đệ song sinh vẻ mặt khăn trương, trầm ngâm nói: "Tiểu Xà, Tiểu Hồ, hai huynh đệ các ngươi cũng đi theo học đi. Bất quá các ngươi phải hảo hảo mà học, đừng khiến cho bản thiếu thất vọng."

"Đạ tạ thiếu gia, chúng ta nhất định sẽ cố gắng." Hai huynh đệ Tiểu Xà nhất thời mừng rỡ, nguyên bản tưởng rằng thiếu gia sẽ trách cứ bọn họ không tuân thủ quy củ, ai ngờ chẳng những không bị mà còn được 'hắn' cho phép học linh kỹ cùng mọi người. Thiếu gia đối với chúng ta tốt như vậy, hai huynh đệ âm thầm quyết định, nhất định không thể cô phụ kỳ vọng của thiếu gia.

"Uh, đầu tiên ta muốn nói cho các ngươi biết, ta dạy linh kỹ cho nhóm các ngươi cùng linh kỹ mà các ngươi học qua có chút bất đồng, nó sẽ theo tu vi của các ngươi tăng cường mà tăng cường, có thể hay không học được liền xem sự cố gắng của các ngươi." Tuyết Mị vất tay ra sau lưng, giải thích; nàng quyết định đem một ít kiểm pháp, đao pháp, tiên pháp cùng thân pháp truyền cho bọn hắn. Đương nhiên cũng phải ấn định tư chất của bọn họ để mà truyền thụ.

Kế tiếp, liên tục nửa tháng, Tuyết Mị đều là cùng bọn thị vệ cùng nhau vượt qua, một bên đem võ học truyền cho bọn họ, một bên truyền cho bọn họ

thuật đánh nhau kịch liệt, thuật ám sát; đặc biệt Tuyết Lôi, hai huynh đệ Tiểu Xà cùng bốn cái tiểu đội trưởng, Tuyết Mị liền đem một trong những tuyệt học của mình: tiêu dao bí quyết cùng nhất tinh truyền cho bọn hắn. Về phần hai vợ chồng Tuyết Trùng Dương càng không có lúc nào là không đi theo bên người tôn tử bảo bối, mỗi lần Tuyết Mị chỉ dạy một chiêu võ học, bọn họ cũng ở bên cạnh học; linh kỹ, đối với người ở thế giới này mà nói, là tuyệt đối tối mê hoặc.

Võ học Tuyết Mị truyền cho mọi người, chiêu thức thoát nhìn rất bình thường, rất đơn giản, nhưng thường thường là nhất châm kiến huyết (lời nói trúng tâm sự; trong đây có nghĩa là một chiêu liền giết chết), nhất chiêu tuyệt sát, làm người ta khó lòng phòng bị. Võ học trong thiên hạ, vô kiên bất tòng (cứng đến đâu cũng có thể phá), duy mau không phá; ra tay gọn lẹ, tốc độ nhanh, phản ứng mau, đây là tam đại muốn tùy trong luyện võ.

Mà trong thời gian nửa tháng này, Sương Nguyệt thành cũng xảy ra hai cái đại sự kiện, thứ nhất, Hoa Hồng lâu đóng cửa, Hoa nương điên rồi, hoa khôi Song Song cô nương mất tích. Thứ hai, đại thiếu Chu gia Chu Phù Tân bị người giết chết, Chu gia chẳng những không trả thù ngược lại còn làm việc trở nên điệu thấp. Cả thành người người đều nghị luận, chỉ trong nửa tháng, các loại lời đồn bay đầy trời, có người nói Hoa Hồng lâu sở dĩ đóng cửa, nhất định là đã đắc tội một tên cường giả khủng bố, Song Song cô nương cũng là bị cường giả này bắt đi, có người nói Song Song cô nương giết Chu Phù Tân, Chu gia mới giận chó đánh mèo (giận kẻ khác mà không làm gì được hắn, đành phải quay sang bắt nạt kẻ yếu hơn) Hoa Hồng lâu, bởi vậy Hoa Hồng lâu mới đóng cửa; cũng có người nói, Chu Phù Tân ở Hoa Hồng lâu cùng người ta tranh đoạt Song Song cô nương, không ngờ người nọ là một gã cường giả linh thánh, cuối cùng tên linh thánh kia chẳng những tru diệt Chu Phù Tân, còn mang Song Song cô nương mạnh mẽ bắt đi, Hoa nương chờ bị bức đến thành điên... nghe đến mấy cái lời đồn này, Tuyết Mị có chút dở khóc dở cười, không thể tưởng tượng được người của thế giới này cũng bát quái như vậy, chính mình còn bị nói thành tuyệt thế cường giả; Chu gia kia nhìn qua cũng rất thức thời, bắt quá bốn tiểu thư không nghĩ sẽ bỏ qua cho nhóm các người như vậy, hừ, ý mạnh hiếp yếu có phải không? Vài năm nữa xem các người có thể dễ chịu thế nào.

"Phanh... phanh..." trên sân huấn luyện ở hậu viện Tuyết gia, không ngừng vang lên tiếng đánh nhau, gần trăm cái bóng người, hai người một tổ, người tới ta đi; một người thiếu niên tinh xảo dựa vào một gốc cây thanh trúc, nhìn đến phương hướng sân huấn luyện, lộ ra nụ cười thỏa mãn. Người này đúng là Tuyết Mị, nửa tháng, xem ra cũng đến thời điểm đi Vân Vụ cốc, tăng cường thực lực của mình chính là cấp bách. Tuyết Mị khẽ cười một tiếng, mũi chân điểm một chút, thân mình nhất thời bạo lực mà ra, nhẹ nhàng đứng trên đại cao sân huấn luyện, giọng nói: "Các vị, trước ngừng một chút, bản thiếu có một chuyện muốn nói cho các người."

Bọn thị vệ nhanh chóng dừng lại, ánh mắt cực nóng nhìn bạch y thiếu niên trên đài cao; là 'hắn', đã cho chúng ta cảm nhận được sự nghiêm khắc của sư phụ, sự quan tâm của huynh đệ, tình bằng hữu chân thành; 'hắn' tà mị tuấn mỹ, 'hắn' thông minh cơ trí, 'hắn' tự tin lãnh ngạo; chỉ nửa tháng ngắn ngủi, Tuyết Mị lúc trước ở trong lòng người Tuyết gia từ cao xuống thấp là thiếu gia vô năng nay ở trong cảm nhận đã được nâng lên thành thần.

"Các vị huynh đệ, nửa tháng này, biểu hiện của mọi người rất khá, ta thật vừa lòng; kế tiếp, vì thù họ Tuyết gia, vì bảo hộ thân nhân, vì muốn cho ngày mai tươi đẹp, các người phải càng thêm cố gắng; ngày mai, bản thiếu muốn đi ra ngoài lịch lãm một thời gian ngắn, nhiều nhất sẽ không vượt qua hai năm, thời gian này ta không ở đây, Tuyết gia liền giao cho các vị huynh đệ trông giữ."

"Gia gia, ừ ừ, kế tiếp liền xem các người, ta đi rồi, Tuyết gia phải tận lực bảo trì điệu thấp mà làm việc. Chờ bản thiếu trở về, tin tưởng bản thiếu sẽ cho các người một Tuyết gia hoàn toàn mới."

"Tốt lắm, các vị huynh đệ cứ tiếp tục tập luyện, chờ bản thiếu trở về, ai có biểu hiện xuất sắc, sẽ có phần thưởng, Tuyết Lôi, người đi lên." Tuyết Mị đem ánh mắt dừng tại trên người Tuyết Lôi, đột nhiên mở giọng kêu lên.

"Thiếu gia..." Tuyết Lôi đi đến trước mặt Tuyết Mị, cung kính chờ phân phó. Tuyết Mị khẽ cười một tiếng, ngọc thủ (tay) duỗi ra, xuất hiện hai cái chai màu trắng, trầm giọng nói: "Tuyết Lôi, tiếp theo, đây là Tẩy Tủy đan cùng tăng linh đan, các người mỗi người một viên, bản thiếu hi vọng thực lực của các người có thể tiến thêm một bước."

Hai tay Tuyết Lôi cẩn thận cầm hai bình đan dược, phảng phất như nặng cả ngàn cân, hốc mắt nháy mắt đã ươn ướt, "Bùm!" một tiếng quỳ gối dưới chân Tuyết Mị, khuyên khắc thời gian, "Bùm.. bùm.." một trận âm thanh vang lên, bọn thị vệ nhất tề xoát xoát quỳ xuống một đồng lớn. Trăm miệng một lời cùng kêu lên, nói: "Thiếu gia, ngài đối với chúng ta ân trọng như núi, thuộc hạ không thể hồi báo, chỉ có thể thế sống chết nguyện trung thành với Tuyết gia."

Đan dược tại đại lục này là cực kỳ trân quý, đặc biệt là Tẩy Tủy đan cùng tăng linh đan là hai loại đan dược trung phẩm khó có được, có người thậm chí cả đời chưa từng thấy qua linh đan, chứ nói gì đến có được; giống như Tuyết gia, gia tộc không đến trăm năm lịch sử, có thể có được loại vũ linh đan đã là rất giỏi, trung phẩm linh đan lại càng không phải nghĩ, này gấp Tuyết Mị không chút do dự liền ban cho mọi người, cũng khó trách bọn thị vệ cảm động đến rơi nước mắt. Hai vợ chồng Tuyết Trùng Dương càng là ghen hòng nhìn trần trối.

"Mọi người mau đứng lên, không phải chỉ là hai bình đan dược thôi sao, về sau còn nhiều, rất nhiều." Đây vốn chính là Tuyết Mị từ Chu gia trộm lấy, đối với người nhà chính mình, Tuyết Mị tuyệt đối sẽ không keo kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: 19: Đi Vân Vụ cốc

"Các ngươi tiếp tục luyện." Nói xong, Tuyết Mị đem ánh mắt chuyển hướng về phía hai vợ chồng Tuyết Trùng Dương khẽ cười nói: "Gia gia, nãi nãi, chúng ta qua rừng trúc bên kia." Tuyết Mị biết nhị lão này khẳng định có rất nhiều vấn đề muốn hỏi nàng.

Ba người đồng thời lắc mình tiến vào rừng trúc, ngồi xếp bằng trong bụi hoa. Tuyết Mị nghiêm trang nói: "Gia gia, nãi nãi, ta biết các ngươi nhất định muốn hỏi Mị nhi rời nhà là đi nơi nào đi. Kỳ thật tu vi hiện tại của Mị nhi đã đến bình cảnh, cần đi ra ngoài tìm một cơ hội đột phá."

"Mị nhi, ngươi muốn rời đi hai năm dài như vậy sao?" Thủy Liên Nguyệt nhìn Tuyết Mị, ý muốn ở lại hiển hiện trên mặt: "Đúng vậy, Mị nhi, ngươi từ nhỏ vốn không có xa nhà, chúng ta sợ..." Tuyết Trùng Dương vẫn chưa nói xong đã bị Tuyết Mị đánh gãy.

"Gia gia, nãi nãi, người luôn học phải biết lớn lên; các ngươi cứ hảo hảo yên tâm, Mị nhi ở bên ngoài sẽ cẩn thận, tin tưởng Mị nhi, hai năm sau, Mị nhi nhất định sẽ trở về."

"Hảo, gia gia tin tưởng ngươi, Mị nhi, một mình ngươi ở bên ngoài nhất định phải cẩn thận." Tuyết Trùng Dương nói xong lại từ trong giới chỉ lấy gia một kiện tiêu ngực màu trắng đưa cho Tuyết Mị, trầm giọng nói: "Mị nhi, đây là một kiện thượng phẩm linh khí -- giáp tơ nhện ngàn năm, nó có thể chống cự toàn lực nhất kích của linh đế."

"Đa tạ gia gia, bất quá ta không thể lấy, gia gia, ngươi thu trở về đi; các ngươi cứ hảo hảo yên tâm, Mị nhi đều có môn pháp bảo mệnh, các ngươi nhìn xem." Tuyết Mị vỗ tay "Ba" một tiếng vang lên, sử dụng dị năng ẩn thân, thân mình trực tiếp tiêu thất trong hư không.

Nhất thời làm cho vợ chồng Tuyết Trùng Dương tròn mắt há hốc mồm, chính mắt bọn họ nhìn thấy tôn tử mình hư không tiêu thất, chung quanh thế nhưng không thấy linh lực gì dao động, cho dù linh thần mạnh nhất trên đại lục cũng chưa chắc có thể làm được đến như thế. Nhưng Mị nhi 'hắn' thế nhưng có thể làm được, đây rốt cuộc là cái gì linh kỹ? Thực sự là bất khả tư nghị.

Sau một lúc lâu, Tuyết Mị hiện thân đi ra, khẽ cười nói: "Gia gia, nãi nãi, hiện tại tin tưởng Mị nhi có năng lực tự bảo vệ mình chứ?" Vợ chồng Tuyết Trùng Dương chợt liếc mắt nhìn nhau rồi đồng thời gật gật đầu, hai mắt mỉm cười, nhìn tôn tử bảo bối của mình tràn ngập tự hào. Tuyết Mị cái mũi đau xót, nhào vào trong lòng Thủy Liên Nguyệt thực ấm áp, khóe mắt chảy xuống giọt nước mắt hạnh phúc. Thủy Liên Nguyệt gắt gao ôm tôn tử bảo bối của mình, Tuyết Trùng Dương ở phía sau cũng hé ra bàn tay to, đem lão bà cùng tôn tử ôm vào trong lòng. Ba người một nhà cứ như vậy lẳng lẳng ôm nhau, nghe tiếng tim đập của nhau, cảm thụ được sự tồn tại của nhau, khóe môi khẽ nhếch, lộ ra nụ cười hạnh phúc thỏa mãn; thời khắc này, thời gian giống như đang ngừng lại.

Ngày hôm sau, sắc trời vừa hơi sáng, Tuyết Mị từ trên giường nhảy dựng lên, ra cửa phòng, đi bộ vào thiên tâm viện của gia gia và nãi nãi, để lại trong phòng một phong thư, một lọ hồi linh đan, cùng một gốc cây cỏ linh chi ngàn năm trong hộp ngọc; nó đúng là trộm từ trong mật thất Chu gia; Tuyết Mị biết nãi nãi đang ở lệnh tôn nhất thượng, bất quá có thể dùng nó để đột phá linh quân giai. Liếc mắt nhìn phòng ngủ của gia gia và nãi nãi, gia gia, nãi nãi, Mị nhi phải đi, các ngươi phải bảo trọng! Tin tưởng Mị nhi, Mị nhi nhất định sẽ không để các ngươi thất vọng. "Ba" một thanh âm vang lên, Tuyết Mị thân mình tiêu thất trong hư không, ngay sau đó liền xuất hiện trên đường cái ở Sương Nguyệt thành.

Đi trên đường cái yên tĩnh không người, Tuyết mị tà mị cười, dưới chân điểm một chút, sử dụng khinh công tuyệt thế đạp tuyết vô ngần như một đạo lưu quang màu trắng hướng tới ngoại ô mà đi.

Vân Vụ cốc, cũng xưng là độc cốc, quanh năm sương trắng quấn quanh, chướng khí tràn ngập, không có tu vi linh vương đi vào cùng muốn chết không có gì khác nhau, bởi vậy nó là cấm địa của Sương Nguyệt thành, cơ hồ không có người nào dám tới nơi này. Hôm nay nó rốt cục được nghênh đón nhân loại đầu tiên chưa có tiếp xúc qua hàng trăm năm, người này đúng là Tuyết Mị.

Nhìn sơn cốc một mảnh trắng xóa, Tuyết Mị có chút do dự: Thật sự muốn đi vào? Ngay cả đường nhập cốc còn không thấy rõ, sẽ không bị lạc đường đi? Còn có chướng khí mang độc kia, phò thân thể của ta có thể thật sự thừa nhận được sao? Thời điểm Tuyết Mị đang do dự, chỗ sâu trong Vân Vụ cốc đột nhiên bộc phát ra một cỗ lực hút kinh khủng, đem Tuyết Mị không hề phòng bị một phen hút vào, cuồng phong mãnh liệt cạo, dấn, thổi thân thể của nàng, chướng khí tanh hôi làm cho nàng buồn nôn, không biết qua bao lâu, chỉ nghe đến "Phanh" một tiếng vang thật lớn, trên thân thể truyền đến một trận đau kịch liệt làm cho Tuyết Mị hai mắt tối sầm, liền hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: 20: Gian khổ tu luyện

Tuyết Mị là bị một trận tiếng kêu to của lũ chim nhỏ làm cho bừng tỉnh, mở mắt ra trông thấy là mây đóa mây trắng trên trời xanh khinh khinh phiêu phiêu, trong mũi nghe thần nhiên mùi hoa, ngồi xuống vừa thấy, nhìn đến chính mình đang nằm trong một mảnh bụi hoa. Chung quanh là quần sơn đứng vững, trình vây quanh trạng; xa xa còn có một ngum thanh tuyến, "cô lỗ" "cô lỗ" tiếng vang của bọt nước có thể nghe rõ ràng: đây là cái gì địa phương? Cỗ lực hút thần bí kia là từ đâu đến? Vì sao đem ta dẫn đến chỗ này? Quan trọng nhất là ta bây giờ còn có hay không ở Vân Vụ cốc? Mới chỉ khoảng nửa khắc (1 khắc = 15 phút), trong đầu Tuyết Mị hiện lên vô số nghi vấn; sau một lúc lâu, nàng từ trên mặt đất nhảy dựng lên, nhanh chóng kiểm tra thân thể mình một chút, phát hiện cũng không có chỗ nào không ổn, Tuyết Mị thế này liền càng nghi hoặc, rõ ràng thân thể mình đột nhiên bị thương nghiêm trọng mới có thể hôn mê, nhưng là thân thể của chính mình hiện tại cũng không có vết thương, nội lực trong cơ thể vẫn hùng hậu như cũ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tuyết Mị cau mày, trong mắt một mảnh mơ hồ, mặc cho nàng thông minh như thế nào cũng không thể nghĩ ra được một cái nguyên nhân thích

hợp. Lắc đầu, nàng quyết định không nghĩ, ký lai chi, tắc an chi (chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó).

Thi triển khinh công tiến đến thanh tuyến bên cạnh, nhìn nước suối màu trắng ngà, Tuyết Mị trong lòng một trận hồ nghi: Nước này như thế nào lại màu trắng? Chẳng lẽ có độc? Chính là vì sao ta càng tới gần nơi này càng cảm thấy thần thanh khí sảng đâu? Còn có mặt trên nước suối kia hình thành yên trạng sương trắng? Như thế nào giống như mình ở Tuyết gia đã xem qua quyển "Chuyện lạ đại lục", trong quyển sách này nói linh khí, chẳng lẽ đây không phải độc tuyến, mà là linh tuyến? Linh khí nồng đậm như thế, nếu có thể tu luyện ở đây chẳng phải sẽ làm nên một ít công to hay sao. Nghĩ vậy, Tuyết Mị nhất thời cười loạn mắt.

Kế tiếp, Tuyết Mị cẩn thận dò xét hoàn cảnh chung quanh linh tuyến một phen, đứng dip, tại một ngọn núi thật nhiều dây leo dài, tìm được một cái sơn động bí ẩn, gia cụ bên trong cái gì cũng có đều có, như giường đá, bàn đá, thạch đăng, thạch bồn chờ (ghế chờ bằng đá); chính là mặt trên đều tích tụ tro bụi thật dày, hiển nhiên là thật lâu không có ai ở. Tuyết Mị cực kỳ vui vẻ, dù sao chính mình cũng không có chỗ ở, có một cái chỗ ở có sẵn, Tuyết Mị đem sơn động này quét dọn sạch sẽ sau đó biến thành chỗ ở lâm thời.

Từ nay về sau, Tuyết Mị liền bắt đầu vào cuộc tu luyện gian khổ, mỗi ngày đều ngồi xếp bằng bên linh suối tu luyện bí quyết hỗn độn thánh, đôi bụng liền lên núi hái quả dại để ăn, khát liền rất đơn giản, trực tiếp uống nước linh tuyến. Bí quyết hỗn độn thánh tổng cộng chia thành bốn cái cảnh giới: tiểu thành (chút thành tựu), thứ thành, đại thành cùng nhất thượng; mỗi cái giai đoạn lại chia làm bốn tầng: sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ cùng nhất thượng.

Tuyết Mị từ khi tu luyện sơ kỳ, mỗi lần gân mạch đều bị kéo xé đau nhức, cả người máu tươi đầm đìa, không biết đã hôn mê qua bao nhiêu lần, nhưng thùy chung ngay quả bí quyết nhập môn hỗn độn thánh đều đoán không ra.

Thẳng đến một ngày của ba tháng sau, Tuyết Mị vẫn như cũ ngồi ở bên linh suối tu luyện, dựa theo giai đoạn tiểu thành của bí quyết hỗn độn thánh tạo một lộ tuyến ở trong cơ thể vận hành một lần lại một lần, gân mạch trong cơ thể đều truyền đến đau nhức như cũ liên lụy đến dây thần kinh trong não bộ của nàng; cho dù nàng nếm thử qua loại thống khổ này mấy trăm lần, nhưng vẫn là chịu không nổi loại gân mạch mỗi lần như thế đều bị kéo xé đau nhức, loại thống khổ này, thử càng nhiều liền càng biết nó thống khổ. Ngay tại thời điểm nàng muốn hôn mê, đột nhiên "Ầm vang" một tiếng sấm vang lên, đem thần chí sắp chuyển sang trạng thái hôn mê của Tuyết Mị kéo lại, ngay sau đó, lại "Ầm vang" một tiếng vang thật lớn, một đạo thiên lôi (sấm sét) hung hăng đánh trên người Tuyết Mị, nhất thời một trận khói đen từ trên người nàng bốc lên, thân mình nguyên bản đang chặt vật giờ còn chặt vật hơn, trên lưng của nàng xuất hiện một cái miệng máu đỏ tươi, máu tươi đỏ sẫm càng không ngừng chảy ra bên ngoài, một thân bạch y nháy mắt biến thành hồng y ngập máu.

"Phốc" một tiếng, một đạo máu tươi từ trong miệng Tuyết Mị phun ra, thân mình nhất oai, ngã quỵ bên cạnh linh tuyến, "cô lỗ" "cô lỗ"... linh khí từ trong thân thể Tuyết Mị rớt nhẹ vào từng lỗ chân lông, bay nhanh chữa trị thân thể của nàng, miệng vết thương trên lưng ngay tức khắc liền khôi phục sự hoàn hảo, không thấy một tia vết sẹo.

Mà vào lúc này, tiếng sấm đình tại nhức óc lại vang lên trên đầu Tuyết Mị, từng đạo thiên lôi liền biến thành một hắc đại mãng xà xoay quanh trên đầu nàng, gào thét; liên tiếp mấy đạo sấm sét đối với Tuyết Mị đang ngâm mình trong linh tuyến tạt rơi đến, tạt ở trên người, thương ở trên người, đau ở trên người, Tuyết Mị hoàn toàn không để ý, nàng chỉ biết có thể thành công hay không liền quyết định ở một màn này, cắn chặt răng tranh thủ tập trung tinh thần, đem bí quyết hỗn độn thánh trong cơ thể vận chuyển một lần rồi lại một lần...

Không biết qua bao lâu, sấm sét đã ngừng, bốn phía lập tức yên tĩnh trở lại; một đạo bóng người bị cháy đen ngồi xếp bằng ở linh tuyến, giờ phút này nàng đang nhắm chặt hai mắt, thần sắc trang nghiêm, bảy thứ màu sắc trên người càng không ngừng trao đổi, khi kim, khi lục, khi lam, khi hồng, khi vàng, khi xanh, khi tím; đúng lúc này, trên người Tuyết Mị đột nhiên bộc phát ra một cỗ lực hút kinh khủng, linh khí bốn phía màu trắng khi lớn khi nhỏ hướng trên người Tuyết Mị bạo dũng mà đến, rất nhanh, linh khí trên người nàng càng tụ càng nhiều, trên người nàng giờ đã hình thành một cái đại kén tằm màu trắng, kim, lục, lam, hồng, vàng, xanh, tím, bảy thứ nhan sắc trên kén tằm lúc ẩn lúc hiện. Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, nháy mắt đã là ba tháng. Nhưng vào lúc này, kén tằm màu trắng vẫn luôn yên lặng lại đột nhiên phát ra "Răng rắc" một tiếng vang nhỏ, một cái tiểu khe xuất hiện ở trên kén tằm, càng ngày càng lớn, bỗng nhiên, một cái ngọc thủ trắng như tuyết theo cái khe dò xét đi ra, tiếp theo lại là một cái, hai tay đồng thời dùng sức lôi kéo, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, rõ ràng là Tuyết Mị phá kén mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: 21: Tiểu thanh hầu

Cảm nhận được năng lượng biến hóa trong cơ thể, trong mắt Tuyết Mị xuất hiện sự hải lần vui mừng, hiện tại năng lượng trong cơ thể nàng, không thể xưng là nội lực, cũng không phải linh lực của thể giới này, mà là cùng năng lượng dị năng của nàng có vài phần tương đồng, nhưng xưng là thần lực.

"Cô tình chương" Tuyết Mị quát một tiếng, một chương toàn lực công kích trên bãi cỏ, "Phanh" một tiếng vang thật lớn, bùn đất bắn ra tung tóe, một cái hố to tằm ba thước xuất hiện ở trước mặt nàng; Tuyết Mị vừa lòng thu hồi bàn tay, nghĩ rằng: bí quyết hỗn độn thánh quả nhiên lợi hại, tiểu thành lúc đầu đã có uy lực như vậy, sao này cao hơn thì sẽ ra sao? Chỉ biết càng cường đại, đáng tiếc yêu cầu linh khí tương đương cũng là rất lớn, nhìn đến miệng linh tuyến trước mắt này sẽ biết, linh tuyến từng là màu trắng ngà hiện tại liền biến thành đậm bạch sắc, không thông qua mấy trăm năm thời gian là không thể khôi phục độ dày của làn sương như trước.

"Thầm thì..." trong bụng đột nhiên truyền đến thanh âm trầm thấp, làm cho Tuyết Mị vuốt bụng cười khổ một tiếng, đã bao lâu chưa ăn qua cái gì, đại khái bây giờ còn có thể nuốt được một cái đầu ngư; mũi chân điểm nhẹ, thân hình lẳng không dựng lên, hiện tại năng lực thực lực biến cường, khinh công thì

triển so với trước kia cũng nhanh gấp đôi, thân nhẹ như chim yến, tựa như tia chớp hướng về phía ngọn núi mà bay đi. Nhẹ nhàng dừng bên một cây đại thụ ở trên núi, “Xèo xèo.” Phía sau truyền đến tiếng hầu (khí) kêu, tiếp theo, “Suru” một thanh âm vang lên, một đạo thanh quang hiện lên bên người Tuyết Mị, từ rừng cây xa xa vọt tới. Tuyết Mị khốc môi nhất loan, hảo, Tiểu Hầu Tử, chúng ta lại gặp mặt, lần này không thể để cho người chạy thoát; thân hình chợt bay qua, cũng đi theo.

Nguyên lai Tiểu Hầu Tử này là động vật Tuyết Mị gặp khi lên núi hái quả dại lần đầu tiên, khi gặp được động vật duy nhất này, nàng còn bị nó dùng quả dại quăng đánh; nó tốc độ nhanh, năng lực nhảy đánh cũng cường, cho nên Tuyết Mị bây giờ mới có thể truy đuổi nó, khinh công của Tuyết Mị hiện tại so với trước kia nhanh gấp đôi, tự tin có thể đuổi được nó, kỳ thật thanh hầu này là thủ sát Thanh Phong hầu, hoàng giả hầu tộc, hậu đại của thượng cổ thanh dực thân hầu, trên đại lục là thập phần hiếm thấy; bất quá nó bây giờ vẫn là thời kỳ ấu sinh, tam giai yêu thú, thực lực có thể so với linh sư giai của nhân loại. Bổ sung rõ một chút: yêu thú nhưng là chia làm 1-12 giai, dưới 4 giai là yêu thú, ngoài 4 giai đã có linh tính xưng là linh thú, 11 giai xưng là thánh thú, 12 giai xưng là thần thú (giai ở đây là nói về cấp, trình độ).

“Suru suru...” tiếng hai đạo xé gió vang lên, hai bóng dáng đồng thời từ trong rừng cây hiện ra, dưới trăng một tím, nhất nhân nhất hầu; “Xèo xèo.” Thanh hầu một trận nhẹ trắng nhếch miệng đối Tuyết Mị, nó thật sự không tưởng được, mấy tháng trước, tốc độ người này so ra còn kém mình, thế nhưng mới mấy tháng ngắn ngủi không thấy, tốc độ người trước mặt lại nhanh hơn mình, không biết người này đã làm thế nào.

“Hi hi, Tiểu Hầu Tử, trốn nha, như thế nào lại không trốn?” Tuyết Mị nhìn Tiểu thanh hầu trước mặt, cười dài nói; “Xèo xèo...” Câu trả lời của nàng là một trận hầu ngữ. Tuyết Mị thú vị lắc lắc đầu, cũng không để ý tới nó, hướng về quả dại trong rừng lao đi. “Xèo xèo”, thanh hầu ở phía sau cũng bay nhanh theo...

Tuyết Mị tào nhả ngồi trên cây ăn quả dại, trong tay cầm vài cái trái màu đỏ không biết tên, nhẹ nhàng mà thưởng thức một ngụm, nhất thời cười tà, ân, thật ngọt! Trong trái cây còn chứa nhẹ linh khí, bị nàng hút vào trong cơ thể, nhất thời cảm thấy thân thanh khí sáng; “Xèo xèo...” trên một cây ăn quả khác, một cái thanh mao hầu từ dùng móng vuốt bắt lấy trái cây màu đỏ ăn đến bất diệc nhạc hồ ((不亦乐乎): diễn tả tình thế, tình hình phát triển đến tình trạng cao nhất | quá mức; cực độ; phi thường... ở đây muốn nói, tiểu thanh hầu đang ăn đến không biết trời đất là gì, có vẻ đang rất đói a~) Tuyết Mị nhìn nó cười nhẹ một tiếng, nghĩ rằng: thanh hầu từ này rất đáng yêu, không bằng thu nó đi.

“Này, Tiểu Hầu Tử, cha mẹ ngươi đâu?” Tuyết Mị không biết tiểu hầu này nghe có hiểu hay không, nhưng ngay sau đó nàng liền hủy bỏ ý nghĩ này. Bởi vì nàng nhìn thấy Tiểu Hầu Tử lắc đầu, này thuyết minh cho cái gì? Thuyết minh nó nghe thấy, hiểu được lời nói của ta, trong lòng Tuyết Mị một trận vui mừng, thông linh (linh tính) tốt, nói không chừng về sau lớn lên sẽ trở thành một cái cường hãn dã thủ đâu.

“Nhìn người một cái Tiểu Hầu Tử cũng rất đáng thương, nếu không đi theo tỷ tỷ đi, ta cam đoan ngươi về sau sẽ nổi tiếng.” Gặp Tiểu Hầu Tử không hề phản ứng, lại tiếp tục mê hoặc nói: “Có hay không muốn biết tốc độ của ta vì sao trong một thời gian ngắn như vậy liền vượt qua ngươi?” “Xèo xèo.” Tiểu Hầu Tử gật gật đầu, có vẻ hết sức kích động, nó xác thực muốn biết nguyên nhân.

“Hi hi, bởi vì ta có bí pháp nha, bất quá là cái gì thì ta không thể nói cho ngươi biết được. Hảo, ta ăn no rồi, phải đi về luyện bí pháp, bye bye, chúng ta hữu duyên tái kiến.” Nói xong, phiêu nhiên nhảy lên, hái không ít trái cây bỏ vào thánh thân giới, liền thi triển khinh công bay đi. “Xèo xèo.” Tiểu Hầu Tử thấy thế liền đem mấy cái hạt trong tay hướng mặt đất quăng một phát, sau đó toàn bộ thân mình liền biến thành một đạo lưu quang màu xanh tiến về phương hướng Tuyết Mị biến mất, nhanh chóng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: 22: Thất sắc hoa (hoa bảy màu)

Cứ như vậy, thanh dực thân hầu cứ như vậy mơ hồ tự bán đứng tương lai của mình; từ đó, cuộc sống sau này, Tuyết Mị một bên cố gắng tu luyện, một bên lại cùng Tiểu Thanh hầu tận tình đùa giỡn náo loạn, nhất nhân nhất hầu tình cảm từ xa lạ biến thành đồng bọn khăng khít thân mật; thời gian lặng lẽ trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác, đã ba tháng trôi qua, dưới sự cung ứng của linh tuyến nồng đậm linh khí, ti vi của Tuyết Mị từ tiểu thành tiến nhập đến trung kỳ, dưới tình huống không sử dụng dị năng, thực lực của nàng bây giờ cũng tương xứng với cường giả linh vương ở thế giới này, nếu như vận dụng dị năng để đánh lên, ám sát các loại mà nói, dưới cường giả linh tông chỉ sợ khó có thể thoát khỏi độc thủ của nàng.

“Tiểu Thanh, ta phải rời khỏi nơi này, ngươi có hay không muốn đi theo ta? Thế giới bên ngoài so với nơi này còn thú vị hơn. Nơi đó có rất nhiều đồ ăn mỹ vị, có rất nhiều hảo đồ chơi, còn có rất nhiều mẫu hầu xinh đẹp nga.” Tuyết Mị đưa tay sờ sờ đầu tiểu hầu, bắt đầu dùng đại kế để dụ dỗ; Tiểu Thanh hầu không gật đầu cũng không lắc đầu, mà là dùng hai con ngươi màu xanh như mực liếc nhìn Tuyết Mị một cái, thông qua mấy tháng ở chung, làm cho nó rốt cục lĩnh giáo được cái gì gọi là gian trá? Cái gì gọi là vô sỉ? Hiện tại nó đã nhận ra, nhân loại là tối gian trá, tối vô sỉ, nhất là cái nhân loại trước mắt này. Cho nên, nghe theo đại kế mà Tuyết Mị dụ dỗ kết thúc nhất định là rất bi thương.

“Tiểu Thanh, ta đi rồi, nơi này cũng chỉ còn lại một mình ngươi, như vậy, ngươi sẽ rất cô đơn, rất nhàm chán.” Kế hoạch dụ tiểu hầu của người nào đó nhất định lại thất bại, bởi vì nỗ lực rõ ràng đã xoay người, lưu cho ai đó một cái bóng lưng khốc khổ; oa dựa vào, làm người thật thất bại, cư nhiên bị một con khỉ khinh bỉ; Tuyết Mị sờ sờ cái mũi, bắt đầu dĩ cười cười, chẳng lẽ sức quyến rũ của bản tiểu thư đã giảm bớt? “Này, Tiểu Thanh, ngươi xem bản thiếu có soái không?” Mỗ hầu bộ lông dựng thẳng, lập tức thân hình chợt lóe, bay nhanh thoát khỏi tầm mắt của người nào đó, nó thật sự không nghĩ đến người ở phía sau lại là bất nam bất nữ. “Này, Tiểu Thanh ngươi đừng đi oa, ngươi vẫn chưa trả lời ta đâu.” Xa xa truyền đến tiếng kêu to của Tuyết Mị, lại làm cho Tiểu Thanh hầu bay đi nhanh hơn.

Nhìn Tiểu Hào Từ đi rồi, Tuyết Mị cười khổ một tiếng, thân hình chợt lóe, thi triển khinh công tuyệt thế, sau đó liền xuất hiện ở một cái cửa son động, đi vào, giường đá, thạch đăng, bàn đá cùng một ít gia cụ đơn giản đặt trong đó, đây đúng là chỗ ở của Tuyết Mị gần một năm nay. Ngồi xếp bằng ở trên giường đá, sờ sờ thánh thần giới ở ngón trỏ bên tay phải (chính là chiếc nhẫn màu tím quý dị a~), ý niệm trong đầu chợt lóe, một bạch y nữ tử xuất hiện ở trên giường đá, đôi mắt đẹp nhắm chặt, môi tuyết đỏ mọng; hảo một cái vu vật nhân gian, nếu Tuyết Mị là một thân nam tử như trong lời nói, nhất định sẽ động tâm. Nữ tử này không phải ai khác, đúng là hoa khôi một năm trước bị Tuyết Mị điểm huyết ngủ ở Hoa Hồng lâu — Song Song cô nương; bởi vì không gian trong thánh thần giới rất yên lặng, cho nên nàng vẫn bảo trì bộ dáng một năm trước, huyết ngủ chưa giải, vẫn là hôn mê; Tuyết Mị quyết định chờ sau khi ra ngoài sẽ đem nàng tiến bước, trong đầu ý niệm chợt lóe, lại đem nàng thu hồi vào trong thánh thần giới.

Lấy thực lực bây giờ của Tuyết Mị, thần thức của nàng vẫn chưa thể tiến vào trong thánh thần giới, chỉ có thể thu vật, thủ vật. Nàng phải đợi đến thứ thành cảnh mới có thể sử dụng thần thức tiến vào trong thánh thần giới, đến lúc đó, thánh thần giới mới chính thức bị nàng nắm giữ; chờ đến đại thành cảnh, ngay cả bản thân nàng cũng có thể tùy tiện ra vào, mà lúc đó, thánh thần giới cùng nàng cũng là một thể, chẳng phân biệt được người ta. Đến khi thực lực của nàng đạt đến nhất thượng cảnh, thánh thần giới sẽ trở thành một cái phần thân của nàng, tương đương với việc có hơn một mạng.

"Suru, suru..." một trận lại một trận xé gió vang lên, một đạo nhân ảnh bạch sắc ở tòa son phong trong lúc đó không ngừng bay qua lại; kỳ quái, thật là kỳ quái, như thế nào trừ bỏ núi vẫn là núi? Người này đúng là Tuyết Mị đang tìm đường, nàng là đang chạy xung quanh ngọn núi, chính là không thấy cửa ra. Sơn cốc này rõ ràng bị chúng ngọn núi vây quanh ở một chỗ. Muốn đi ra ngoài, trừ phi người có thể bay qua ngọn núi, chính là mỗi tòa son phong này đều cao đến tận mây xanh, nghĩ có thể bay qua? Chờ Tuyết Mị tu luyện tới đại thành cảnh thì có thể đằng vân giá vũ (cưỡi mây đạp mưa :v) dễ dàng bay qua. Nhưng là chuyện của nhiều năm sau.

Tuyết Mị nổi giận ngồi bên cạnh linh tuyến, một tay chống má, suy nghĩ trở về Tuyết gia, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo sinh ra một loại thần sắc xưng là tương niệm. 'Gia gia, nãi nãi, đã gần một năm, các người có khỏe không? Mị nhi rất nhớ các người.' Thờ dài một hơi, không nghĩ, hiện tại quan trọng nhất là phải tìm được đường ra ngoài, ta là bị một cổ lực hút thần bí đem tới nơi này, nó lại không có thương hại ý tứ của ta, nhưng là vì sao nó phải mang ta tới nơi này đâu? Chẳng lẽ nơi này có bí mật gì? Đôi mắt đẹp phát giác ý đảo qua phía dưới linh tuyến đã khô cạn, nháy mắt ngây dại, đây là cái gì? không biết từ khi nào, đây linh tuyến thể nhưng lại xuất hiện một đóa thất sắc hoa to bằng bàn tay, kim, lục, lam, hồng, vàng, xanh, tím bảy thứ màu sắc càng không ngừng lóe ra, trông có vẻ đẹp mắt. Đây... rõ ràng chính mình khi trước cũng không có nhìn thấy, chẳng lẽ này có cái gì huyền cơ? Nghĩ vậy, Tuyết Mị trong lòng vui vẻ, thả người nhảy xuống linh tuyến, ngồi xổm xuống, cẩn thận đánh giá thất sắc hoa, di, hoa này giống như đã gặp qua ở đâu rồi nha, Tuyết Mị cố gắng hồi tưởng lại chính mình ở nơi nào từng gặp qua loại hoa này, đột nhiên trong đầu hiện lên một đạo linh quang, giờ tay phải lên, nhìn chằm chằm thánh thần giới trên ngón trỏ, hoa văn trên chiếc nhẫn, cùng bộ dạng thất sắc hoa này giống nhau như đúc sao? Hai thứ này khẳng định có quan hệ. nói không chừng cổ lực hút thần bí kia có liên quan đến đóa thất sắc hoa này.

Tuyết Mị tự giác sờ sờ cái mũi, tà mị cười, hắc hắc, nếu gặp, tự nhiên không thể thả người, bốn tiểu thư quyết định đem người hái đi. Thời điểm đưa tay nắm lấy đóa thất sắc hoa, lại phát hiện hoa hành cứng rắn như sắt, đóa thất sắc hoa trước mắt giống như là do huyền thiết tạo ra, đây là có chuyện gì? Tuyết Mị buông tay ra, nghi hoặc đánh giá thất sắc hoa, nghe nó phát ra thần nhiên mùi thơm, này hiển nhiên là hoa thật nga! Tuyết Mị đột nhiên linh cơ vừa động, không biết dùng thánh thần giới đụng vào nó sẽ như thế nào đâu? Đem thánh thần giới ở ngón trỏ bên tay phải chậm rãi đề sát vào thất sắc hoa, "Ông" một tiếng, thánh thần giới bộc phát ra một cổ lực hút kinh khủng, đem thất sắc hoa hút vào, sáp nhập vào trong thân thể Tuyết Mị. Tức khắc, Tuyết Mị cảm thấy thân thể một nửa cực kỳ băng lãnh, còn nửa kia thì nóng cực kỳ, bất quá hai loại cảm giác này liên biến mất trong chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 24: 23: Kim đàn thần bí

Tuyết Mị hoạt động gân cốt một chút, cảm thụ thần lực trong cơ thể, phát hiện cũng không có gì không ổn, thế này mới yên tâm; nội thị thân thể một chút, cũng không có phát hiện thất sắc hoa tồn tại, lại phát hiện đan điền của mình nguyên bản màu trắng hiện tại liền biến thành thất sắc đan điền, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ thất sắc hoa cùng đan điền của mình hòa làm một thể? Đúng lúc này, dưới chân Tuyết Mị chớp lên một trận, hoàn toàn đánh gãy ý nghĩ của nàng, cúi đầu vừa thấy, hai chân nàng đã dẫm nát một quyền trục bên trên có một bức giống Thái Cực âm dương đồ, còn chưa kịp biết rõ là chuyện gì xảy ra, sau đó lại một trận thiên hoàn địa chuyển, mà vào lúc này, chỉ nghe thấy "Suru" một tiếng vang nhỏ, một đạo lưu quang màu xanh nhanh chóng nhào vào trong lòng nàng. "Tiểu Thanh." Tuyết Mị thấp giọng gọi một tiếng, tiếp theo liền mất đi ý thức.

"Uh, ắt xì..." Tuyết Mị hung hăng nhảy mũi một cái, mờ mắt ra liền thấy bộ mặt phóng đại gần sát mình của tiểu hào, móng vuốt còn cầm một cái lông đuôi, đặt ở cái mũi của mình tiếp tục loạn choạng: "Tiểu Thanh..."

"Xèo xèo." Tiểu Thanh hào hai chân nhất động, thân mình lẳng không nhảy lên, thần diệu tránh được nắm đấm của người nào đó; "Tiểu Thanh thôi...", người nào đó tức giận nhảy dựng lên, vừa định truy kích nỗ hẩu, lại bị thứ kim quang trước mặt làm cho hoa mắt, đây là... đây là kim đàn sao? Tuyết Mị ngơ ngác nhìn kim đàn cao bằng nửa người trước mắt, ánh mắt lộ ra thần sắc bất khả tư nghị; nàng nhìn không được đi lên trước, lấy tay gõ, "Thùng thùng" âm thanh nặng nề vang lên, như thế nào hình như không, lấy tay đẩy, hảo chìm! Kim đàn không chút sứt mẻ, chẳng lẽ làm bằng vàng thật? Hồ nghi tiến sát vào gần kim đàn, cẩn thận quan sát, di, giống đàn xác tốt nhất, chẳng lẽ đây là linh thú đàn? Nghĩ vậy, trong mắt Tuyết Mị xuất hiện sợ hãi lẫn vui mừng, kim đàn lớn như vậy, nói không chừng là một cái linh thú cường đại, nếu ta có thể đến gần nó, chẳng phải là lại nhiều hơn một cái cường hãn đã thú? Càng nghĩ càng hưng phấn, Tuyết Mị bay đến gần ngón tay, nhỏ một giọt máu lên trên kim đàn, thừa dịp nó còn chưa sinh ra, phải tranh thủ lấy máu nhận chủ.

Nhìn đến kim đàn sau khi hấp thu máu tươi, Tuyết Mị liền lẳng lặng ngồi trước mặt nó, kiên nhẫn đợi kỳ tích xuất hiện; nơi này là một cái son động rất rộng, trên đỉnh thượng có gắn một viên dạ minh châu lớn, đem toàn bộ son động chiếu sáng như ban ngày, cũng không rõ bây giờ là ban ngày hay ban

đêm, Tuyết Mị nhàm chán ngồi, Tiểu Thanh lại không biết đã trốn đi đâu, nghĩ đến không biết đường lại không biết tên địa phương, trong lòng một trận buồn bực, như thế nào lại cảm thấy giống như có người ở phía sau khổng chế, sẽ là ai? Chẳng lẽ cùng thánh thần giới có liên quan?

Vô thương thần giới, trong một tòa cung điện tráng lệ, một gã nam tử tuấn mĩ vận hắc bào nằm trên giường hé ra xương sườn tình nỡ, tao nhả phe phẩy chiếc bạch ngọc phiến (quạt) trong tay, đột nhiên "Ắt xì" một tiếng, nam tử sờ sờ cái mũi, dựa vào, là ai nhắc đến bản thân? Không phải thánh thần đại nhân đi? Không có khả năng a, trí nhớ của nàng còn chưa có thức tỉnh, không có khả năng nhớ đến ta. Nam tử lắc đầu, trong đầu xuất hiện bóng dáng một Từ y nữ tử tuyệt mĩ, trong lòng thập phần chua xót, thánh thần đại nhân, ngài lúc trước vì sao lại chọn trọng sinh đầu? Là vì thoát khỏi hấn sao? Ngươi cũng biết, ngươi đi rồi, thần thú -- thần long đại nhân vì theo ngươi, cũng liền hạ phàm. Lão Lôi ta vô dụng, chỉ có thể lưu lại thần giới, yên lặng bảo vệ cho nhà của ngươi. Lúc này đây ta sử dụng thần lực giúp ngươi tìm được thần long đại nhân, là hi vọng thần long đại nhân có thể bảo hộ bình an, giúp ngươi cường đại, trở về thần giới sớm một chút. Bảo trọng, thánh thần đại nhân, lão Lôi chỉ giúp được ngươi đến nơi này, về sau chỉ có thể dựa vào chính ngươi.

Quay về Tuyết Mị nơi này, mỗi Mị đợi gần một canh giờ (1 canh = 2 tiếng) cũng không thấy kim đàn có động tĩnh gì, trong lòng nhin không được sốt ruột, này đàn này không phải là bị phá hư đi? Liền đi qua gõ gõ, lắm bầm "Này, ngươi còn không ra, bốn tiểu thư sẽ mang xác của ngươi xao lạn." Nàng vừa dứt lời, chợt nghe thấy "Răng rắc" một tiếng vang nhỏ, kim đàn trước mặt bị nứt ra một đường nhỏ, rồi càng ngày càng lớn. Sau một lúc lâu, một cái đầu nhỏ theo cái khe dò xét đi ra... đây là Tiểu Kim Xà? Tuyết Mị nhìn con rắn nhỏ màu vàng phả xác mà ra, nghĩ hoặc thâm nghĩ.

Hoàng kim thần long vĩ đại rốt cuộc sinh ra, nhìn đến chủ nhân đã lâu không thấy, trong lòng thập phần vui mừng, nhanh chóng phi qua: "Chủ nhân, Tiểu Kim rốt cục cũng thấy ngươi." "A, ngươi còn có thể nói?" Tuyết Mị kinh ngạc nhìn con rắn nhỏ màu vàng đang trườn trên cổ tay mình; "Chủ nhân, đừng kinh ngạc, bộ tộc hoàng kim thần long ta vừa sinh ra đã có thể nói chuyện." Tiểu Kim giải thích, nó biết trí nhớ của chủ nhân còn chưa có thức tỉnh, không nhận biết ra nó cũng không phải điều kỳ quái.

"Tiểu Kim, ngươi nói ngươi là hoàng kim thần long?" Tuyết Mị vạn phần kinh hi, có được một cái hoàng kim thần long làm người hầu, thật là nhiều uy phong nga~. Tiểu Kim gật gật đầu, kinh hi trong mắt chủ nhân nó cũng nhìn thấy, ngươi vui vẻ là tốt rồi, từ giờ trở đi, Tiểu Kim sẽ bảo vệ người. "Oa, thật tốt quá, Tiểu Kim, ngươi rất lợi hại đúng không?" Tuyết Mị nhìn chăm chăm thân hình nho nhỏ của Tiểu Kim chỉ to bằng ngón út của nàng, có chút nghi hoặc. "Chủ nhân, Tiểu Kim mặc dù vừa mới sinh ra, nhưng là chủ nhân, Tiểu Hầu Tử kia tuyệt đối không phải đối thủ của ta." Tiểu Kim ngửa đầu, đắc ý nói. "Tiểu Thanh? Nó nha, còn nhỏ." Nói đến Tiểu Thanh, Tuyết Mị mới nhớ, tiểu hầu đã rời đi hơn một canh giờ, như thế nào còn không thấy nó trở về, trong lòng có chút lo lắng, dù sao Tiểu Thanh vẫn còn nhỏ, thực lực không đủ mạnh, không phải là đã xảy ra chuyện đi?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: 24: Thiên độc phong

"Xèo xèo." Vừa mới nhắc đến nó, Tiểu Thanh Hầu liền xuất hiện, móng vuốt còn kéo theo một nhánh cây kết đầy dã quả (quả dại), chính là vừa nhìn thấy Tiểu Kim đang trườn trên cổ tay mỡ Mị, sắc mặt lập tức đại biến, thân hình nho nhỏ bỏ phịch trên mặt đất không ngừng run run. Hơi thở của hoàng giả thần thú trên người Tiểu Kim làm cho nó hoảng sợ. "Tiểu Thanh, nó là Tiểu Kim, ngươi không cần sợ nó, các ngươi đều là đồng bọn của Tuyết Mị ta." Mỗ Mị hướng Tiểu Thanh đem ôm vào trong ngực, chân tình biểu lộ. "Chủ nhân..."; "Xèo xèo..."

Trải qua mấy ngày ở chung, Tiểu Thanh hầu rốt cuộc cũng không sợ hãi Tiểu Kim, khôi phục bộ dáng vui vẻ như trước; mà Tiểu Kim lúc ở trước mặt Tiểu Thanh đều là che dấu khí tức, giống như một con rắn nhỏ bình thường. Nhìn thấy hai thú ở chung thật hòa bình, chủ nhân như Tuyết Mị tự nhiên là lòng tràn đầy vui mừng. Đồng thời, nàng cũng muốn rời đi nơi này. Hai thú tự nhiên là cam tâm tình nguyện đi theo nàng; đem bảo khố của cha mẹ Tiểu Kim lưu cho nó vơ vét hết không còn gì, sau đó một người hai thú liền bắt đầu ra đi. Mỗ Mị trước kia có nhìn qua trong suốt sách, đều nói long tộc thích nhất là thú sáng của trong suốt gì đó, không nghĩ tới là thật, thánh thần giới của nàng vừa mới thu được một đồng thứ trong suốt sáng sủa, có linh thạch, linh châu, ngọc thạch, linh khí; đều là những vật cực kỳ trân quý. Nhất là linh thạch, bên trong nó ẩn chứa linh khí tinh thuần, có thể cung người tu luyện, ở trên đại lục cực khó có được, là linh thạch đặc biệt cao cấp. Mà bộ tộc thần long vĩ đại có được linh thạch không thể kém được, nhờ phúc của Tiểu Kim, cũng là tiện nghi cho Tuyết Mị, nàng hiện tại có thể nói là phú khả địch quốc (giàu đến nỗi địch nổi với nhà nước).

"Tiểu Kim, đây là truyền tống trận mà ngươi nói sao?" Tuyết Mị nhìn chăm chăm đồ án quỹ dị dưới chân tò mò hỏi. "Đúng vậy, chủ nhân."; "Chúng ta là sẽ truyền tống tới đó nga?"; "Chủ nhân, này ta cũng không biết rõ lắm." Tiểu Kim bất đắc dĩ nói, quên đi, đi ra ngoài sẽ biết. Sau một phen thiên hoàn địa chuyển, nhất nhạn nhị thú rốt cuộc cũng đi ra, mà địa điểm đứng tâm rừng rậm yêu thú, bốn phía đều có đại thụ che trời, dương quang thưa thớt từ khe hở chiếu xuống mặt đất, hình thành một đám quang điểm.

"Rống", "Ngao", "Thu", "Tê"... nghe thấy xa xa tiếng gầm gừ của nhóm yêu thú truyền đến, Tuyết Mị cau mày nói: "Tiểu Kim, chúng ta không phải là rơi vào tay yêu thú trong rừng rậm này đi?"; "Có khả năng, chủ nhân."; "Hắc hắc, kia tốt lắm a, bốn tiểu thư đang muốn luyện tập, bất quá, Tiểu Kim, trước phải uy khuất ngươi tiến thánh thần giới." Tuyết Mị biết rằng, nếu có hơi thở của Tiểu Kim thần long ở đây, đừng mong tìm yêu thú luyện tập. "Được rồi, chủ nhân, bất quá ngươi trăm ngàn phải cẩn thận." Tiểu Kim nói xong liền hóa thành một đạo kim quang nhập vào trong thánh thần giới. Tiểu Kim là huyết khế (khế ước bằng máu) thần thú của Tuyết Mị, cho nên không cần sự đồng ý của nàng cũng có thể tùy ý xuất nhập thánh thần giới. Mà Tiểu Thanh cũng bị một cái ý niệm trong đầu mỡ Mị nhập vào thánh thần giới, Tiểu Thanh thực lực quá yếu, lưu ở bên ngoài chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm. Bởi vì nơi này đã tràn ngập huyết tính của yêu thú thâm lâm, sát khí che kín khắp nơi, không cẩn thận một cái là có thể mất mạng, cho nên Tuyết Mị không thể không cẩn thận. Nếu là gặp nguy hiểm, một mình nàng chạy trốn cũng tiện hơn một chút.

Trên đại lục này, nhân loại khế ước yêu thú bình thường chia làm bốn loại: Bản mạng khế ước, chủ tớ khế ước, bình đẳng khế ước cùng tâm khế; bản

mạng khế ước, người cùng yêu thú sinh mệnh chung, tâm ý tương thông, nhất vinh câu vinh, nhất phiến câu phiến. Chủ tớ khế ước, bởi vì chủ, thú vì phó, đây là loại khế ước bắt buộc, một khi khế ước thành công, yêu thú tuyệt đối không thể làm trái mệnh lệnh của chủ nhân. Nhưng là cũng có một số trường hợp, đại đa số yêu thú cấp cao, không vui khi bị người khống chế, một khi bị buộc, thà chết chứ không chịu khuất phục, cho nên khế ước này cũng chỉ hữu hiệu đối với giai yêu thú. Bình đẳng khế ước, người cùng thú địa vị ngang hàng. Tương tự quan hệ bằng hữu. Tâm khế, là một loại khế ước đặc thù, chỉ cần yêu thú này thành tâm tin phục một nhân loại, cam tâm tình nguyện đi theo người, có lẽ có chút không ly đầu, nhưng tuyệt đối trung tâm. Tựa như quan hệ của Tuyết Mị cùng Tiểu Thanh.

Tuyết Mị che dấu hơi thở của chính mình, thật cẩn thận tránh đi một chỗ rồi lại một chỗ, lãnh địa thánh thú tàn sát ra hơi thở cường hãn, thực tục hiện tại của nàng quá yếu, tự nhiên không dám tiến vào địa bàn thánh thú. Mà giờ khắc này, nàng vì tránh đi một cái thánh thú Hồng Lang đã hóa thành hình người, thuận di một cái đi đến một mảnh rừng lá đỏ ngoài năm trăm thước, thời điểm vừa rời khỏi, đột nhiên nghe thấy trên đầu phát ra tiếng "Ông, ông" thanh âm bén nhọn, cùng với tiếng cánh vỗ cật lực "Vù vù", nháy mắt, mấy trăm cái bóng đen hướng Tuyết Mị đánh úp lại, "Chủ nhân cẩn thận, đây là một đoàn tam giai thiên độc phong. Cẩn thận đuôi của chúng." Thanh âm lo lắng của Tiểu Kim trực tiếp vang lên trong lòng Tuyết Mị, đây là tâm linh trao đổi, chủ nhân cùng bản mạng khế ước thú có thể tiến hành một loại phương thức trao đổi. Thân hình Tuyết Mị cấp tốc bạo lui, trường kiếm trong tay lẳng không một cái, nhất thời, một đạo thất thái kiếm quang nghênh hướng đàn phong mà đến, "Xuy xuy" vài tiếng, vô số thiên độc phong bị kiếm khí phân thành hai nửa rơi rụng trên mặt đất; còn lại gần trăm thiên độc phong xoay quanh không trung, tiếng gió "Ong ong" thê lương làm người ta không rét mà run, đột nhiên bọn chúng đồng thời xoay người, phần đuôi đối diện với Tuyết Mị, "Xoát xoát" thanh âm xé gió không ngừng vang lên, gần trăm cái gai độc màu đen theo phần đuôi chúng đồng thời bắn ra. "Thuần di." Tuyết Mị lãnh quát một tiếng, thân hình trống rỗng xuất hiện ở phía trên đàn phong, "Tiêu dao cửu thức." Trường kiếm trong tay vẫn thành một cây kiếm hoa xinh đẹp, trực tiếp phóng đến đàn phong, "Xoát xoát" mấy tiếng vang lên, Tuyết Mị rất nhanh thu lại cửu kiếm, sau đó, phiêu nhiên rơi xuống đất, phía sau rơi xuống một đồng thịt bọt màu đen.

"Tiểu Kim, cái chuỗi Tuyết Nguyệt Kiếm này rất không sai." Tuyết Mị vuốt ve kiếm phong vẫn sạch sẽ như cũ, cảm thán nói. Cái chuỗi Tuyết Nguyệt thần kiếm đúng là một trong những cực phẩm linh khí từ trong bảo khố của Tiểu Kim mà Tuyết Mị đoạt được, "Chủ nhân, người thích là tốt rồi." Kỳ thật Tiểu Kim rất muốn nói, cái chuỗi Tuyết Nguyệt Kiếm này vẫn chỉ là thứ hạ đẳng, bảo khố trong thánh thần giới của người đều có vô số bảo bối, ngay cả thần khí cũng nhiều vô số kể, nói gì đến một thứ mặt hàng như linh khí. Đáng tiếc, thực lực của người hiện tại không đủ để mở ra bảo khố trong thánh thần giới. Linh khí bình thường chia làm các loại: xú, trung phẩm, thượng phẩm cùng cực phẩm, phía trên linh khí là thánh khí, thần khí.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: 25: Chiến hắc mãng

"Tê tê" hắc cự mãng trợn to cặp mắt như hai chiếc chuông đồng lớn, phần hân nhìn bạch y thiếu niên trước mắt, bụng của nó hiện tại máu tươi chảy ròng ròng, vài cái lông đen rụng xuống bên người, mà hết thảy chính là nhờ bạch y thiếu niên trước mắt này bạn tặng. Tuyết Mị lau vết máu trên khóe miệng, đôi mắt đẹp cũng nhìn chăm chăm hắc mãng trước mắt, vừa mới không cẩn thận bị đuôi nó đánh trúng, có điểm nội thương, bất quá nó cũng không chiếm được tiện nghi, bị Tuyết Nguyệt kiếm của mình cắt qua bụng.

"Tê", hắc mãng mở ra chiếc miệng rộng, một ngụm độc hướng Tuyết Mị văng đến; thân hình Tuyết Mị mau lùi lại, mũi chân điểm, lẳng không nhảy lên, đem Tuyết Nguyệt Kiếm cầm trong tay dùng sức nhất trích, bắn thẳng đến hướng thất tác hắc mãng; hắc mãng thấy thế, thân hình không lờn nhanh chóng lui ra, ý đồ chur dấu thất tác chính mình, "Phốc" một tiếng, Tuyết Nguyệt kiếm không có đâm trúng thất tác của đen mãng, nhưng lại đâm trúng được cái đuôi đang cấp tốc cuốn lui tới! "Ba, ba" hắc mãng càng không ngừng vẩy cái đuôi, ý đồ làm văng cây Tuyết Nguyệt kiếm làm cho cái đuôi mình đau đớn, một tảng cát bụi lớn theo cái đuôi không ngừng vẩy bay bổng lên; bàn tay mềm của Tuyết Mị tung nhất chiêu, Tuyết Nguyệt kiếm tự động bay lên, bị bám một cổ máu tươi, mũi máu tươi nồng đậm nháy mắt tràn ngập trong không khí.

Tuyết Mị cau đôi mi thanh tú, không được, phải tốc chiến tốc thắng, nếu không mũi máu tươi lớn như vậy khẳng định sẽ đưa tới càng nhiều yêu thú, nghĩ vậy, nàng nắm chặt Tuyết Nguyệt kiếm trong tay, nhìn chăm chăm hắc mãng đồng dạng cũng đang nhìn mình, trên người bộc phát ra một cỗ sát khí sắc bén; "Giết." Tuyết Mị chợt quát một tiếng, thân mình bay lên trời, "U, linh, trảm." Tuyết Mị vung Tuyết Nguyệt kiếm trong tay, bộc phát ra một cỗ thất thái kiếm quang sắc bén hướng hắc mãng lao thẳng tới mà đi, "Phốc" một tiếng vang thật lớn, đầu hắc mãng bay lên, mà cái đuôi của hắc mãng cũng nhào tới mặt Tuyết Mị, "Thuần di." Dưới tình huống nguy cấp, Tuyết Mị khẽ quát một tiếng, thân mình trống rỗng xuất hiện ở phía trên cự mãng, Tuyết Nguyệt kiếm trong tay đối với thất tác của hắc mãng, dùng sức bổ xuống, "Phốc..." hắc mãng rốt cục đến tội, mở bụng nó ra, lấy ra một cái hạt châu lớn, Tuyết Mị cười khò một tiếng, vì người, bốn tiểu thư nhưng một muốn chết rồi, hạt châu trắng này đúng là nội đan của thất giai hắc mãng. Đem nó thu vào thánh thần giới, sau đó liền thuận di một cái lý khai nơi này.

Trên một vách núi đen, tại một cái sơn động ẩn tề, một bạch y thiếu niên ngồi xếp bằng trên giường đá nhắm mắt tu luyện, sau lưng 'hắn' không ngừng lóe ra thất thái quang mang, trên người hắn tăng thêm một cấp, thần bí, tà mị, người này không phải ai khác, đúng là anh hùng giết mãng của chúng ta -- Tuyết Mị. Sau khi chiến đấu lập tức tu luyện, này có lợi cho cô động linh lực, thật lâu sau, Tuyết Mị mở mắt ra, lập tức từ trên giường đá nhảy dựng lên, cảm nhận được thần lực biến hóa trong cơ thể, mỉm cười, sơ thành cảnh hậu kỳ. Chiến đấu quả nhiên là cách làm thực lực tăng lên nhanh nhất. Hiện tại thực lực của nàng tương đương với người tu linh nhất thượng lệnh tôn, nhưng nếu là so với tốc độ, dưới cường giả linh thần không thể so được với nàng, cũng tại dị năng của nàng cũng theo thực lực tăng lên mà tăng lên, dị năng thuận di, chớp mắt một cái là năm trăm dặm không thể nói chơi, dị năng ẩn thân, chính là vô hình vô thanh vô tức bọ.

Ngày đầu tiên tiến vào yêu thú sâm lâm, đến nay đã là 298 ngày, gần một năm sinh hoạt chiến đấu, đã làm cho thực lực Tuyết Mị tăng lên cùng kinh nghiệm chiến đấu, hơn nữa thu hoạch cũng có chút phong phú, nội đan của yêu thú từ tam giai đến lục giai là vô số kể, nội đan của thất giai đến cửu giai yêu thú khi rảnh rỗi đều có thể lấy được. Đương nhiên gặp được một ít linh hoa trân quý, linh thảo, linh quả linh tinh; Tuyết Mị tự nhiên cũng sẽ không bỏ

qua, cho nên trong thánh thần giới cũng chùng chất thành một tòa núi nhỏ. Mà thực lực của hai thú Tiểu Kim cùng Tiểu Thanh cũng tăng lên không ít; Tiểu Kim thân là hoàng kim thân long, vừa sinh ra đã là ngũ giai linh thú, trải qua nửa năm tu luyện, hiện tại đã thành thất giai linh thú, nhưng dựa vào thân thể cường hãn có thể cùng bát giai yêu thú đánh nhau mà không bị vậy vào thể hạ phong. Tiểu Thanh cũng tiến bộ thần tốc, từ một năm trước là tam giai linh thú đến bây giờ là ngũ giai linh thú, dựa vào tốc độ nhanh nhẹn của nó, có thể đấu ngang tay với lục giai linh thú.

"Xèo xèo." Một cái hầu tử thanh mao cao cỡ nửa người cũng một cái động vật đã lột da không biết tên nhanh nhẹn tiến lên vách núi đen, đi tới một chỗ, xóc lên một dây từng rậm rạp, chọt hiện đi vào; "Xèo xèo." Tiểu Thanh đem lột da, đem thanh hỏa heo đặt trên bàn đá, chọt nịnh nọt nhảy đến trước mặt mỡ Mị, một năm trước, nằng lắn đầu tiên nướng thịt cấp Tiểu Thanh ăn sau, tên tham ăn này liền mê luyện tư vị tốt đẹp của thịt nướng, lại cũng không chịu ăn thịt tươi, mỗi ngày đều mang yêu thú về để nằng nướng cho nó ăn.

"Tiểu Thanh, ngươi thật đúng là đủ tham ăn." Tuyết Mị chụp đầu Tiểu Thanh một chút, bắt đầu động thủ nướng, "Xuy" một tiếng vang nhỏ, từ trên ngón trỏ bên tay phải của Tuyết Mị bộc lên một đám thất thái ngọn lửa, đừng coi thường nó, nó nhưng là đan hỏa từ trong đan điền của Tuyết Mị, xưng là hỗn độn thần hỏa, có thể thiêu đốt hết thất thể gian; năng lượng thần hỏa là theo thực lực của chủ nhân đề cao mà đề cao, hiện tại hỗn độn thần hỏa trong cơ thể Tuyết Mị cũng chỉ so với hỏa bình thường cường hơn một chút, dùng để nướng thịt, còn phải cẩn thận không chế hỏa hậu, sợ không đề ý qua lại sẽ nướng thành khối bụi. Mỗi ngày kiên trì nướng thịt ngược lại làm cho kỹ thuật không chế hỏa của Tuyết Mị ngày càng thành thạo.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: 26: Đông linh thần Đông Phương Ngọc

Tuyết Mị đem một ít hương liệu rắc lên thịt nướng, nhất thời mùi thơm tràn đầy, mê hoặc cái mũi linh mãnh của Tiểu Thanh, nó nhảy đến bên người Tuyết Mị, ánh mắt nhìn chăm chăm miếng thịt vàng óng phiêu hương đang nướng trên đồng lửa, nhị không được nuốt một ngụm nước ngọt, "Xèo xèo." Tuyết Mị khẽ cười nói: "Tiểu Thanh, đừng nóng vội, chờ một chút, lập tức có thể ăn."

Lúc này, đột nhiên có một đạo thanh âm thương lão ở cửa động vang lên, "Thơm quá a." Một lão giả hạc phát hồng nhan (tóc trắng như lông hạc, mặt hồng tựa trẻ con) mặc áo bào trắng thoi từ cửa động đi đến, có vài phần tiên phong đạo cốt (phong thái đến cốt cách đều giống tiên), "Tiểu oa nhi, lão phu ta có thể tiến vào sao?"

"Ngươi cũng đã vào rồi, ta còn có thể nói không sao?" Tuyết Mị cười lạnh một tiếng nói; nghĩ rằng: Lão nhân này đi lại nhẹ nhàng, hơi thở lâu dài, không đơn giản. "Chủ nhân, lão nhân này là một gã cường giả linh thần, ngươi phải cẩn thận." Nghe được thanh âm của Tiểu Kim vang lên trong lòng, Tuyết Mị đột nhiên cả kinh, cường giả linh thần? Lão nhân này cư nhiên là cường giả linh thần đứng ở vị trí cao nhất trên đại lục này; bất luận hắc là có ý xông tới, hay là vô ý xông tới, mình cũng phải ứng phó cẩn thận.

"Tiểu oa nhi, đây là ngươi nướng được sao? Thật là thơm a, lão phu có thể thưởng thức được không?" Lão nhân vừa mới dứt lời, Tiểu Thanh liền vội, "Xèo xèo", đây chính là chủ nhân nướng cho ta ăn, lão nhân ngươi là ai a? Thế nhưng lại muốn ăn thịt nướng của bản hầu. "Ha ha, lão nhân, ngươi cũng thấy đấy, không phải là ta không cho ngươi ăn, mà là đồng bọn của ta không cho ngươi ăn." Tuyết Mị nhìn lão giả thú vị cười nói.

"Tiểu Hầu Tử, lão phu rất đói bụng, nếu không ăn cái gì sẽ đói chết, ngươi liền thương lão phu đi, lão phu cam đoan chỉ ăn một chút. Được không a?" Lão giả dùng ánh mắt đáng thương nhìn Tiểu Thanh hầu, nếu là người nhận thức được lão giả, nhìn đến pho bộ dạng này khẳng định sẽ cảm giao cữu, đầu lưỡi thắt, đầu tri độn. Bởi vì lão giả này không phải ai khác, đúng là người đứng đầu tứ đại linh thần đồng, tây, nam, bắc uy danh hiển hách trên đại lục — đông linh thần Đông Phương Ngọc, cũng là người nắm trong tay học viện đứng nhất đại lục (thiên thần học viện). Hắn làm người không kiềm chế được, trời sinh tính hảo ngoạn (thích chơi đùa), hành tung mơ hồ, trên đại lục có rất ít người gặp qua diện mạo chân chính của hắn. Lần này hắn tới đây, nguyên nhân là hắn trong lúc vô ý thấy được Tuyết Mị cùng hắc mãng chiến đấu, bị Tuyết Mị bộc phát ra thất thái kiếm quang làm cho kinh ngạc; nói như vậy, người tu linh bộc phát ra linh lực, nó cùng chủ nhân mình thuộc tính có liên quan, mỗi một màu sắc đại biểu cho một loại thuộc tính, mà hắn nhìn thấy Tuyết Mị bộc phát ra kiếm quang là một thân bảy thứ thuộc tính, có khả năng này sao? Thân thể một người làm sao có thể có được bảy thứ thuộc tính đâu? Đông Phương Ngọc nhất thời cũng nghĩ không ra, cho nên mới vụng trộm theo dõi Tuyết Mị.

Đông Phương Ngọc bắt lấy một cái đùi heo nướng thơm phức ăn đến lang thôn hổ yết (ăn ngấu nghiến như sói như cọp), cùng tướng ăn của Tiểu Thanh còn liều mạng hơn, một chút cũng không có phong phạm của một vị cường giả. Thật lâu sau, Đông Phương Ngọc vừa lòng vỗ vỗ bụng, ánh mắt nhìn Tuyết Mị lúc trước từ hiếu kỳ đến bây giờ đã chuyển thành tán thưởng, người này chẳng những diện mạo xuất chúng, hơn nữa tâm tư lại cẩn mật, gặp chuyện bình tĩnh; từ lúc mình tiến vào cho đến bây giờ 'hắn' vẫn duy trì một cái tư thế ngồi xảo diệu, có thể công có thể thủ, nếu một khi đột nhiên bị tập kích, thân thể 'hắn' theo bản năng sẽ làm ra một cái phản ứng tốt nhất; hơn nữa nhìn đến tứ chi của hắn, hiển nhiên đây là một cái thói quen trong sinh hoạt, thân thể mỗi giờ mỗi khắc đều ở trạng thái cảnh giác. Không biết là nhà ai có thể dạy dục được một cái choai choai đứa nhỏ xuất sắc như thế? Nhìn 'hắn' thiên phú yêu nghiệt, bề ngoài suất sắc, khí chất bất phàm mà xem, Đông Phương Ngọc khẳng định thiếu niên trước mắt này không phải là đứa nhỏ của thương gia (nhà bình thường).

"Lão nhân, ngươi ăn cũng ăn qua, xem cũng xem qua, có phải hay không cũng nên rời đi?" Tuyết Mị đối với Đông Phương Ngọc tà mị cười, thanh âm lạnh lùng nói.

"Tiểu tử, đối đãi với lão nhân gia không có một điểm khách khí."; "Lão nhân, bản thiếu không biết ngươi, làm sao ta lại phải khách khí với ngươi nha?";

“Tiểu tử, ngươi đủ kiêu ngạo.”; “Lão nhân, da mặt ngươi cũng đủ dày.”; “Tiểu tử, ngươi tên là gì?”; “Bản thiếu họ Tuyết danh Mị, ngươi có thể bảo ta Mị thiếu.” Đông Phương Ngọc khoe miệng hung hăng rút trườ, tiểu tử này đủ cuồng vọng, chẳng những không sợ lão phu còn dám khẩu xuất cuồng ngôn, bất quá tính cách này, lão phu nhưng thật ra rất thích; họ Tuyết, chẳng lẽ là đệ tử Tuyết gia ở đệ đồ? Ta đã nói thôi, ngạo nhân cuồng ngạo như vậy, cũng chỉ có Tuyết gia đại gia tộc mới có thể hào dương ra; thời gian khai giảng học viện còn nửa năm nữa sẽ đến, hắc hắc, tiểu tử này, lão phu thu định rồi.

“Mị tiểu tử, ngươi mấy tuổi?”; “Giống như không đến mười ba tuổi đi.” Tuyết Mị quay lại nghĩ một chút, mới trả lời nói. Kỳ thật phò thân thể này của nàng hiện tại tuyệt không giống một cái thiếu niên không đến mười ba tuổi, đảo qua giống thân thể của một cái mười lăm, mười sáu tuổi, dáng người thon dài cao ngất, vóc dáng cao 1 thước 65 (1m65 ~), không biết là hiệu quả của tu luyện bí quyết hỗn độn thánh, hay vẫn là hiệu quả của việc thánh thân giới biến ảo. Phò thân thể này của Tuyết Mị có thể nữ giả nam trang hơn mười năm không bị phát giác, liền là vì công năng biến ảo của thánh thân giới, nó có thể biến ảo giới tính cùng bề ngoài của chủ nhân. Chỉ cần Tuyết Mị không cho thấy thân nữ nhi, tin tưởng trên đại lục này không ai có thể nhìn xuyên được giới tính thực của nàng.

“Cái gì?” Đông Phương Ngọc cả kinh kêu lên, anh mắt nhìn Tuyết Mị giống như đang nhìn thấy quái vật, không đến mười ba tuổi liền có thể đánh bại thất giai linh thú, có thực lực nhất thượng lệnh tôn, loại thiên phú này nói ra là cỡ nào rợn người, hơn nữa trên thân tiểu tử này có hẳn bảy thứ thuộc tính. Yêu nghiệt, thật là yêu nghiệt. Giờ phút này, tâm tư của Đông Phương Ngọc càng thêm kiên định muốn thu Tuyết Mị làm đồ đệ.

“Này, lão nhân, ánh mắt của ngươi a? Là đồ ký bộ dạng của bản thiếu.” Tuyết Mị nhướn mày khẽ cười nói; Đông Phương Ngọc khoe miệng rút trườ lợi hại hơn khi nãy, tiểu tử này chẳng những cuồng vọng, còn thật tự kỷ, giống hệt mình lúc trẻ. “Tiểu tử, ngươi có hay không muốn học càng nhiều bản sự?”

“Bản sự chê ít, có thể học đương nhiên muốn học, như thế nào? Lão nhân, chẳng lẽ ngươi có bản lĩnh muốn dạy cho bản thiếu?” Lão nhân này không phải là muốn thu ta làm đồ đệ đi, nếu thật sự như thế, cũng không sao a, có cái sư tôn là linh thần làm hậu trường (người chống lưng phía sau a~), về sau ai muốn khi dễ Tuyết gia cũng phải để ý cân lượng của mình.

“Tiểu tử, ngươi rất phù hợp với khẩu vị của lão phu, cho nên lão phu nhận ngươi làm đồ đệ, ngươi nguyện ý sao?”; “Vậy ta muốn hỏi, lão nhân, ngươi có cái bản sự gì để dạy ta?”; “Lão phu bản sự khá, luyện đan, luyện khí, luyện phù, ngươi muốn học sao?”; “này đó bản thân ta còn chưa từng học qua, muốn cùng ngươi học cũng biết, bây giờ ngươi trước tiên đáp ứng một điều kiện của ta.”; “Nói đi.” Đông Phương Ngọc tính tình nhẫn nại, hẳn đường đường là một thế hệ linh thần, đại lục có bao nhiêu muốn bái ông ta làm thầy, tiểu tử này khen ngược, lão phu thật tình muốn nhận hắn làm đồ đệ, còn muốn đề cập điều kiện.

“Điều kiện rất đơn giản, sư phụ không thể ra lệnh cho ta làm những việc ta không muốn.” Kiếp trước người nhà đối với mình là nghiêm khắc cùng ước thúc, để lại một bóng ma rất sâu trong lòng nàng. Cho nên Tuyết Mị không chút do dự liền nói ra điều kiện này.

“Hảo.” Đông Phương Ngọc sáng khoái đáp ứng, bởi vì hắn chưa bao giờ miễn cưỡng người. Bất quá ngày sau hắn muốn hỏi hận cũng không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: 27: Bái sư

"Sư phụ ở trên, xin nhận một lạy của đồ nhi." Tuyết Mị hướng Đông Phương Ngọc khấu đầu ba cái, sau đó liền vươn ngọc thủ trắng nõn về phía hắn, "Sư phụ, lễ gặp mặt."; "Mị nhi, ngươi nói xem ngươi muốn cái gì?"; "Sư phụ, thứ Mị nhi muốn kỳ thật không nhiều, đan dược kia, ngươi liền cấp mười tám bình là được; linh khí đông, mười tám bình đi, về phần bùa, sư phụ đưa ta một trăm trương là tốt nhất rồi." Tuyết Mị vừa nói vừa chú ý sắc mặt Đông Phương Ngọc, thấy khuôn mặt hắn hắc tuyến che kín, trong lòng cười thầm: Tiểu dạng, bốn tiểu thư sẽ xáo trá ngươi.

"Mị nhi, nhẫn này cho ngươi, bên trong có những thứ ngươi muốn, vì sư có việc liền đi trước. Chính ngươi phải cẩn thận." Đông phương Ngọc từ trong giới chỉ lấy ra khóa nhẫn màu trắng đưa cho Tuyết Mị, sau đó liền lác mình rời đi, nếu còn ở lâu dưới này, bảo khổ của chính mình chỉ sợ đều phải đưa hết cho tiểu tử này.

"Ai, sư phụ, ngươi đã quên nói cho ta biết, ngươi tên gì?" Tuyết Mị lác mình ra ngoài đi theo, hướng tới phương hướng Đông Phương Ngọc ly khai hết lớn; "Vi sư Đông Phương Ngọc." Thanh âm Đông Phương Ngọc trên bầu trời xa xa truyền đến.

Tuyết Mị quay lại son động, bức vội một giọt huyết nhỏ xuống giới chỉ màu trắng, khiến nó nhận chủ, sau đó một cái ý niệm trong đầu đem đồ trong giới chỉ toàn bộ lấy ra, cực phẩm đan dược -- phá giai đan 2 bình, bích linh đan 18 bình, đại hoàn đan 8 bình, băng viêm đan 5 bình; trung phẩm đan dược -- 6 bình bách độc đan, 20 bình tăng linh đan, 15 bình Tẩy Tủy đan, 3 bình dịch dung đan; thượng phẩm linh khí cùng trung phẩm linh khí tất cả là 80 cái, 200 cái hạ phẩm linh khí; phân biệt là kiếm, đao, chùy, búa cùng trường tiên; bùa thì có năm trăm trương, nổ mạnh phù, độn địa phù, băng phù, linh thú phù cùng truyền tin phù; trừ các thứ đó ra, còn có ba bản cao giai linh kỹ thượng phẩm: Ảo ảnh bước, u linh chương cùng ngân điệp kiếm pháp.

"Xem ra sư phụ này khí thế không nhỏ." Tuyết Mị trong lòng vui tươi hơn hờ thâm nghĩ; "Tiểu Kim, Tiểu Thanh, ngày mai ta quyết định về nhà." Rồi nhà đã hai năm, giờ cần phải trở về, cũng không biết Tuyết gia hiện tại thế nào? Gia gia, nãi nãi bọn họ giờ ra sao? "Hảo, chủ nhân, dù sao nơi này chúng ta cũng ở đến gốc rồi. Đi xem nhà chủ nhân cũng tốt." "Xèo xèo." Tiểu Thanh hầu cao hứng gật gật đầu, nơi này nó đã sớm chơi đến phát chán.

Sáng sớm, mặt trời nhô lên cao, một ngày mới lại bắt đầu, chim nhỏ trên cành cây xường vui ca nhí, nhóm yêu thú cũng từ trong ẩm áp rời đi kiếm ăn. Một đạo bóng dáng màu trắng từ trên vách núi đen khinh khinh phiêu phiêu rơi xuống, lúc mình chuyển không gian liền xuất hiện ở một chỗ trong rừng rậm, mấy cái dê gai yêu thú vừa nhìn thấy bóng dáng này, đều rời khỏi rừng rậm, người này nhưng là năm gần đây đều đồ thú ác ma, không biết đã giết hại bao nhiêu huynh đệ yêu thú của chúng nó, nhìn thấy hẳn phải nhanh chóng chạy trốn mới là thượng sách. Người này không phải ai khác, đúng là Tuyết Mị, "Ta có khủng bố như vậy sao?" Tuyết Mị sờ sờ cái mũi, cười khổ một tiếng, thân hình chợt lóe, tiếp tục hướng phía trước bay đi.

Trên một bụi cỏ bên ngoài yêu thú sâm lâm, đột nhiên "Ngao" một tiếng sói tru phần nộ vang lên, một đám tam giai Viêm Lang cầm đầu là Nhị giai Viêm Lang nhanh chóng đem bốn người thiếu nam thiếu nữ vây quanh gắt gao, trong mắt con sói hung ác bắn ra ánh sáng khát máu, thi thể mười con sói nằm trên mặt đất, máu đỏ tươi nhiễm đầy mặt, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập trong không khí làm cho người ta buồn nôn; mà bốn người thiếu nam thiếu nữ bị vây sói vây quanh, một đám hơi thở té loạn, trên người loang lổ vết máu, hiển nhiên là vừa cùng bảy sói trải qua một hồi đại chiến, "Đại ca, làm sao bây giờ? Còn như vậy nữa, chúng ta dù sớm hay muộn cũng sẽ bị bảy sói ăn thịt." Trong đó có một Hồng y thiếu nữ đang sợ hãi nói, tay phải nắm trường kiếm nhìn không được rung rung đưa lên, nàng kêu Lý Hồng Nguyệt, tiểu công chúa Lý gia ở Phi Phượng thành, năm nay mười lăm tuổi, thuộc loại xú linh sư; lần đầu tiên cùng ca ca ra ngoài lịch lãm, tiến vào yêu thú sâm lâm đã gần một tháng, cũng giết không ít dê gai yêu thú, đều xem như hữu kinh vô hiểm (có kinh ngạc và sợ hãi nhưng không gặp nguy hiểm), nói như thế nào đâu biết ngay tại trên đường đi về liền gặp phải bọn Viêm Lang hung tàn này.

"Tiểu Nguyệt, đừng sợ, cho dù chết, đại ca cũng sẽ bảo vệ ngươi." Một vị hắc y thiếu niên đem thân thể che cho muội muội trước mắt, an ủi nói. "Lý Nam đại ca, đừng nói những lời u rú như vậy, chúng ta còn trẻ, lão thiên gia tuyệt đối sẽ không để cho chúng ta chết sớm như vậy, ta nói có đúng không? Đại ca." Một cô gái áo lam xinh đẹp trừng mắt liếc hắc y thiếu niên, quát nói, lập tức lập tức đem ánh mắt đặt ở trên người thanh y thiếu niên bên cạnh, "Linh Lung nói đúng, chúng ta không thể nhụt chí, Lý Nam, trong năm người, hai người chúng ta thực lực có vẻ cường. Ta đi đối phó với đàn sói, ngươi ở lại che chở các nàng." Thanh y thiếu niên tên Thủy Minh Sanh liếc mắt nhìn muội muội Thủy Linh Lung một cái, rồi quay đầu hướng một cái ánh mắt về phía Lý Nam. Lý Nam gật gật đầu: "Đại ca, cẩn thận một chút." "Linh Lung yên tâm, ca ca sẽ cẩn thận. Các ngươi cũng phải cẩn thận, chúng ta đều phải sống sót trở về nhà."

"Giết." Thủy Minh Sanh hét lớn một tiếng, giờ trường kiếm trong tay hướng chỗ soi đầu đàn xông đến, "Phốc" một tiếng, một cái đầu sói bay lên giữa không trung; này hoàn toàn khơi dậy sát khí của bảy sói, "Ngao" tam giai Viêm Lang Vương phát ra một tiếng thét dài, thả người đánh về phía Thủy Minh Sanh, chúng Viêm Lang cũng nhất tề tiến về phía ba người Lý Nam, khuyên khắc thời gian, lại trình diễn cảnh người sói đại chiến.

"A" Thủy Linh Lung đột nhiên phát ra một tiếng gọi to duyên dáng, trên cánh tay trái của nàng ứa ra máu tươi, bị một cái móng vuốt sắc bén của Viêm Lang mở ra một đạo vết máu, "linh Lung, a..." Thủy Minh Sanh nghe thấy tiếng kêu của muội muội, tâm thần hoảng hốt, bị một trảo của Viêm Lang Vương chụp trúng bụng, nhất thời cả người liền bay ra ngoài, một đạo máu tươi chảy trên mặt đất. "Ca ca." Thủy Linh Lung rên rỉ một tiếng, cũng không để ý mình đang bị nguy hiểm, phi thân hướng tới chỗ ca ca rơi xuống. "Linh Lung, cẩn thận..."

"Ai, lên trời rất có chí đức, nếu đã gặp, liền cứu các ngươi một mạng đi." Một đạo bạch sắc bóng dáng liền xuất hiện ở giữa bảy sói, "Xoát xoát" vài tiếng, thất thái kiếm quang trong bảy sói nhoáng lên một cái, "Bang bang..." thi thể chúng sói ngã xuống đất, dấy lên một trận bụi mù, bốn phía khôi phục sự thanh tĩnh, đám người Lý Nam trông thấy một bạch y thiếu niên đứng ở giữa bảy sói, nhất thời ngây dại, thiếu niên tuấn đạt như tiên, trên khuôn mặt như ngọc nở rộ ra tươi cười tà mị tuấn mĩ, trong đôi mắt phượng hẹp dài lúc này tràn đầy màu lưu quang, giống như lưu tinh long lánh trên tinh không, ánh sáng rực rỡ như ngọc.

"Hảo, các ngươi đừng sợ, vẫn là nhanh rời đi nơi này đi." Tuyết Mị khẽ cười một tiếng nói; điểm mũi chân một chút, thân mình bay lên trời, rất nhanh liền biến mất trong mắt đám người Lý Nam.

Sau một lúc lâu, một tiếng hét thảm kéo hồn phách ba người Thủy Linh Lung trở về, "Ca ca, ngươi không sao chứ? Có đau hay không a?" Muội muội, ngươi còn nhớ rõ ca ca, hồn một chút nữa đều đã bị câu đi rồi. "Ca ca, ngươi nói cái gì đó? Công tử đó là ân nhân cứu mạng của người nhà chúng ta." Thủy Linh Lung bất mãn trừng mắt nhìn ca ca của mình, trên mặt cười che kín mây đỏ, bộ dạng hẳn thật là đẹp mắt, tựa như tiên nhân trên trời, nếu có thể tái kiến hẳn lần nữa thật sự rất tốt. "Chính là, nếu không có công tử cứu chúng ta, chúng ta còn có thể đứng ở chỗ này mà nói chuyện sao?" Lý Hồng Nguyệt cũng bất mãn kêu lên; nhìn phương hướng Tuyết Mị biến mất, vẻ mặt háo sắc, ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua người đẹp mắt như vậy, nếu như mỗi ngày có thể nhìn thấy hắn, thật là tốt biết bao!

"Tốt lắm, đừng ở chỗ này trông cây si nữa, chúng ta vẫn là nhanh rời đi yêu thú sâm lâm, nếu có một đám yêu thú lại đến như trong lời nói, sẽ không may mắn như vậy nữa đâu."; "Lý Nam nói đúng, chúng ta đi nhanh đi. Nói không chừng ra khỏi yêu thú sâm lâm, chúng ta còn có thể gặp lại vị công tử tuấn mỹ kia đâu." Thủy Minh Sanh nói với hai người Thủy Linh Lung cùng Lý Hồng Nguyệt, trong tâm khảm, nghĩ đến sẽ có thể thật sự gặp lại hắn, đôi mắt đẹp đồng thời sáng ngời; "Hai vị ca ca, chúng ta đi nhanh đi, đừng để mất thời gian." Hai người Lý Nam liếc nhau, trong lòng thầm nghĩ: Này có được tính là gặp sắc quên huynh đâu.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: 28: Tái ngộ

Phong Thủy trấn, tuy rằng không phải rất lớn, nhưng là rất nhộn nhịp, mỗi ngày đều có người đến người đi; nó gần sát yêu thú sâm lâm, là điểm dừng chân duy nhất của người tu linh nếu như muốn đến yêu thú sâm lâm, cũng là nơi tụ tập buôn bán linh thú, nội đan cùng các thức linh dược. Mà giờ khắc

này, Phong Thủy trấn lại nghênh đón một đôi thiếu niên thiếu nữ giống như thiên nhân; hai tròng mắt thiếu niên sáng như ngọc, mi mục như họa, tay áo phiêu phiêu, phảng phất tựa trích tiên. Thiếu nữ tuyệt phu băng cơ, mi loan như nguyệt, bạch y như tuyết, phảng phất như tiên tử hạ phàm. Thiếu niên này không phải ai, đúng là Tuyết Mị mới từ yêu thú sâm lâm trở ra, mà thiếu nữ còn lại chính là hoa khôi của Hoa Hồng lâu, Song Song cô nương ở trong giới chỉ của Tuyết Mị gần hai năm. Tuyết Mị vốn định tìm một người trong sạch dần xếp xuống dưới, nhưng là Song Song lại gạt đi, thà chết cũng muốn đi theo nàng, nói mình không có họ hàng, người quen có thể đi tới đó? Còn không bằng đi theo ngài, thỉnh công tử không cần đuổi Song Song đi, Song Song tình nguyện làm nô tỳ; Tuyết Mị rơi vào đường cùng cũng đành phải cho nàng đi theo, dù sao nàng lưu lạc thành như vậy cũng là do một tay mình tạo thành, liền bảo dưỡng nàng cả đời xem như bồi thường đi.

"Song Song, phía trước có một cái trà lâu, chúng ta đi ăn một chút gì đi."; "Hảo, công tử."; "Song Song, không cần gọi ta là công tử, trực tiếp bảo Mị thiếu đi." Nói xong, hướng từ lâu đi đến, Song Song si ngốc nhìn bóng dáng hoàn mỹ của Tuyết Mị vừa rời đi, từ lần đầu tiên mở mắt ra nhìn thấy người, trái tim của ta liền nói cho ta biết, cả đời này ta sẽ vì người mà sống (đây tuyệt đối không phải bách hợp, xin nhắc lại, đây tuyệt đối không phải bách hợp~~).

"Tiểu nhị, cấp bản thiếu một phần điểm tâm tinh xảo cùng mười chỉ gà nướng." Tuyết Mị tiến vào đại sảnh từ lâu tìm một cái bàn trống ngồi xuống, hướng tiểu nhị ca phân phó; "Hảo, công tử xin chờ một chút." Tiểu nhị ca lên tiếng, nhanh chóng đi thu xếp, vị công tử này tuấn mỹ phi phàm, thị nữ đi theo sao còn có mỹ mạo xinh đẹp, vừa thấy chỉ biết là một vị công tử nhà giàu, thiết không thể chậm trễ.

Tuyết Mị vừa mới ngồi vào chỗ mình không bao lâu, bên cửa đột nhiên truyền đến một trận tiếng thét chói tai của nữ tử, tiếp theo liền vọt vào một đoàn người cho rằng được trang điểm xinh đẹp, đem bốn bàn trống trong đại sảnh đều chiếm đầy, có người thậm chí vì tranh cái bàn bên người Tuyết Mị mà ra tay quá nặng; trong không khí tràn ngập mùi phấn son nồng đậm, làm cho Tuyết Mị cau chặt mày; ngồi đối diện với nàng là Song Song càng ngồi đứng khó an, chúng nữ tử đối nàng phóng tới từng đợt rồi lại từng đợt đố kỵ cùng hâm mộ; "Xèo xèo." Tiểu Thanh hầu vừa ra tới, cảm thấy trên người chủ nhân có lãnh khí, nhìn không được rút đầu khi, một đôi mắt hầu quay tròn đánh giá chúng nữ tử trong đại sảnh, nó suy nghĩ, làm sao lại có nhân loại như vậy? Bất quá nhìn chủ nhân nhà mình vẫn là tốt nhất.

"Chủ nhân, sức quyến rũ của người ghê gớm thật."; "Tiểu Kim, người là người của ta còn biếm ta nha."; "Chủ nhân, ta đương nhiên là khen người, ta dám khẳng định chủ nhân là người đẹp nhất trên đại lục này." Kỳ thật, Tiểu Kim rất muốn nói, chủ nhân, người nhưng là đệ nhất mỹ nhân của thần giới, chẳng qua hiện tại bề ngoài của người còn chưa khôi phục, còn phải chờ bí quyết hỗn độn thánh tu luyện đến đại thành cảnh, khi đó bề ngoài mới thực sự xưng là hoàn mỹ.

"Công tử, đồ ăn của ngài đây, thỉnh chậm dùng."; "Vắt và cho người."; "Công tử đừng khách khí, nếu còn có yêu cầu gì cứ kêu tiểu nhân một tiếng."; "Uh, bản thiếu sẽ."; "Kia tiểu nhân liền không quấy rầy công tử cùng tiểu thư dùng cơm." Tiểu nhị xoa xoa mồ hôi trên trán, vội vàng rời đi, nếu không rời đi, ánh sẽ bị ánh mắt chung quanh bắn thành tổ ong vỡ vụn, lòng thích cái đẹp ai mà không có a, ta chẳng qua cùng vị mỹ công tử này nói mấy câu, cũng không cần đổ kỵ đến như vậy đi.

Huynh muội Thủy Minh Sanh cùng huynh muội Lý Nam vừa vào đến Phong Thủy trấn, chính là một trận hoan hô, rốt cục đã về tới thế giới nhân loại, cả một tháng đều là cùng yêu thú giao tiếp, đều không sai biệt lắm sẽ không nói tiếng người; "Các người xem, trà lâu phía trước vây quanh thật nhiều nữ nhân? Chúng ta cũng đi qua xem được không?" Lý Hồng Nguyệt vừa nói xong, cũng không đợi bọn họ trả lời, liền chạy về phía trước; "Hồng Nguyệt, đợi ta với." Thủy Linh Lung cũng chạy theo sau; "Chúng ta cũng đi thôi, đừng để lạc mất hai cái tiểu nha đầu này." Lý Nam liếc mắt nhìn Thủy Minh Sanh một cái, cười nói. "Àn." Hai người thân hình chợt lóe cũng đi theo.

"Vị đại tỷ này, các người đang nhìn cái gì nha?" Thủy Linh Lung lôi kéo ống tay áo của nữ tử mập mạp nọ, tò mò hỏi; một đám nữ nhân đứng đầy cửa rộn ràng nhón nháo, nàng đều nhìn không tới tình cảnh bên trong. "Cái gì, người kêu ta là đại tỷ? Ta có già như vậy sao? Tỷ tỷ ta năm nay vừa mới mười tám."; "Nga, thật ngượng ngùng, hẳn là vị tỷ tỷ xinh đẹp, ta muốn hỏi tỷ tỷ một chút, các người vây quanh cửa này nhìn cái gì nha?"; "Tiểu nha đầu, coi như người miệng ngọt, ta nói với người nga, nghe nói trong trấn chúng ta vừa mới có một vị công tử lớn lên giống như tiên nhân đến đây, hiện tại đang ở bên trong dùng cơm đâu, tỷ tỷ ta chính là có ý tới đây nhìn một cái."; "Vị công tử lớn lên giống như tiên nhân? Hồng Nguyệt, rất có thể sẽ là hán, chúng ta bước vào xem." Thủy Linh Lung hưng phấn hướng Lý Hồng Nguyệt ở bên cạnh kêu lên; "Hảo." Lý Hồng Nguyệt nhãn tinh sáng lên, lên tiếng nói.

Nhị nữ Thủy Linh Lung thăm vận linh lực xuyên qua đám người, chen vào đại sảnh, khi nhìn thấy một đạo bạch sắc bóng dáng ngày đó thì đồng thời ngây dại, là hán, không nghĩ tới thật đúng là có thể tái kiến hán. "Muội muội." Lý Nam cùng Thủy Minh Sanh cũng tiến vào, "Chúng ta đi qua hướng hán nói lời cảm tạ đi."; "Hảo." Vì thế, bốn người không hề để ý đến nhóm ánh mắt hung ác háo sắc chung quanh, kích động đi về phía Tuyết Mị.

"Công tử, thật tốt quá, rốt cục nhìn thấy ngài, hôm ấy trong yêu thú sâm lâm, bốn người huynh muội chúng ta phi thường cảm tạ công tử đã xuất thủ cứu giúp." Thủy Minh Sanh cung kính hướng Tuyết Mị chấp tay nói, Tuyết Mị nhìn bốn người thiếu nam thiếu nữ trước mặt mình vẻ phong trần mệt mỏi, trên khuôn mặt bạch ngọc hiện lên một tia kinh ngạc: "Di, là các người a?"; "Công tử, nếu không nhờ người xuất thủ cứu giúp, bốn người chúng ta hiện tại cũng không thể đứng ở chỗ này, công tử có ân cứu mạng chúng ta..." Lý Nam lời còn chưa nói xong đã bị Tuyết Mị đánh gãy, "Ngừng, bản thiếu cứu các người cũng chỉ phiền một cái nhắc tay, các người không cần nói nhiều như vậy." Nói thực ra, Tuyết Mị sợ nhất là người khác đối với nàng thiên ân vạn tạ, nàng cho tới bây giờ liền không muốn làm cái gì gọi là người tốt.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: 29: Ban tên cho Vô Song

Một trận lòi nói qua đi, Tuyết Mị cùng bốn người Thủy Minh Sanh coi như là đã nhận thức, Tuyết Mị nói bọn họ gọi mình là Mị thiếu, mặc dù chút cuồng ngạo, nhưng bốn người Lý Nam cũng rất vui vẻ tiếp nhận, theo bọn họ, Tuyết Mị khí chất bất phàm, thực lực mạnh hân, xác thực có thực lực để cuồng ngạo. Huống hồ trên người 'hắn' còn tản mát ra một loại khí thế vương giả duy ngã độc tôn (là bậc tôn quý hơn cả).

Ăn cơm xong, một đám người cũng chia làm hai ngã đường, đều tự quay về nhà, một cái ở phía đông, một cái ở phía tây; một cái ở Sương Nguyệt thành, một cái ở Phi phượng thành; bốn người Lý Nam tự nhiên là lưu luyến không rời, thật vất vả mới có thể nhận thức Tuyết Mị nhân vật tuyệt thế bậc này, lại không nghĩ rằng nhanh như vậy sẽ phải rời đi, đặc biệt là Thủy Linh Lung hai nàng, càng là âm thầm thương nhớ, Mị thiếu, chúng ta về sau có thể hay không gặp lại?

Tuyết Mị nhưng thật ra rời đi lại có chút tiêu sái, tà mị cười, ôm mỹ nhân đáp không mà đi, từ nay về sau, tên Mị thiếu, ở trên đại lục lần đầu khai hóa. Không cần nói Tuyết Mị lãnh tính, mà là chỗ Mị cho là mình cùng đám người Lý Nam chẳng qua là bình thủy tương phùng.

Không biết đã bay qua bao nhiêu sơn lâm, bay qua bao nhiêu thôn trấn, một canh giờ sau, Tuyết Mị cuối cùng rốt cuộc như ý nguyện về tới ngoại ô Sương Nguyệt thành, thời điểm dừng lại, mặt nàng một trận trắng bệch, phi hành trên không này mặc dù nhanh, nhưng chính là thật hao phí thân lực. Tuyết Mị còn không biết tốc độ bây giờ của nàng có thể so sánh với cường giả linh thánh. Đem Song Song từ trong thánh thần giới đi ra, phát hiện nàng không có việc gì mới thở dài nhẹ nhõm một hơi; thời điểm vừa lên đường, mới bay không lâu, Song Song vốn chịu không nổi gió trên trời cao liền hôn mê, Tuyết Mị đành phải đem nàng thu vào thánh thần giới.

"Khụ... Mị thiếu, ta có phải hay không thật vô dụng?" Song Song vừa tỉnh dậy, thần sắc u ám nói; Mị thiếu, ta chỉ là một phạm nhân, ngươi có phải hay không bởi vì vậy mới ghét bỏ ta đâu?

"Ai (tiếng thờ dài), ai nói Song Song vô dụng, Song Song cô nương xinh đẹp tựa thiên tiên, cảm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, trong thành chúng ta không ai không biết, không ai không hiểu a." Tâm tư của Song Song, Tuyết Mị sao lại không biết, nhưng nàng cũng chỉ an ủi nàng (Song Song) được như thế này thôi.

"Mị thiếu, nhưng là ta một chút thực lực cũng không có.", "Song Song, nếu ngươi muốn học như trong lời nói, ta có thể dạy ngươi nga.", "Thật vậy chăng? Kia nếu như thiên phú của ta kém cỏi đâu?", "Song Song, trong thành này ta còn là một cái phế vật bị mọi người cười nhạo đâu.", "mị thiếu nếu là phế vật như trong lời nói, kia trên đại lục vốn chẳng có thiên tài. Nếu như để Song Song nói, Mị thiếu ngươi tuyệt đối là tuyệt hậu yêu nghiệt trên đại lục." Không đến mười ba tuổi, liền có tu vi linh vương, đây là thiên phú cỡ nào khủng bố. Đây là kết luận của Song Song khi theo Tuyết Mị phi hành trên không mà rút ra, người tu linh, cấp linh Vương là một cái phân thủy linh thật lớn, rất nhiều người cả đời cũng không thể đạt tới; cấp bậc linh Vương có thể phi hành trên không, linh lực ngoại phóng, còn có thể sử dụng linh thức truyền âm, đây là mọi người đều biết, nhưng Song Song không biết, Tuyết Mị kỳ thực còn che dấu thực lực, nàng trời sinh tính cảnh giác, vô luận dưới tình huống nào, vô luận ở trước mặt người nào, không đến thời khắc nguy cấp, thực lực của nàng cũng sẽ không hoàn toàn bộc lộ ra ngoài.

"Hào, Song Song chúng ta không nói đến chuyện này nữa." Tuyết Mị vội vàng chuyển hướng đề tài, một cái ý niệm trong đầu, từ trong giới chỉ xuất ra một viên dịch dung đan đưa cho Song Song, cười nói: "Song Song, phó diện mạo này của ngươi hiện tại không thể xuất hiện ở Sương Nguyệt thành, đem viên dịch dung đan này ăn vào, nó có thể thay đổi bề ngoài của ngươi, được này có hiệu quả 3 tháng, ta cam đoan dưới cấp bậc cường giả linh thánh không ai có thể nhận ra được hình dáng thật của ngươi."

Song Song lấy viên dịch dung đan liền nuốt xuống không chút do dự, chỉ cần có thể ở bên cạnh ngươi, cho dù là bảo ta hủy dung ta cũng cam tâm tình nguyện, huống chi là dịch dung, một lúc sau, được đã phát huy tác dụng, Song Song ở trước mặt Tuyết Mị liền biến thành một cô nương thanh lệ, giống như đã đổi một thân thể mới, đặt ở Sương nguyệt thành, tuyệt đối không ai có thể nhận ra nàng từng là hoa khôi của Hoa Hồng lâu Song Song cô nương.

"Song Song, hiện tại liền kêu ngươi Vô Song đi, Tuyết Vô Song." Tuyết Mị nghĩ nghĩ, cảm thấy Song Song vẫn phải đổi một cái tên khác; "Đạ tạ Mị thiếu đã ban tên, từ nay về sau, ta gọi là Vô Song, Tuyết Vô Song." Song Song, nga, không, hiện tại hẳn phải kêu là Vô Song, sắc mặt nàng lộ vẻ vui mừng, Mị thiếu, ngươi để cho ta cùng họ với ngươi, có phải hay không tương đương với việc ta có thể vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi?

Thời gian qua thật mau, trong nháy mắt, Tuyết Mị rời Sương nguyệt thành đã hai năm, hiện tại đã trở lại, có một loại tâm tình muốn trở về nhà, nghĩ đến rất nhanh liền có thể gặp được gia gia cùng nãi nãi, trong lòng Tuyết Mị một trận kích động; cùng Vô Song đi trên đường cái, rước lấy vô số người vây xem, tổ hợp tuần nam mỹ nữ, vô luận tại cái thời đại nào cũng rất nổi tiếng.

"Công tử, có thể hay không kéo ta lên một phen?" Một nữ tử từ háo sắc có ý té ngã dưới chân Tuyết Mị, vron ngọc thủ thon thon hướng về Tuyết Mị, đôi mi nhãn càng không ngừng nháy nháy chớp chớp. Nói như thế nào đâu biết Tuyết Mị là người lãnh tính, nắm cái eo nhỏ của Vô Song, lẳng không mà đi. "A, cường giả linh Vương, hẳn là cường giả Linh Vương." Để lại một mảnh tiếng thét chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: 30: Phần thưởng

Đại sảnh Tuyết gia, hai vợ chồng Tuyết Trùng Dương ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn cơm, nhìn thức ăn phong phú đầy bàn, đến một chút khẩu dục cũng không có; bởi vì bọn họ đều tưởng niệm một người, tôn nhi bảo bối của bọn họ — Tuyết Mị; Mị nhi rời đi lâu như vậy như thế nào còn chưa trở lại? Có phải hay không đã xảy ra chuyện?

“Gia gia, nãi nãi.” Đột nhiên một cái thanh âm quen thuộc vang lên sau lưng bọn họ, hai người Tuyết Trùng Dương đồng thời lắc đầu, già đi, liền xuất hiện huyền thính. “Gia gia, nãi nãi, Mị nhi đã trở lại.” Tuyết Mị thân hình chợt lóe, lôi kéo Vô Song ngồi ở chiếc ghế đối diện, đôi mắt nhỏ trừng đôi mắt to của vợ chồng Tuyết Trùng Dương. Sau một lúc lâu... “A, Mị nhi, tôn nhi bảo bối của ta, thật là người a, nãi nãi còn tưởng rằng đã nghe lầm rồi.” Thủy Liên Nguyệt kích động đứng lên, lôi kéo Tuyết Mị nhìn trái nhìn phải, khoe mắt chảy ra nước mắt tưởng niệm; Mị nhi, người rốt cục đã trở lại, người có biết nãi nãi tưởng niệm người đến thế nào, lo lắng đến cỡ nào, chỉ sợ một mình người bên ngoài có phải hay không đã gặp nguy hiểm. Hiện tại thì tốt rồi, người rốt cục đã trở lại hoàn hảo.

“Nãi nãi, đừng khóc, Mị nhi đã trở lại không phải nên vui vẻ sao?” Tuyết Mị nén nước mắt xuống dưới, an ủi nói; “Nguyệt, Mị nhi đã trở lại, chúng ta hẳn là phải vui vẻ, đến, cùng ăn cơm thôi.” Tuyết Trùng Dương nhìn ghen tuông trong mắt, an ủi từ từ, nhìn tôn tử đã muốn trưởng thành, vẻ mặt tự hào.

“Mị nhi, vị cô nương này là?” Thủy Liên Nguyệt vừa ngồi xuống mới phát hiện đối diện còn có một cô nương xinh đẹp đang ngồi, không phải là người trong lòng của tôn nhi đã gặp gỡ hai năm nay ư? Bộ dạng không tệ, không biết tính tình thế nào.

“Gia gia, nãi nãi, nàng là Vô Song; Vô Song, bọn họ là gia gia cùng nãi nãi của ta.” Tuyết Mị nghe vậy vội vàng giới thiệu nói. “Vô Song gặp qua lão thái gia, lão phu nhân.” Vô Song cũng vội vàng đứng dậy cúi người hành lễ với hai vợ chồng Tuyết Trùng Dương.

“Hào, hào, Vô Song a, không cần khách khí với chúng ta, cứ đem nơi này trở thành nhà mình đi.” Thủy Liên Nguyệt nhìn Vô Song vui tươi hơn hờ nói, đồng thời cùng đối với tôn tử của mình tươi cười nghiền ngẫm. Vô Song mặt cười ửng hồng, thẹn thùng nhìn trộm Tuyết Mị liếc mắt một cái; lại không biết chỗ Mị toàn thân lông tóc dựng đứng; nãi nãi tươi cười kiểu này thật là khủng khiếp nha, không phải là đang đánh cái chủ ý gì ư ư?

Tuyết Mị trở về, Tuyết gia hoàn toàn sôi trào; trước sân huấn luyện ở sau viện Tuyết gia, nhân viên Tuyết gia từ cao xuống thấp toàn bộ đều đến đông đủ; lập thành đội ngũ chỉnh tề, cùng đội thiếu gia nhà mình đến. Khi bạch sắc bóng dáng tuần dật xuất hiện thì toàn trường yên tĩnh. Thiếu niên phiêu dật như tiên, dáng người thon dài cao ngất, dung nhan tinh xảo tuấn mỹ, tươi cười tà mị tự tin, không gì là không tác động đến tâm của mọi người. Vội vàng đồng thanh nói: “Gặp qua thiếu gia.”

“Các vị hảo, hôm nay gọi mọi người tụ tập một chỗ, vì muốn cùng mọi người thương thảo một chuyện.” Tuyết Mị lưu lượng tạm dừng một chút, nhìn lướt qua mọi người ở đây, tiếp tục nói: “Các người đều biết, Surong Nguyệt thành lấy tứ đại gia tộc là trụ cột, Hàn gia, Chu gia, Lâm gia cùng Tuyết gia; Tuyết gia chúng ta vô luận là nhân lực, võ lực, tài lực đều kém hơn so với tam đại gia tộc khác không chỉ một bậc. Cho nên Tuyết gia chúng ta tại đây, đem ba phương diện này đều phải tăng mạnh.” Nói xong, đem ánh mắt đặt ở trên người gia gia, “Gia gia, nhà chúng ta ở trong thành có lối kinh doanh buôn bán như thế nào?” thực lực của Tuyết gia không bằng tam đại gia tộc kia, ở trong thành cũng chỉ có thể làm mấy chuyện bình thường, kinh tế của Tuyết gia chủ yếu lấy từ từ lâu Tuyết Lệ Hiền cùng trang phục điểm Tuyết Di Hiền.

“Mị nhi, từ lâu cùng trang điểm của Tuyết gia chúng ta thường bị Chu gia áp chế, cho nên kinh doanh cũng không phải tốt lắm.” Tuyết Trùng Dương thở dài một hơi, thần sắc có chút bại, thực lực Chu gia so với Tuyết gia mạnh hơn, chính mình không nể hà bọn họ cũng không được.

“Gia gia, hết thấy đều giao cho Mị nhi đi, Chu gia, Mị nhi sẽ làm cho bọn họ trả giá đại giới.” Tuyết Mị an ủi; nghĩ rằng: Chu gia có thực mạnh vậy không? Luôn đối nghịch với Tuyết gia ta, bốn tiểu thư không đem cái người phá đồ thì thực xin lỗi danh hiệu thân trộm này rồi.

“Hào, Mị nhi, vậy cứ giao cho người, vô luận người làm cái gì, gia gia đều ủng hộ người.” Tuyết Trùng Dương từ trên người tôn tử bảo bối của mình có thể cảm nhận được một cỗ tự tin cường đại, cho nên hẳn tin tưởng Tuyết Mị nhất định nói được thì làm được.

“Ân, từ lâu cùng trang điểm, ngày mai ta đi quan sát một chút rồi sẽ quyết định, kế tiếp, ta muốn nói về vấn đề võ lực của gia tộc. Tuyết Lôi, đội thị vệ hai năm nay thực lực tiến cảnh như thế nào?”

“Hồi thiếu gia, tất cả mọi người đều có tiến bộ.” Tuyết Lôi tiến lên phía trước, nghiêm giọng đáp; Tuyết Mị vừa lòng gật gật đầu, sau đó khẽ cười nói: “Hào, bản thiếu phải hảo hảo kiểm tra kết quả hai năm này, người có biểu hiện tốt sẽ có phần thưởng.”

“Đạ, thiếu gia; các vị huynh đệ thỉnh bước ra khỏi hàng, thiếu gia muốn kiểm tra thành tích hai năm nay của các người, đều phải hảo hảo mà biểu hiện.”; “Đạ, Lôi lão đại, chúng ta sẽ không để cho thiếu gia thất vọng.” Bọn thị vệ đều bước ra khỏi hàng, rất nhanh liền chia làm bốn tổ, còn thừa người trong Tuyết gia đều lui về phía sau, đem toàn bộ sân huấn luyện thành một cái vòng lớn, mà Tuyết Lộ, Tuyết Hoa, Tuyết Tử cùng Tuyết Hàn bốn cái tiểu đội trưởng phân biệt tự đứng đầu các tiểu đội, ánh mắt cực nóng nhìn chăm chăm thiếu niên tuần dật gần ngay trước mắt, thiếu gia, rốt cục ngài cũng trở lại, chúng thuộc hạ hai năm nay đều rất cố gắng, không hề cô phụ sự kỳ vọng của thiếu gia ngài.

Tuyết Mị tà mị cười, lôi kéo gia gia cùng nãi nãi ngồi trên đài xong, lại lệnh cho hai huynh đệ Tiểu Xà cùng Tiểu Hồ đến đại sảnh mang tới một cái bàn dài đặt ở trước mặt nàng. Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn nàng, không biết đây là có ý gì? Thủy Liên Nguyệt nhìn không được tò mò hỏi: “Mị nhi, người đây là?”; “Nãi nãi, người chờ một chút sẽ biết.” Tuyết Mị cười thần bí, giơ tay lên, “Bang bang” một trận vang lên, trên một một đồng bạch quang huyền kiểm xuất hiện trước mắt mọi người, này là linh khí sao? Sao có thể nhiều như vậy?

“mị nhi, này... những cái này đều là linh khí sao?” Tuyết Trùng Dương sợ tới mức lập tức đứng lên, khiếp sợ nhìn tôn tử của mình, linh khí nhiều như vậy? Hẳn cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình. “Gia gia, những thứ này đều là linh khí, cũng là phần thưởng cấp cho bọn thị vệ, mới chỉ có 100 chiếc, cũng không coi là nhiều; các vị huynh đệ, các người ai biểu hiện tốt đều sẽ được linh.”

Nghe được lời nói của Tuyết Mị, mọi người ở đây đều sợ ngây người, linh khí, ở trên đại lục là cực kỳ trân quý, có người thậm chí cả đời cũng không thể có được, Tuyết gia từ cao xuống thấp cũng chỉ có mấy chiếc, hai vợ chồng Tuyết Trùng Dương trong tay cũng chỉ có một phen trung phẩm linh khí, năm đó từ trong ra tộc mang tới. Mà Tuyết Mị lập tức xuất ra nhiều linh khí như vậy, tuy rằng chỉ là hạ phẩm linh khí, nhưng là lại làm cho mọi người cảm thấy khiếp sợ.

Chương 32: 31: Cực phẩm linh khí

Sau khi trải qua một phen long tranh hổ đấu, thứ tự của bọn thị vệ cũng xuất hiện, trên bàn có 100 linh khí, Tuyết Mị đều thưởng cho tất cả bọn hán, cũng dặn dò bọn họ không cần câu nệ, về phần Tuyết Lô, Tuyết Hoa, Tuyết Tử cùng Tuyết Hàn, bốn cái tiểu đội trưởng thực lực cũng đột phá đến linh tướng, Tuyết Mị liền thưởng cho mỗi người bọn hán một phen trung phẩm linh khí phi kiểm coi như là cổ vũ, đặc biệt biểu hiện của Tuyết Lô làm cho nàng rất vừa lòng, thời gian không đến hai năm, từ trung phẩm linh sư tu luyện đến xử linh tướng, liên tiếp thăng nhĩ cấp nhất giai, năm nay mới 19 tuổi, mà Tuyết Lô thân là đại đội trưởng biểu hiện cũng rất xuất sắc, hai năm trước là thượng phẩm linh tướng, hiện tại đã là loại xử linh suất, thực lực so với trước kia mạnh hơn gấp mấy lần, Tuyết Mị liền thưởng cho hán một phen thượng phẩm linh khí — phá mã tấu. Cuối cùng là hai huynh đệ Tiểu Xà cùng Tiểu Hồ cũng không làm cho Tuyết Mị thất vọng, đều đột phá linh sĩ giai, trở thành loại xử linh sư. Tuyết Mị cũng thưởng cho bọn hán mỗi người một phen trung phẩm linh khí phi kiểm, từ nay về sau, bọn thị vệ Tuyết gia càng thêm khắc khổ tu luyện, vì không thể cô phụ sự kỳ vọng của thiếu gia. Đương nhiên đây là nói suu.

Phân phó xong, mọi người đều rời đi, Tuyết Mị liền lôi kéo vợ chồng Tuyết Trùng Dương vội vàng quay về đại sảnh, đưa cho mỗi người một phen cực phẩm linh khí, Thiên Phụng đao cùng Thiên Hoàng kiếm, làm cho hai vợ chồng Tuyết Trùng Dương kích động miêng cười lan tỏa, cực phẩm linh khí, sống lâu như vậy đều chưa từng thấy qua, hiện tại cư nhiên có thể có được một phen, nói bọn hán như thế nào không kích động. Tuyết Trùng Dương thật cẩn thận cầm lấy Thiên Phụng đao, không thể tin được hỏi: “Mị nhi, hai thanh linh khí này đều cho chúng ta sao? Vậy người...”

“Gia gia, nãi nãi, này thật đều cho các người, bất quá các người tốt nhất không cần tiết lộ cho người khác biết.” Hai thanh cực phẩm linh khí này đúng là từ trong bảo khố của Tiểu Kim đoạt đến, trừ bỏ Tuyết Nguyệt kiếm của Tuyết Mị, linh khí còn lại, mang chúng nó đi cho là tốt nhất rồi.

Hai vợ chồng Tuyết Trùng Dương cẩn thận gật gật đầu, nếu người khác biết trong tay bọn họ có cực phẩm linh khí, Tuyết gia khẳng định sẽ gặp họa diệt tộc, cực phẩm linh khí mê hoặc lòng người, ngay cả cường giả linh thần đều thèm nhỏ dãi.

“Gia gia, nãi nãi, Mị nhi còn muốn giới thiệu đồng bọn cho các người, hai vị linh thú.” Ý niệm trong đầu chợt lóe, Tiểu Kim cùng Tiểu Thanh liền xuất hiện, Tiểu Kim trực tiếp triển trên cổ tay trắng nõn của Tuyết Mị, Tiểu Thanh vừa ra liền “Xèo xèo” hướng tới hai vợ chồng Tuyết Trùng Dương, khóe miêng cười không ngừng. “Gia gia, nãi nãi, nó là Tiểu Thanh. Đồng bọn linh thú của Mị nhi.” Tuyết Mị chỉ vào Tiểu Thanh hầu giới thiệu nói, tiếp theo lại giới cô tay phải lên, tự hào nói: “Gia gia, nãi nãi, nó là Tiểu Kim, bản mạng khế ước thú của Mị nhi.”

Hai vợ chồng Tuyết Trùng Dương nhìn đến hai thú đột nhiên xuất hiện, nhất thời mở to hai mắt nhìn, Tuyết Trùng Dương nhìn chăm chăm con rắn nhỏ màu vàng đang triển trên cổ tay tôn nhi nhà mình, đột nhiên nghĩ đến cái gì, “Mị nhi, chẳng lẽ Tiểu Kim nó là...”; “Gia gia, nó là nhất chích đại kim?; “Cái gì?” Tuyết Trùng Dương nhìn Tiểu Kim, thần sắc lộ vẻ bất khả tư nghị, nó là hoàng kim thần long? Ta cư nhiên thấy được hoàng kim thần long, ta không phải đang nằm mơ đi.

“Gia gia chủ nhân, nãi nãi chủ nhân, Tiểu Kim hướng các người vãn an.” Tiểu Kim đột nhiên mở miệng, đem hai vợ chồng Tuyết Trùng Dương thoát khỏi sự ngây dại, nó nói tiếng người, như vậy nó thật là hoàng kim thần long. Không thể tưởng tượng được Mị nhi lại có năng lực lớn đến như vậy, cư nhiên khế ước một cái hoàng kim thần long. Ánh mắt nhìn về phía tôn nhi càng tràn ngập tự hào; trong lời nói của Tuyết Trùng Dương vạn phần kích động, đây chính là tôn nhi của ta, cha, nếu người biết Mị nhi tồn tại, sẽ không hối hận năm đó đem ta trực xuất khỏi gia tộc đâu? Bất quá đáp án này, ta tin tưởng rất nhanh có thể biết được, lấy thiên phú của Mị nhi, tin tưởng chắc chắn không bao lâu nữa, tên của Mị nhi sẽ vang vọng toàn bộ đại lục.

“Xèo xèo” Tiểu Thanh hầu vurun trào hầu kéo kéo ống tay áo của Tuyết Mị, lại vỗ cái bụng xẹp lép của chính mình, chủ nhân, Tiểu Thanh thật đói nha. Tuyết Mị khẽ cười một tiếng, tên này nhất định là đói bụng lắm, “Gia gia, nãi nãi, Mị nhi còn có chút việc liền về phòng trước.” Vợ chồng Tuyết Trùng Dương dờ dẫm gật gật đầu, Mị nhi đã mang cho bọn hán chấn kinh nhiều lắm rồi, nhất thời đều tiêu hóa không được, vậy nên bọn họ được hảo hảo yên lặng một chút.

Tuyết Mị mang theo hai thú trở lại Tiểu Dao các, hai huynh đệ Tiểu Xà, Tiểu Hồ vừa thấy nàng trở về, liền tiến lên đón, “Thiếu gia, ngài đã trở lại.” Tuyết Mị gật gật đầu, chỉ vào Tiểu Thanh bên người, giới thiệu nói: “Đây là Tiểu Thanh, đồng bọn linh thú của ta, hai người các người đi tới phòng bếp lấy thịt nướng cho nó ăn.”; “Đạ, thiếu gia.” Tiểu Xà, Tiểu Hồ cùng lên tiếng, liền vội vàng rời đi. “Xèo xèo.” Tiểu Thanh nhất thời cao hứng liền hoa tay múa chân. Tuyết Mị trắng mắt liếc nhìn nó một cái, liền không để ý tới nó, lập tức đi vào phòng, trong phòng không nhiễm một hạt bụi, rõ ràng là mỗi ngày đều có người quét tước; trong lòng Tuyết Mị chảy qua cảm động cùng ấm áp, gia gia, nãi nãi, đa tạ các người đã luôn yêu thương ta, ta sẽ hảo hảo thủ hộ Tuyết gia, bởi vì nơi này có người ta yêu quý.

Nằm trên giường, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, suy tính về sau, tiến vào thế giới này rất nhanh đã hai năm, không biết ba mẹ trên địa cầu, biết được con gái mất tích, các người có hay không sẽ thương tâm? Có hay không đang khổ sở? Có thể hay không nghĩ tới ta? Ba mẹ, kỳ thật Mị nhi còn rất nhớ các người, một giọt lệ theo khóe mắt Tuyết Mị chảy xuống; “Chủ nhân, người làm sao vậy?” Tiểu Kim từ trong ống tay áo của Tuyết Mị đi ra, lên đến sườn mặt của Tuyết Mị, lo lắng hỏi; “Tiểu Kim, ta không sao, người không cần lo lắng. Ta chỉ nghĩ cần phải hảo hảo ngủ một giấc.” Tuyết Mị nói xong, cũng không nói thêm gì nữa, thân thể thoải mái, hô hấp cũng trở nên đều đều, chốc lát liền ngủ say trong giấc mộng đẹp.

“Thùng thùng” đột nhiên một trận tiếng đập cửa vang lên, “Thiếu gia, thiếu gia.” Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của Tiểu Xà, Tiểu Kim nhìn khuôn mặt Tuyết Mị đang ngủ ngọt ngào, vẩy cái đuôi một chút, thân mình lẳng không nhảy lên, “Sư” một tiếng, theo cửa sổ chạy ra ngoài; Tiểu Xà cùng Tiểu Hồ chỉ cảm thấy trước mắt mình kim quang chợt lóe, một con rắn nhỏ màu vàng đang ở trên mái hiên, miêng hướng bọn họ nói ra tiếng người: “Kêu la cái gì?

Chủ nhân đang nghỉ ngơi, các người đừng có âm ỷ ảnh hưởng tới ngài.”

Cái gì, con rắn nhỏ này có thể nói? Nó là thánh thần hay là thần thú? Hia huynh đệ Tiểu Xà, Tiểu Hồ nhất thời tròng lớn hai mắt, hoảng sợ nhìn Tiểu Kim, “Ngươi là thánh thú đại nhân? Hay là thần thú đại nhân?” Tiểu Kim đầu rắn hiện ngang, khinh thường nói: “Cái gì mà thánh thú thần thú, quả thực đúng là ô nhục bản thân long.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: 32: Tiểu Thanh, chuyện anh hùng cứu mỹ nhân liền giao cho ngươi!

Chờ khi Tuyết Mị tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau, vừa mở cửa phòng liền nhìn thấy bóng dáng duyên dáng của Vô Song, đang bẻ bồn tưới nước cho hoa cỏ trong viện, nàng liền đứng trước cửa lẳng lặng nhìn; Vô Song quay người lại, nhìn đến thiếu niên tuấn dật đang dựa vào cửa quan sát chính mình thì tim liền đập mạnh gia tốc, mặt cười nhất thời trở nên đỏ bừng. “Mị... Mị thiếu, sớm a.” Tuyết Mị tà mị cười, thấy nàng nhưng lại thẹn thùng như vậy, nhìn không được liền trêu đùa: “Vô Song a, bản thiếu thật hâm mộ đám hoa cỏ này, sáng sớm còn có mỹ nhân hầu hạ.”; “Mị thiếu, ngươi chờ một chút, Vô Song đi lấy nước cho ngươi rửa mặt.” Vô Song đỏ mặt vừa định xoay người rồi đi, lại bị Tuyết Mị gọi lại, “Vô Song, không cần, việc này tự mình ta sẽ làm, ngươi nha, vẫn là nên làm nóng cơ thể cho tốt, mấy ngày nữa ta sẽ truyền linh kỹ cho ngươi. Đứng rồi, một chút nữa ta sẽ ra đường, ngươi có đồ vật gì cần phải mua không?” Vô Song lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Mị thiếu, Vô Song cũng không có yêu cầu gì, mọi đồ dùng, lão phu nhân cũng đã bài trí thay ta tốt lắm.” Tuyết mị hiểu rõ gật gật đầu, khẽ cười nói: “Vậy là tốt rồi, bản thiếu đi đây.”

Tuyết Mị trước tiên đi tắm một phen, thay một thân tử bào đẹp đẽ quý giá, cả người càng toát ra tuấn mỹ phi phàm, quý khí lẫm冽; bạch ngọc thon dài cầm trong tay một phen tử ngọc chiết phiến (quạt), tao nhã nhẹ lay động, càng có vẻ phong độ, bưng bình thiên nhân. “Chủ nhân, ngươi phải cẩn thận, bộ dáng của ngươi lần này đi ra ngoài, chỉ sợ sẽ bị nữ nhân Surong Nguyệt thành nâng đi.”; “Tiểu Kim, ngươi yên tâm đi, ngươi cũng không phải không biết năng lực của ta.”; “Xèo xèo” Tiểu Thanh Hào cao hứng phấn chấn đi vòng quanh Tuyết Mị, Tuyết Mị cười tà một tiếng, đóng lại chiết phiến, “Ba” một tiếng đập lên đầu Tiểu Thanh, “Tiểu Thanh thôi, đừng lộn xộn. Chúng ta đi thôi. Mang ngươi đi ăn sơn hào hải vị.”

Vì thế trên đường cái của Surong Nguyệt Thành rất nhanh liền xuất hiện một cái tình cảnh như vậy, một thiếu niên tuấn mỹ vận tử bào, trên tay cầm tử ngọc chiết phiến tao nhã quạt, đi theo bên người là Thanh Hào Tử cao cỡ nửa người, cùng hai gã thanh y thiếu niên một gầy một béo phân chia hai bên, phía trước có hai gã hắc y thị vệ mở đường, phía sau cũng có hai gã thị vệ vận hắc y thủ hộ. Những người này đúng là Tuyết Mị, Tiểu Thanh, Tiểu Xà, Tiểu Hồ cùng bốn người hắc y thị vệ của Tuyết gia: Tuyết Nhất, Tuyết Nhị, Tuyết Tam, Tuyết Tứ. Tuyết Mị vốn chỉ định đem theo hai huynh đệ Tiểu Xà cùng Tiểu Hồ, nói như thế nào đâu biết hai vợ chồng Tuyết Trùng Dương lại lo lắng như vậy, cứng rắn muốn Tuyết Mị mang thêm cả bốn gã thị vệ, vì không muốn gia gia cùng nãi nãi lo lắng, Tuyết Mị đành phải đồng ý cho Tuyết Nhất bọn họ đi theo.

Một đường đi ra, Tuyết Mị đi trên đường nhân nhả thoải mái, chỉ khổ cho bốn người Tuyết Nhất, cố hết sức chặn nhóm người háo sắc muốn nhào đến đây, mà Tiểu Xà cùng Tiểu Hồ cũng không phải nhân hạ, thường thường sẽ có khăn tay, hoa tươi, cùng một ít đồ dùng của nữ tử được chủ nhân của chúng quăng vào, hai huynh đệ Tiểu Xà không thể không đưa tay ra chặn, trải qua chuyện này, bọn họ mệt đầu đầy mồ hôi, chặt vật không chịu nổi. Bọn họ thề, cho dù có nung một ngày cũng không chặt vật như hiện tại.

“Phía trước là tử lâu của Tuyết gia chúng ta, chúng ta đi vào ăn một chút gì đi.”; “Dạ, thiếu gia.” Mấy người Tuyết Nhất nhất thời cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng dùng tay áo lau khô mồ hôi trên mặt. Mà liền lúc này, từ phía trên đầu truyền đến tiếng gào của một nữ tử: “Công tử, tiếp ta nga.” Một cái hồng y nữ tử đứng ở trên đỉnh lầu các, mạnh mẽ nhảy xuống, thẳng tắp rơi xuống chỗ Tuyết Mị; Tuyết Mị không cho là đúng, ngược lại nhìn Tiểu Thanh bên người trêu tức nói: “Tiểu Thanh a, chuyện anh hùng cứu mỹ nhân liền giao cho ngươi.” Nói xong, đẹp từ ngọc chiết phiến đang cầm trong tay nhẹ nhàng đóng lại, thân hình cũng chợt lóe, trong chớp mắt, bóng dáng màu trắng liền xuất hiện ở nơi phía trước — tử lâu Tuyết Lệ Hiên. “Xèo xèo” Tiểu Thanh chán ghét tiếp lấy hồng y nữ tử vừa nhảy xuống, sau đó đem nàng quăng xuống mặt đất, thân mình liền hóa thành một đạo lưu quang màu xanh dừng ở bên người Tuyết Mị, “Xèo xèo” kêu không ngừng, chủ nhân, ngươi làm sao có thể như vậy? Bản thân hầu đã mất đi sự trong sạch. Bởi vì hết thấy phát sinh quá nhanh, đến nỗi tất cả mọi người ở đây còn chưa kịp phản ứng.

Tuyết Mị “Ba” một tiếng mở ra tử ngọc chiết phiến, nhẹ nhàng phe phẩy, trên nét mặt tinh xảo biểu lộ một chút tươi cười tà mị, tao nhã bước chân vào Tuyết Lệ Hiên, Tiểu Thanh cao hứng phấn chấn đi theo bên người, “Thiếu gia, đợi chúng ta với!” Phía sau truyền đến một trận tiếng gào của nhóm người Tuyết Nhất.

“Thiếu gia, ngài đã tới, mời đi vào bên trong.” Chương quỳ tử lâu Tuyết Minh Thành vừa nhìn thấy Tuyết Mị đến, vội vàng cung kính đi ra đón chào, hẳn là phụ thân của hai huynh đệ Tiểu Xà cùng Tiểu Hồ, cũng là nghi trượng của Tuyết gia.”; “Thành thúc, trông coi tử lâu vất vả cho ngươi.”; “Thiếu gia, ngươi đừng nói như vậy, ta thân là một phần tử của Tuyết gia, đây là điều ta nên làm.”

Đại sảnh tử lâu ước chừng có nhiều hơn 300 cái ghế, gần trăm cái bàn, được bố trí thập phần ngay ngắn hào phóng, bàn ghế được làm bằng gỗ tử đàn một màu sắc; ở đại sảnh có một cái thang lầu thông lên lầu hai, có một sương phòng trang nhã. Bởi vì buổi sáng vừa mới mở cửa, cho nên chưa có khách nhân. Tuyết Mị nhìn đại sảnh bốn phía đánh giá một chút, lộ ra thần sắc vừa lòng, tuy rằng diện tích đại sảnh không phải rất lớn, nhưng là bề ngoài trang trí cũng không tệ lắm, thông thả bước đến cái bàn gỗ ở giữa rồi ngồi xuống, “Xèo xèo” Tiểu Thanh không khách khí ngồi xổm tại vị trí bên cạnh nàng.

Tuyết Minh Thành hoảng sợ, liền tiến lại đây, khó hiểu hỏi: “Thiếu gia, ngài không lên nhà gian ở lầu hai sao?” Tuyết Mị nhìn hắn, khẽ cười một cái nói: “Không sao, nơi này cũng rất tốt, Thành thúc, người đi an bài một số người đến đây đi. Chờ một chút người sẽ hiểu được.” Nói xong liền hướng mấy người Tiểu Xà lộ ra tươi cười nghiền ngẫm. Bọn người Tuyết Nhất không khỏi đánh một trận lạnh run, vừa hồi vừa mới lau liền đột ngột tuôn ra.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: 33: Chỉ có thể coi là nam hài

Quả nhiên bọn người Tuyết Mị mới ngồi vào chỗ của mình không được bao lâu, trước cửa lầu liền một trận náo nhiệt, rất nhanh có một nhóm thiên kim tiểu thư đi vào, người người y phục đẹp đẽ, được trang điểm xinh đẹp, nháy mắt liền đem mấy cái bàn trong đại sảnh ngồi kín. Mà cái bàn ở gần Tuyết Mị có một nhóm nữ tử y phục mặc trên người nhìn có vẻ cao quý, hiển nhiên thực lực của gia tộc phía sau các nàng rất mạnh. Mấy cái bồi bàn ở lầu vội vàng thêm trà đệ thủy, trong lòng nghĩ: Thiếu gia sức quyền rũ ghê gớm thật, vừa mới lộ một cái mặt, liền hấp dẫn nhiều thiên kim tiểu thư như vậy. Xem ra hôm nay sinh ý sẽ kiếm được rất nhiều.

Từ xưa đến nay, lòng thích cái đẹp, người người đều có; gặp được vật tốt đẹp, sẽ kim lòng không được mà đuổi theo. Tuyết Mị từ khi tu luyện bí quyết hỗn độn thánh, thân thể cùng dung mạo trải qua hỗn độn nguyên khí đã cải tạo, đã có xu hướng chậm đến tư thái hoàn mỹ, hơn nữa trên người nàng trời sinh có một loại sức quyền rũ đặc thù, cũng khó trách nàng là nam tử sẽ hấp dẫn phần đông nữ tử từ xuân cùng ưu ái.

Tuyết Minh Thành rất nhanh liền phân phó người mang đồ ăn lên, chín món ăn cùng một bát canh, đủ sắc đủ vị, xem ra công phu nấu ăn của nhóm đầu bếp này cũng không phải kém, Tuyết Mị vừa lòng cười cười, ý bảo mọi người có thể bắt đầu ăn, liền cầm lấy đôi đũa bạc cứ chỉ tào nhả gấp lấy đồ ăn, Tiểu Thanh cũng không chút khách khí, cầm lên một con gà nướng liền cắn, bộ dáng lang thôn hổ yết cùng Tuyết Mị hình thành một cái đối lập rất lớn; Tiểu Xà, Tiểu Hồ cùng bốn người Tuyết Nhất cũng là ăn như chằm chằm, thực không biết vị; bị gần trăm ánh mắt lửa nóng nhìn mình chằm chằm, mặc cho là ai cũng không chịu nổi đi, tuy rằng không phải trực tiếp đến chỗ bọn hắn, nhưng cũng hiểu được ánh mắt như mũi nhọn ở sau lưng, sắc mặt ửng đỏ, mồ hôi lạnh trên trán cứ thế tuôn rơi; bọn họ trộm nhìn một cái thân là nhân vật chính, thiếu gia nhà mình, chỉ thấy ‘hắn’ thần sắc tự nhiên, cử chỉ thong dong, một chút cũng không cảm thấy mất tự nhiên, tựa hồ ánh mắt lửa nóng của chúng nữ tử không ảnh hưởng tới ‘hắn’ một chút nào, không biết thiếu gia đây là da mặt đủ dày hay vẫn là tâm tình tốt. Mấy người Tuyết Nhất trong lòng cảm thấy phi thường xấu hổ, tuổi của thiếu gia so với chúng ta không lớn lắm, nhưng mà đối mặt với hàng trăm sơn phần bức này cư nhiên mặt không đổi sắc. Chúng ta như vậy chẳng phải là làm thiếu gia mất mặt hay sao, không được, không thể làm thiếu gia mất mặt; mấy người vội vàng thẳng thân lưng can, nhìn không chớp mắt, coi như mấy cái nữ nhân này không hề tồn tại, cứ như vậy, tâm thần đang điên đảo liền cảm thấy thả lỏng hơn.

“Biểu hiện của các người không tồi, nếu là đối mặt với hàng trăm sơn phần còn có thể mặt không đổi sắc như trong lời nói, kia thật không thể tính là nam nhân.” Tuyết Mị nhìn mấy người Tuyết Nhất, khẽ cười nói, ánh mắt lộ ra thần sắc bốn cợt; nàng kiếp trước thân là một thế hệ thần trộm hoành hành địa cầu, tâm tình tự nhiên rất tốt, hơn nữa sau khi tu luyện bí quyết hỗn độn thánh, tâm tình càng là đạt tới một cái độ cao cực kỳ khủng bố, cho nên những ánh mắt xung quanh tự nhiên ảnh hưởng không đến nàng. Mấy người Tuyết Nhất nghe vậy nhất thời về mặt hắc tuyến, thiếu gia, giống như người mặt không đổi sắc là người đa? Chẳng lẽ người cũng không tính là nam nhân?

“Các người không phải muốn nói ta à? Bản thiếu còn chưa có trưởng thành, chỉ có thể coi là nam hài, không phải nam nhân. Nói như vậy các người hẳn là đã hiểu đi?” Tuyết Mị biết được ý nghĩ trong lòng họ, bỗng nhiên mở miệng nói, khóe miệng lộ ra một chút tươi cười nghiền ngẫm; thế giới này, người bình thường đến hai mươi tuổi mới được xưng là trưởng thành.

“Thiếu gia, hai huynh đệ chúng ta đều còn chưa trưởng thành, kia...” Tiểu Hồ còn chưa nói xong, đã bị Tuyết Mị đánh gãy, “Tiểu Xà, Tiểu Hồ, các người sở dĩ có phản ứng, đó là bởi vì các người trưởng thành sớm, chính xác mà nói hẳn là các người tư xuân.”

Nghe được những lời này của Tuyết Mị, Tuyết Nhất đột nhiên “Phốc” một tiếng, đem ngụm canh vừa uống xong trực tiếp phun tới, mà Tuyết Mị lại an vị ở phía đối diện hắn, cho nên nước canh từ trong miệng vừa vọt hướng Tuyết Mị ngênh diện phun đi, thời khắc này, Tuyết Mị thâm vận thần lực bên người hình thành một cái thất thái quang cầu, “Xuy xuy” mấy tiếng vang lên, nước canh phun lên thất thái quang cầu, nháy mắt liền hóa thành từng trận khói trắng biến mất trong không khí.

Một màn này làm cho tất cả mọi người trong đại sảnh nhìn không được ngừng lại hô hấp, trừng lớn hai mắt, không thể tin nhìn cái tử y thiếu niên bị thất thái quang cầu vây quanh; linh lực ngoại phóng? Kia chỉ có cường giả linh vương mới có thể làm được, chẳng lẽ hắn đã là cường giả linh vương? nhưng là còn trẻ như vậy đã có khả năng đó sao? Tuyết Mị vung tay lên, thất thái quang cầu lập tức dung nhập vào trong cơ thể nàng, lộ ra bóng dáng hoàn mỹ, “Ba” một tiếng, Tuyết Mị bỗng nhiên đánh một cái lên đầu Tiểu Thanh, “Tiểu Thanh thôi, chỉ có biết ăn thôi, người cần thận no bụng đến chết.”; “Xèo xèo” Tiểu Thanh ừy khuất kêu một tiếng, chủ nhân, ta lại làm gì đắc tội người. Tiểu Kim: Tiểu Thanh, đó là bởi vì tướng mạo của người rất khó nhìn. Tiểu Thanh: Ủy khuất a, lão đại, ta là linh thú a.

“Thiếu gia, thuộc hạ đáng chết, thỉnh thiếu gia trách phạt.” Tuyết Nhất sợ hãi đi đến trước mặt Tuyết Mị vừa định quỳ xuống thỉnh tội, lại bị Tuyết Mị vung tay, đem theo một cỗ lực lượng quý dị đưa hắn nâng lên, làm cho hắn như thế nào cũng quỳ xuống không được; Tuyết Mị phe phẩy cây chiết phiến cười nhẹ nói: “Tuyết Nhất, người cũng không phải cố ý, huống chi lại không phun đến bản thiếu, cho nên bản thiếu không trách người.” Tuyết Nhất liếc mắt một cái nhìn Tuyết Mị, vội vàng cảm kích nói: “Đa tạ thiếu gia đã bỏ qua cho thuộc hạ.”

“Công tử, con người người thật tốt, tiểu nữ từ Vương Na, không biết có thể hay không nhận thức công tử?” Lúc này, ở bàn bên cạnh có một phần y nữ từ đột nhiên đứng nhiên, nũng nịu hỏi; đôi mắt đẹp như thu thủy nhu tình như nước nhìn chằm chằm Tuyết Mị, về mặt khăn trương còn mang theo điểm

chờ đợi.

Tuyệt Mị nhìn lướt qua nữ tử xung là Vương Na, thấy nàng tuổi chừng mười bảy mười tám tuổi, mi dài phủ mắt, nhưng thật ra là một mỹ nhân khó có được. Phúc hắc trong lòng nhìn không được sôi trào lên, nàng “Xoát” một tiếng mở ra từ ngọc chiết phiến, lay động cười nhẹ nói: “Không biết cô nương cho rằng nhân phẩm bản thiếu hảo hay vẫn là bộ dáng hảo đâu?”; “Đều là, công tử.” Vương Na vội vàng hồi đáp, khuôn mặt phù dung hé ra nháy mắt đã đỏ bừng, tâm nữ nhi “Cạch cạch” khiêu không ngừng. Ánh mắt của ‘hắn’ hảo thâm thúy, thật mê người nga, giống như muốn đem linh hồn ta hút vào.

“Ha ha, cô nương ánh mắt không tệ, ngại kêu Vương Na đúng không? Bản thiếu nhớ kỹ ngại.” Lời nói của Tuyệt Mị vừa mới dứt, tiếp một đoàn nữ tử phía sau liền đứng dậy giới thiệu chính mình, “Công tử, ta gọi là Tâm Mộng.”; “Công tử, ta gọi là Diêm Tâm.”; “Công tử, ta gọi Tiểu Đào.”; “Công tử, ta gọi Tiểu Hồng.”...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: 34: Tuyệt gia Mị thiếu

"Ong ong" bên tai Tuyệt Mị thật nhiều hồi âm, mây đẹp nhàn lại, thâm vận thần lực, đứng lên lãnh quát một tiếng: "Ngừng!"

"Các ngại nhiệt tình, bản thiếu tâm linh, bắt quá nơi này là từ lâu, là địa phương để ăn cơm, phiên toái các ngại có thể yên tĩnh một chút có được hay không?" Tuyệt Mị dùng thần lực kêu chúng nữ tử ngừng nháo, có chút bất đắc nói; nam nhân thường hình dung một nữ nhân giống ba trăm con vịt, hiện tại rốt cuộc Tuyệt Mị kiến thức được càng thêm khủng bố, ngại muốn giới thiệu chính mình liền giới thiệu chính mình thôi, còn phù thủ làm tư, khiến cho Tuyệt Mị quanh thân nổi da gà; thật sự chịu không nổi, thật sự rất buồn nôn...

Nếu như ta là nam, ta khẳng định sẽ phi thường vui khi nhìn thấy loại trường hợp này, nhưng vấn đề là, ta không phải. Đôi mắt đẹp quét một vòng chung quanh các nữ nhân, tạm dừng một chút, bỗng nhiên trong đầu hiện lên một đạo linh quang, một cái kế hoạch nảy sinh ở trong lòng, trong trong mắt chói lọi như tinh thần cũng tùy theo bắn ra một chút tinh quang.

Ngay sau đó, nàng bỗng nhiên cười nhẹ nói: "Ta họ Tuyệt danh Mị, ta rất thích các ngại gọi ta là Mị thiếu, như là các ngại thật sự để mắt đến Mị thiếu, ngày sau không cần ngại đến thăm từ lâu Tuyệt Lệ Hiên của nhà bản thiếu, cứ như vậy, bản thiếu liền nhất định biết các ngại là ai. Các vị tiểu thư mỹ lệ, các ngại cảm thấy đề nghị này của bản thiếu như thế nào?"

"Công tử, ngại nói ngại tên Tuyệt Mị? Là vị thiếu gia kia của Tuyệt gia?" Bỗng nhiên một cái thanh y nữ tử đứng ra kinh nghi hỏi; Tuyệt Mị gật gật đầu, theo sau cười tà nói: "Như thế nào? Các vị tiểu thư không tin thân phận của bản thiếu sao? Bất quá bản thiếu thấy rất xứng đáng với cái tên Tuyệt gia Mị thiếu."

Kinh ngạc, khiếp sợ, đại ra; chúng nữ tử mở lớn khuôn miệng mang theo hơi thở mùi đàn hương, thật lâu không nói gì, rõ ràng là mọi người đều biết thiếu gia phế vật lại đột nhiên biến thành cường giả linh vương; này so với lão tổ tông nhà mình muốn thành linh thần còn kinh ngạc hơn. Tuyệt Mị thường thức trên tay cầm lấy từ ngọc chiết phiến, khoe miệng ngán một chút tươi cười thần nhiên, về mặt ký dày lại mị hoặc.

Thật lâu sau, chúng nữ tử cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, một đám sắc mặt vui mừng càng sâu; nguyên bản chúng nữ tử cũng chỉ là hướng về khuôn mặt tuấn tú của Tuyệt Mị mà đến, hiện tại lại biết được thân phận của Tuyệt Mị; có lẽ Tuyệt gia hiện tại còn kém ba gia tộc khác, nhưng là Tuyệt gia có Tuyệt Mị thiên phú khủng bố này tồn tại, còn sợ Tuyệt gia không cường đại sao? Chỉ cần làm cho Tuyệt Mị yêu chính mình, còn sợ cuộc sống về sau sẽ không tốt sao? Chúng nữ tử đem tính toán trong lòng đánh vang một cái, ánh mắt nhìn Tuyệt Mị, vừa si mê vừa nóng giận. Đều ứng nộ nói về sau mỗi ngày đều đến thăm từ lâu của Mị thiếu ngài, chính là hy vọng Mị thiếu chớ quên tiểu nữ tử,... vân vân nói.

Tuyệt Mị tự nhiên là vui mừng, cái nàng muốn chính là hiệu quả như thế này. Một bữa cơm trong lúc chúng nữ tử lưu riu đã xong. Thời điểm rời đi, trong lúc Tuyệt Mị tươi cười tà mị đẹp đẽ, chúng nữ tử ra tay đặc biệt lớn, kim châu, ngân châu tùy ý quăng, ngay cả tiền lẻ còn thừa cũng không cần. Tuyệt Minh Thành lấy tiền thu vào trong tay, thầm nghĩ: sức quyến rũ của thiếu gia quả nhiên rất lớn, một cái tươi cười liền còn nhiều tiền hơn cả từ lâu tân tân khổ khổ một tháng mới kiếm được.

Kế tiếp Tuyệt Mị lại đến xem xét trang phục điểm nhà mình -- Tuyệt Di Hiên; chúng nữ tử cũng lưu riu đi theo, dọc theo đường đi chậm rãi, làm cho mọi người chú ý; vì vậy, Tuyệt Di Hiên lần đầu tiên xuất hiện cục diện đông người đến nỗi kín hết chỗ, còn đông hơn cả lúc đứng xem người ta diễn một hồi đại chiến, không biết là nên khóc hay nên cười. Bởi vì chỉ cần Tuyệt Mị nói muốn xem ý phục, sẽ bị chúng nữ tử giành nhau đến cái cảnh ngại tranh ta đoạt, ý phục nữ của Tuyệt Di Hiên đã bị chúng nữ tử cướp đoạt không còn cái gì. Bọn tiểu nhị trong Tuyệt Di Hiên chạy lên chạy xuống, đụng nhau sứt đầu mẻ trán, ngay cả một ngụm nước cũng không có thời gian uống; mà chương quầy Tuyệt Minh Hán (phụ thân của Tuyệt Lôi, Tuyệt Lộ, tổng quản Tuyệt gia) cũng đếm tiền nhiều đến nỗi tay muốn rút gân, đối với thiếu gia nhà mình bội phục không thôi, chỉ cần động mồm động mép liền khiến cho điểm sinh ý trở mình lại trở mình.

Cuối cùng, Tuyệt Mị quyết định tiến đến phòng đấu giá lớn nhất Sương Nguyệt thành -- phòng đấu giá Minh Châu của Hàn gia, trong tay nàng có không ít nội đan của linh thú muốn bán, đương nhiên linh hoa cùng linh thảo này nàng chắc chắn sẽ không bán, nàng còn muốn lưu trữ về sau còn dùng để học tập luyện đan đầu. Chúng nữ tử vốn cũng muốn đi theo, nhưng lại bị lời nói dịu dàng của Tuyệt Mị ngăn trở. Thế giới này có một sự thật, người với người trong lúc đó, không phải ngại lợi dụng ta, thì chính là ta lợi dụng ngại, một khi mất đi giá trị lợi dụng, lập tức liền có khả năng bị vứt bỏ. Bản thân Tuyệt Mị cũng là như vậy. Lúc trước lợi dụng mỹ nam kế làm cho những nữ nhân này đi theo là muốn cấp cho Tuyệt Di Hiên trang phục điểm nhà mình sinh ý

tăng thêm nhân khí, hiện tại không cần tự nhiên sẽ không để cho các nàng tiếp tục đi theo.

Tiểu Hồ xoa xoa mồ hôi trên mặt, bỗng nhiên tiến đến bên tai Tuyết Mị thấp giọng nói: "Thiếu gia, thiếu gia, thuộc hạ có một câu không biết có thể nói hay không?" Tuyết Mị nghe vậy, liếc mắt nhìn hắn một cái, cười nhẹ nói: "Tiểu Hồ, ngươi muốn nói cái gì thì cứ nói đi."; "Thiếu gia, ngươi về sau xuất môn có thể hay không mang theo một cái khăn che mặt a?" Lời nói của Tiểu Hồ vừa mới dứt, đã bị ca ca Tiểu Xà gõ một cái lên đầu, "Tiểu Hồ ngu ngốc, ngươi đúng là đồ đầu heo, thiếu gia là nam tử, làm sao có thể mang khăn che mặt như nữ tử đâu?"; "Đại ca, ta..."; "Tốt lắm, tốt lắm, ta biết các ngươi đều là vì muốn tốt cho ta, bất quá bản thiếu cảm thấy như vậy rất tốt nha, các ngươi nhìn xem các nàng một đám bộ dạng đều như hoa như ngọc, một đám cam tâm tình nguyện đi sau người, các ngươi là nam nhân, không phải hẳn nên cảm thấy vui vẻ sao? Các ngươi có coi trọng cô nương nào, bản thiếu còn có thể giúp các ngươi mai mối đâu." Nghe được lời nói lần này của Tuyết Mị, hai huynh đệ Tiểu Xà, Tiểu Hồ cùng đám người Tuyết Nhất nhất thời về mặt hắc tuyến, thiếu gia, cô nương nhà người ta, thích ngươi, đối tượng yêu thương nhưng nhớ cũng là ngươi; vài người chúng ta kẹp ở giữa; trước sau cũng không phải người tốt a.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: 35: Đây không phải là tự kỷ, mà là tự tin

Phòng đầu giá Minh Châu, ngọc thạch vì tường, hồng ngỗng vì đỉnh, biễn chữ vàng, chói lóa mắt, có vẻ tráng lệ; nó là Suong nguyệt thành đứng đầu tứ đại gia tộc — một trong những sản nghiệp của Hàn gia. Tuyết Mị vừa định đi vào, một đám người vừa vọt từ bên trong đi ra, người cầm đầu Tuyết Mị đã nhận thức, đúng là gia chủ Chu gia Chu Đạt Ngũ, hai năm không thấy, Chu Đạt Ngũ vẫn như cũ bộ dáng hời hợt, từ lúc trước Tuyết Mị còn là tiểu hài tử, đến bây giờ trưởng thành đã là một thiếu niên tuấn tú.

"Tuyết gia Tuyết Mị?" Chu Đạt Ngũ nhìn từ y thiếu niên trước mắt, vẻ mặt hiện lên kinh nghi, đây không phải là tôn nhi của lão thất phu Tuyết Trùng Dương kia sao, hai năm trước không phải đã nói là bị người thần bí bắt đi ư? Bộ dáng trưởng thành còn tuấn tú như vậy? Nguyên lai là hai năm trước Tuyết Mị rời nhà đi lịch lãm, Tuyết Trùng Dương vì che dấu hành tung của tôn nhi, vì thế đối với người ngoài tuyên bố tôn nhi bị người thần bí mạnh mẽ bắt đi. Lúc ấy cả thành như có mưa gió nổi lên, rất nhiều người đều cho rằng thiếu gia phế vật của Tuyết gia nhất định là đã chết. Tuyết Trùng Dương đây là lấy làm cơ để che dấu, dù sao ai lại nhàn như vậy bắt đi một cái phế vật đâu?

"Gia chủ Chu gia trí nhớ hảo, không thể tưởng tượng được còn có thể nhớ rõ bản thiếu." Tuyết Mị nhẹ lay động chiết phiến, xuy cười một tiếng nói; Chu lão đầu, chúng ta này có tính là oan gia ngõ hẹp đâu. Cuộc chiến của chúng ta sắp bắt đầu, không biết ngươi có hay không đã chuẩn bị?

"Tiểu tử, ngươi nhưng thật ra càng ngày càng bất phàm a, thật hâm mộ Trùng Dương lão đệ a." Chu Đạt Ngũ vuốt râu cảm hình chữ bát, hai mắt cười tùm tùm, có một bộ dáng của một trưởng bối từ ái.

"Gia chủ Chu gia quá khen, lệnh tôn cũng rất bất phàm a." Tuyết Mị khẽ cười nói, đôi mắt đẹp quét về phía thiếu niên anh tuấn phía sau Chu Đạt Ngũ, tuổi chừng mười bảy mười tám tuổi, vẻ mặt kiêu căng; hẳn đúng là cái tôn tử thứ hai của Chu Đạt Ngũ — Chu Phù Hoa, cũng là người được sủng ái nhất, năm nay mười bảy tuổi, thực lực nhất thượng linh sư, xác thực có thể được xưng tụng là thiên tài ngàn năm mới xuất hiện, nhưng là Tuyết Mị lại không cho là đúng, tuy rằng ngươi thiên phú không tệ, nhưng còn không xứng làm đối thủ của Tuyết Mị ta.

"Tuyết Mị tiểu tử, đây là nhị tôn của bản đế, Chu Phù Hoa, các ngươi cùng nhau nhận thức một chút đi." Chu Đạt Ngũ tự hào giới thiệu nói, vẻ mặt có chút đắc ý. Ngươi tướng mạo cùng bộ dạng hảo, nhưng chỉ là gỏi thêu hoa, nhìn được còn dùng không được, kia làm sao bằng được với Hoa nhi văn võ song toàn đâu. Hiện tại Chu Đạt Ngũ còn tưởng rằng Tuyết Mị vẫn là phế vật không thể tu luyện năm đó.

"Hoa nhị thiếu gia quả nhiên tuấn tú lịch sự, đáng tiếc bản thiếu lại không phải là nữ tử." Tuyết Mị nhẹ lay động chiết phiến trong tay, làm ra một bộ dáng đáng tiếc, đôi mắt phượng hẹp dài cũng là ý cười kéo dài, đám người Chu Đạt Ngũ ánh mắt hoảng hốt. Đây là đang châm chọc sao?

"Mị thiếu hảo tướng mạo a, cư nhiên bộ dạng so với nữ tử còn muốn xinh đẹp." Chu Phù Hoa lạnh lùng mở miệng châm chọc nói; vẻ mặt mang theo điểm khinh thường, hừ, một cái tiểu bạch kiêu, có cái gì mà hảo kiêu ngạo.

"Di, Hoa nhị thiếu gia, ngươi cũng cảm thấy như vậy sao, kỳ thật đâu, mỗi người đều có khuyết điểm, khuyết điểm lớn nhất của bản thiếu chính là bộ dáng quá suýt." Tuyết Mị vuốt chiếc cằm hoàn mỹ, giọng điệu thản nhiên làm cho người ta cảm thấy thật đáng đánh đòn, tuyệt không để ý đến mọi người ở đây đều về mặt hắc tuyến.

"Ngươi thật tự kỷ." Chu Phù Hoa cười lạnh nói; "Sai, đây không phải là tự kỷ, mà là tự tin." Tuyết Mị ngón tay dựng thẳng nhẹ nhàng phe phẩy, khoe miệng mang theo nụ cười thản nhiên, mỉa mai tầm mắt của mọi người. Thật là yêu nghiệt a...

"Tuyết Mị tiểu tử, muốn sống yên ổn tại đại lục này, chỉ dựa vào bề ngoài là không được, thực lực cường mới là đạo lý. Này ngươi hiểu chưa?" Chu Đạt Ngũ bỗng nhiên nói xen vào, là người đều có thể nghe ra sự châm chọc trong giọng nói của hắn.

Tuyết Mị tự nhiên cũng nghe ra Chu Đạt Ngũ đang dùng lời nói châm chọc nàng là một cái phế vật chỉ có bề ngoài, thật đáng tiếc đã làm cho hắn thất vọng rồi, ta không phải phế vật, mà ta là yêu nghiệt, trong lòng cười lạnh một tiếng: Chu Đạt Ngũ, bản thân trộm rất nhanh sẽ mang đến cho ngươi một cái kinh hỷ thật lớn, hy vọng ngươi có thể thừa nhận được.

Tuyết Mị bỗng nhiên lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, làm ra bộ dáng buồn rầu nói: “Chu gia chủ vừa mới nói như vậy, bản thiếu mới nhớ tới mình còn là phế vật nổi danh trong thành, ai, không có thực lực, cái này nói cuộc sống về sau của bản thiếu sẽ như thế nào nha?”

Đám người Tuyết Nhất ở phía sau khước miệng đều một trận run rẩy, cổ nín ý cười, liền tranh thủ rời tầm mắt sang chỗ khác, không nên nhìn, lại nhìn liền nhin không được; “Xèo xèo.” Tiểu Thanh trở mình một cái xem thường, chủ nhân, người cũng có thể giả trang quá tốt đi chứ?

“Tuyết Mị tiểu tử, người hiểu được là tốt rồi, hảo, bản đế sẽ không cản trở người nữa.” Chu Đạt Ngũ ý vị thâm trường liếc mắt một cái nhìn Tuyết Mị, hừ lạnh một tiếng, liền mang theo người của mình rời đi. Chu Phù Hoa trước khi đi còn dành cho Tuyết Mị một cái ánh mắt khiêu chiến, Tuyết Mị cười lạnh một tiếng, quay sang đối hán một cái tươi cười khinh miệt. Chu Đạt Ngũ, Chu Phù Hoa, các người sẽ là khối bàn đạp thứ nhất để ta quật khởi. “Xèo xèo” Tiểu Thanh hướng tới bóng lưng đám người Chu Đạt Ngũ vừa rời đi, quơ quơ hầu quyền cường tráng. Nó từng vài lần muốn tiến lên đánh bọn họ, đều bị Tuyết Mị dùng ánh mắt ngăn lại, chỉ có thể ngoan ngoãn làm một cái súng vật, đến nỗi Chu Đạt Ngũ còn cho rằng nó chính là một cái hầu tử bình thường, tự động xem nhẹ nó.

Tiến vào phòng đấu giá, bên trong là một gian đại sảnh rộng lớn sáng ngời, hai thị nữ cung trang mỹ mạo phía trước vội vàng tiến lên tiếp đón: “Công tử, hoan nghênh quang lâm phòng đấu giá Minh Châu, xin hỏi có cái gì yêu cầu hỗ trợ?”; “Bản thiếu muốn gặp chủ sự của các người.”; “Hảo, công tử mời.” Một cái thị nữ mỹ mạo mỉm cười nói, thái độ có vẻ thấp phần cung kính, theo nàng, vị thiếu niên công tử trước mắt này, diện mạo tuấn mỹ, khí chất bất phàm, này thân phận nhất định không đơn giản, bởi vậy cấp bậc lễ nghĩa nhất định phải chu đáo, không thể chậm trễ.

Tuyết Mị gật gù đầu, ý bảo Tiểu Thanh cùng đám người Tuyết Nhất ở lại, liền theo thị nữ đi lên lầu hai, thị nữ mở ra một gian phòng u nhã, thỉnh Tuyết Mị trở ra, cung kính nói: “Công tử, đây là khách quý thất của phòng đấu giá Minh Châu, ngài ở chỗ này ngồi đợi một chút, nô tỳ đi thỉnh Hàn chủ sự đến.”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: 36: Mị thiếu, bộ dạng người thật là đẹp mắt

Thị nữ mặc cung trang đi rồi, rất nhanh liền có người đến gõ cửa, một thanh y thiếu nữ chừng mười hai mười ba tuổi, tiến vào dâng trà cho Tuyết Mị, Tuyết Mị cười nhẹ đối nàng nói tiếng đa tạ; thanh y thiếu nữ lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng nhanh chóng ly khai, này nhất thời làm cho Tuyết Mị đỏ khốc đỏ cười, không thể tưởng tượng được còn có nữ tử dễ dàng thẹn thùng như vậy.

Một lát sau, lại có người đến gõ cửa, lần này vào là một hắc y trung niên nhân khuôn mặt gầy gò, cằm còn có một nắm râu dài, hán chính là chủ sự của phòng đấu giá -- Hàn Thế Dân, tam trường lão Hàn gia. "Ngượng ngùng, làm cho công tử đợi lâu." Tuyết Mị cười lắc đầu.

Hàn Thế Dân ngồi ở cái ghế đối diện Tuyết Mị, nhìn kỹ từ y thiếu niên tuấn mỹ, càng nhìn dị sắc trong mắt liền càng sâu, không có linh lực dao động? Chỉ là một người bình thường? Nhưng là vì sao trên người hán lại thần nhiên toát ra uy áp? "Không biết công tử xưng hô như thế nào?"; "Mị thiếu." Tuyết Mị trả lời ngắn gọn lại rõ ràng, Hàn Thế Dân nghe xong sững sốt, này rõ ràng là không phải tên thật, nhưng tên chẳng qua cũng chỉ là một cái danh hiệu, cho nên hán cũng lơ đãng.

"Hàn chủ sự, bản thiếu lần này đến là muốn cùng người đàm một số sinh ý." Tuyết Mị trực tiếp mở miệng nói; Hàn Thế Dân vuốt râu dài trên cằm, khách khí cười nói: "Công tử mời nói."

"Bản thiếu có một lượng lớn nội đan linh thú muốn bán ra, không biết Hàn chủ sự cấp giá như thế nào?"; "Vậy muốn xem nội đan của công tử là cái cấp bậc gì."

Tuyết Mị cười cười, giương tay lên, "Phanh" một tiếng vang thật lớn, cái bàn trước mặt Hàn Thế Dân bỗng nhiên xuất hiện một đồng nội đan linh thú lớn đủ mọi màu sắc. "Này..." Hàn Thế Dân sợ tới mức đứng hán lên, bất khả tư nghị thiếu tử y thiếu niên trước mắt khước miệng đang mỉm cười. Đến gần trước, đưa tay sờ sờ, là thật, còn rất ấm, giống như vừa mới gỡ xuống từ bụng linh thú, đây chỉ có trữ vật giới cao nhất mới có thể bảo tồn được đến loại hiệu quả này. Giờ phút này, Hàn Thế Dân đối với thân phận của Tuyết Mị càng tò mò hơn, Sương Nguyệt thành khi nào thì xuất hiện một cái nhân vật trẻ tuổi mà lại xuất sắc đến như vậy?

"Hàn gia chủ, nơi này có nội đan linh thú từ tam giai -- lục giai, tất cả có 200 khóa. Hàn chủ sự nếu không tin lời nói của ta, có thể kiểm tra." Nội đan linh thú để trong thánh thân giới, Tuyết Mị chỉ lấy ra đại bộ phận để giai, còn lại tiểu bộ phận có vẻ là cao giai.

"Không cần, lão phu tin tưởng công tử; về phần giá, phòng đấu giá của chúng ta là như vậy, nội đan yêu thú tam giai, mỗi khóa 20 kim châu, nội đan linh thú tứ giai, mỗi khóa 10 kim châu, ngũ giai, mỗi khóa 500 kim châu, lục giai, mỗi khóa 1000 kim châu; "Không biết công tử đối với giá này có vừa lòng hay không?"

Tuyết Mị gật gù đầu, nói thực ra, quan niệm của nàng đối với tiền không phải rất mạnh, kiếp trước cũng tốt, kiếp này cũng tốt, nàng cũng không phải là một người thiếu tiền.

"Hảo, công tử thật sáng khoái, chúng ta liền như vậy, một lời đã định." Hàn Thế Dân nói xong, vỗ vỗ hai tay, lập tức có hai gã thiếu niên áo xám nâng một cái hộp ngọc thật lớn đi đến, đem nội đan linh thú trên mặt bàn để vào trong hộp, sau đó liền lệnh cho hai người nâng đến trữ vật thất, chờ có thời

gian lại đi sửa sang lại. "Mị thiếu công tử, thỉnh ở trong này ngồi chờ một chút, lão phu đi lấy tiền cho ngươi."

Tuyết Mị hơi hơi gật đầu; Hàn Thế Dân vội vàng rời đi. Mới trong chốc lát, "Thùng thùng" tiếng đập cửa lại vang lên lần nữa, nhìn người đến là một bạch y thiếu niên tuấn đạt, Tuyết Mị nhất thời sững sờ, chỉ thấy thiếu niên mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt tuấn mỹ tinh xảo, dáng người cao ngất, trong con ngươi chói lọi giờ phút này lại âm áp ý cười; hảo một cái tuấn nhi Lang! Tuyết Mị trong lòng không khỏi âm thầm thở dài một câu, kinh ngạc nói: "Ngươi là..."

"Tuyệt gia Mị thiếu, ta gọi là Hàn Quân Dật, rất hân hạnh được biết ngươi." Bạch y thiếu niên trực tiếp ngồi ở chiếc ghế đối diện Tuyết Mị, một đôi hắc tử mâu thâm thúy âm u, ý cười dịu dàng nhộn nhạo.

"Ngươi nhận thức bản thiếu?" Tuyết Mị nhẹ nhàng cười, giọng điệu thản nhiên, làm cho Hàn Quân Dật nhìn không ra nàng đang suy nghĩ cái gì; "Hôm nay đi trên đường đúng dịp nhìn thấy phong thái của Mị thiếu, hiện tại có ý tiền đến kết bạn. Mị thiếu chẳng lẽ không muốn cùng tại hạ kết giao bằng hữu sao?"

"Cũng có thể a, nhìn bộ dáng của ngươi cũng không tệ, bản thiếu liền miễn cưỡng kết giao bằng hữu với ngươi đi." Ngừ khí cuồng ngạo làm cho khoe miệng Hàn Quân Dật một trận run rẩy, Tuyết Mị, ngươi rốt cuộc là cái hạng người gì đâu? Thật chờ mong một ngày nào đó có thể vạch trần bộ mặt thật của ngươi.

"Mị thiếu, Quân Dật rất muốn nói một câu, nhưng lại sợ đắc tội Mị thiếu." Hàn Quân Dật có chút do dự nói; trên khuôn mặt trắng nõn đột nhiên dâng lên một chút đỏ ửng.

Tuyết Mị kỳ dị nhìn hắn một cái, đột nhiên rất muốn biết hắn rốt cuộc muốn nói cái gì, vì thế liền cười nhẹ nói: "Muốn nói cái gì thì cứ nói đi, bản thiếu còn không nhỏ nhen đến mức chỉ vì một câu nói mà lại trách tội ngươi."; "Ta đây nói. Ngươi nhưng trăm ngàn đừng có nóng giận."; "Ngươi nếu không nói, bản thiếu liền thật sự tức giận."; "Hảo, ta đây nói, Mị... Mị thiếu, bộ dạng ngươi thật là đẹp mắt, ta..." Không đợi hắn nói xong, Tuyết Mị đã nhìn không được lấy tay đánh gãy lời của hắn, "Ngừng, ngươi vừa mới do dự nửa ngày chỉ vì nói cái đó?" Hàn Quân Dật gật đầu thật mạnh.

"Hàn Quân Dật, ngươi còn thực sự xem ta." Tuyết Mị nghiêm trang nói, sau đó còn đối hắn phao một cái mị nhãn mang theo mười phần điện lực, cười hỏi: "Ngươi có cái gì cảm giác?" Hàn Quân Dật liền ôm ngực, biểu tình ngơ ngác nói: "Tim... tim ta bỗng nhiên đập thực sự rất nhanh, loại cảm giác này tuy xa lạ nhưng lại thật kỳ diệu, ài, Mị thiếu, ngươi biết đây là cảm giác gì sao?"

Đầu óc cùng trái tim của ngươi đều có vấn đề, bản thiếu đề nghị ngươi mau chóng tìm một cái được sư nhìn xem." Tuyết Mị xuy cười nói, sau đó đem thân mình tựa vào trên ghế, môi đỏ mọng vì câu, kiều chân, cầm tử ngọc chiết phiến trong tay phe phẩy quạt... Đẹp quá! Hàn Quân Dật ngơ ngác nhìn...

Chợt nghe "Phanh" một tiếng, Tuyết Mị đột nhiên vỗ một chương lên mặt bàn, đứng lên, hét lớn: "Hàn, Quân, Dật.", "? ? ?" Hàn Quân Dật mờ mịt nhìn mỗ Mị, không biết mình khi nào thì đắc tội 'hắn'.

Lúc này, cửa phòng vang lên tiếng "Thùng thùng", Hàn Thế Dân ý cười đầy mặt đi đến, "Mị thiếu công tử... di, tam thiếu gia, ngươi như thế nào đã ở trong này?"; "Ha ha, Dân gia gia, ta là tới cùng Mị thiếu nói chuyện phiếm." Hàn Quân Dật xấu hổ giải thích; sau đó vụng trộm đưa mắt nhìn Tuyết Mị, thấy 'hắn' cũng đang hảo hảo đem ánh mắt nhìn về phía mình, vội vàng dời tầm mắt đi chỗ khác; kỳ quái, ta như thế nào đột nhiên sợ hãi tiếp xúc với ánh mắt của 'hắn'?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: 37: Thiếu gia đoạn tay áo?

"Mị thiếu công tử, đây là ba mươi hai vạn bốn ngàn kim châu phiếu, thỉnh ngươi kiểm nhận." Hàn Thế Dân từ trong giới chỉ xuất ra linh châu phiếu màu vàng đưa cho Tuyết Mị; "Không cần, bản thiếu tin Hàn chủ sự." Tuyết Mị khẽ cười một tiếng, một cái ý niệm trong đầu đem kim châu phiếu thu vào thánh thần giới, "Như vậy, bản thiếu liền cáo từ." Nói xong, phe phẩy cây chiết phiến đi ra ngoài."

"Ai, Mị thiếu, đợi ta với, ta đi tiễn ngươi." Hàn Quân Dật thân hình chợt lóe, đứng ở bên người Tuyết Mị, đi song song bên người nàng; Hàn Thế Dân cũng lắc mình đi ra, nhìn bóng lưng hai người rời đi, tam thiếu gia bình thường luôn lạnh lùng như thế nào đột nhiên lại trở nên nhiệt tình như vậy?

"Thiếu gia." Đám người Tiểu Xà nhìn thấy Tuyết Mị đi ra, vội vàng nghênh đón, Tuyết Mị gật đầu nói: "Chúng ta trở về đi."; "Mị thiếu, đột chút, ngày mai chúng ta đi ngoại ô đập thanh được không?" Hàn Quân Dật bỗng nhiên hướng lại đây, đưa tay nắm lấy bả vai mảnh khảnh của Tuyết Mị, có chút kinh ngạc, "Oa, Mị thiếu, ngươi cũng quá gầy đi." Nói như thế nào đâu biết hắn vừa dứt lời, đã bị Tuyết Mị quật ngã ở trên sàn nhà, tiếp theo lại bị một cái ngọc thủ thon dài néo áo, âm thanh lạnh như băng vang lên ở trên đầu hắn: "Hàn, Quân, Dật, bản thiếu cảnh cáo ngươi, về sau không cho phép dùng cái loại ánh mắt háo sắc này nhìn bản thiếu, còn có, chúng ta không quen, thỉnh giữ khoảng cách một chút. Hừ." Nói xong, buông tay ra, thân hình chợt lóe, "Hừ" một tiếng, nhất thời cả người hóa thành một đạo lưu quang màu tím, trong chớp mắt liền biến mất trong mắt mọi người. "Xèo xèo." Tiểu Thanh cũng vội vàng theo sau; đám người Tiểu Xà nhìn nhau, cũng đều thi triển thân pháp đi theo.

“Chẳng lẽ thích một người là sai sao?” Hàn Quân Dật nằm trên sàn nhà thì thảo tự hỏi. “Tam thiếu gia, người không sao chứ?” Một thị nữ mặc cung trang lo lắng hỏi. “Người đứng ra xa một chút, đừng tới gần ta.” Hàn Quân Dật ra tiếng quát lạnh nói; sau đó từ trên mặt đất nhảy dựng lên, cúi đầu nhìn áo bị Tuyết Mị tùm nhăn, khoe miệng lộ ra một chút cười khở, Tuyết Mị, người có phải hay không rất tức giận? Người biết không? Ta hôm nay phi thường may mắn, lại ở trên đường gặp được người, ta biết đây chẳng qua là kinh hồng thoáng nhìn, ta biết bên cạnh người có vô số nữ tử vây quanh, ta biết chúng ta cùng là nam tử, ta biết chúng ta là không có khả năng, nhưng là tâm của ta vẫn là không tự chủ được vì người mà trầm luân.

Trong lòng Hàn Quân Dật hiện tại đang cảm thấy rất mát, hẳn là đệ nhất thiên tài Hàn gia, cũng là người làm cho Hàn gia nở mày nở mặt; hẳn vừa sinh ra trong cơ thể liền mang một loại virus, loại virus này thật quý dị, chẳng những không cần mạng của hẳn, ngược lại có thể giúp hẳn tu luyện. Hẳn mười bảy tuổi có thể tiến vào linh suất giai, hơn phân nửa công lao đều thuộc về độc tố quý dị trong người hẳn, chính là nó còn mang một khuyết điểm, một cái khuyết điểm này làm cho mọi nam nhân đều không thể chịu đựng được, chính là không thể tiếp xúc với nữ nhân, một khi đụng phải, toàn thân sẽ đau đớn, khó chịu đến cực điểm; cho nên hẳn không thể tiếp xúc với nữ nhân, hẳn bắt đầu cuộc sống hằng ngày, ăn uống đều là do nhóm thị nam chăm sóc. Bởi vậy, hẳn cũng có nhiều hơn một cái danh hiệu ở Suồng Nguyệt thành, thiếu gia đoạn tay áo.

Hàn Quân Dật đối với những lời đồn đãi bên ngoài đều cười nhạt, hẳn không thừa nhận mình là một tên đoạn tay áo, bởi vì hẳn đối với nam nhân căn bản không có hứng thú; nhưng hôm nay sau khi hẳn gặp được Tuyết Mị, tim của hẳn liền dao động; giờ khắc này hẳn rất muốn nói, có lẽ ta thật là đoạn tay áo...

Một ngày trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã trôi qua ba tháng; một ngày nay, tại Tiêu Dao các ở Tuyết gia, một tử y thiếu niên tuổi mười bảy đang ngồi xếp bằng trên đỉnh thượng, đôi mắt đẹp nhắm chặt, môi đỏ mọng khinh mân, hai tay bình đặt trên đầu gối, lòng bàn tay hướng ra, linh khí ở bốn phương tám hướng không ngừng dừng mạnh dung nhập vào cơ thể, ánh dương trên trời cao khuyếch chiếu trên người ‘hắn’, tăng thêm một chút sắc thái thần thánh; người này đúng là nữ chủ của chúng ta Tuyết Mị. Thật lâu sau, Tuyết Mị mở mắt ra, hai đạo thất thái lưu quang từ trong mắt bắn ra, chợt lóe rồi biến mất. Môi đỏ mọng khai mở, hôc ra một ngụm sương trắng, sau đó “Sư” một tiếng, Tuyết Mị từ trên đỉnh nhảy xuống, hoạt động một chút gân cốt, cảm thụ được thần lực biến hóa trong cơ thể, đôi mắt đẹp hiện lên tia vui vẻ, trải qua ba tháng khắc khổ tu luyện, tuy rằng tu vi còn không có đột phá, nhưng là thần lực trong cơ thể so với trước kia tinh thuần hơn rất nhiều.

Hai tháng này, Tuyết Mị ban ngày bận bịu quản lý Tuyết Lệ Hiền cùng Tuyết Di Hiền, buổi tối liền vội vàng tu luyện. Đông Phương Ngọc đưa cho nàng ba bản thượng phẩm linh kỹ: Áo ảnh bước, u linh chưởng cùng ngàn điệp kiếm pháp, nàng hiện tại đã muốn hoàn toàn học được, cứ như vậy, nàng lại nhiều hơn ba cái tuyệt kỹ bảo mệnh.

Từ lần đó, từ lâu Tuyết Lệ Hiền đã phát triển không ngừng, chủ yếu là vì Tuyết Mị đem những món ở hiện đại như lẩu, rượu đỏ, rượu đế, nước trái cây, bánh ngọt cùng một ít thực phẩm mở rộng đi ra, mới mẻ, mùi vị độc đáo, nhất thời liền hấp dẫn vô số người, vì thế, Tuyết Mị còn gọi một người chuyên môn chế tạo thẻ khách quý, chỉ cần tiêu phí một lần duy nhất 100 khóa kim châu liền được tặng kèm thẻ khách quý, thời điểm đến tiêu phí lần sau sẽ được hưởng ưu đãi.

Về phân trang phục điểm Tuyết Di Hiền, vì y phục của thế giới này đều thập phần bảo thủ, nam tử thì mặc trường bào trường ngọa, nữ tử thì mặc váy dài giày thêu, cùng y phục Tống triều ở thời cổ đại thập phần giống nhau. Ý tưởng tạo ra quần bò giống hiện đại, áo ngắn tay, váy ngắn nhất định sẽ bị ngâm nước nóng, cũng may trước có ảnh hưởng của từ lâu Tuyết Lệ Hiền, sau lại có Tuyết Mị đại mỹ nam này thỉnh thoảng lại tiến đến trấn thủ, trang phục điểm Tuyết Di Hiền nhưng thật ra càng ngày càng náo nhiệt, mà cái tên Mị thiếu của Tuyết gia hiện tại toàn thành này không người nào là không biết, từng là phế vật, bây giờ liền trở thành thiên tài kinh thương.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: 38: Thiếu gia, nghe nói Dật thiếu gia là một tên đoạn tay áo, người cũng phải cẩn thận!

Trừ bỏ làm ăn ở ngoài, về phương diện võ lực của Tuyết gia cũng tăng lên rất nhanh; đầu tiên hai vợ chồng Tuyết Trùng Dương được Tuyết Mị cấp cho phá giai đan cùng linh thạch cao cấp, dưới sự trợ giúp của linh khí nồng hậu, chẳng những đột phá cảnh giới đã ngừng lại mười năm, hơn nữa còn hiệu quả hơn, liền trở thành một người thể hệ cường giả trung phẩm linh đế còn người kia là cường giả trung phẩm linh quân.

Tiếp theo, Tuyết Lộ, Tuyết Hoa, Tuyết Từ cùng Tuyết Hân, bốn gã thị vệ tiểu đội trưởng thực lực trong vòng ba tháng lại tăng lên một bậc, hiện tại Tuyết Nhất đã trở thành một gã trung phẩm linh tướng; Tiểu Xà cùng Tiểu Hồ cũng không làm cho Tuyết Mị thất vọng, đều cùng tăng lên một bậc, trở thành danh trung phẩm linh sư; Tuyết Lôi vẫn đang dừng lại ở loại xú linh suất, tuy rằng tu vi của hẳn không có tăng trưởng, nhưng năng lực thực chiến lại biến cường; cường giả tu linh càng về sau thực lực càng khó tăng lên.

Ngoài những cái này hết thảy đều không thể thiếu huấn luyện ma quỷ của Tuyết Mị cùng đan dược tài bồi; bắt đầu từ hai tháng trước, Tuyết gia liền có hơn hai gian huấn luyện, bên trong Tuyết Mị đều là tìm người có chuyên môn vì bọn thị vệ làm ra các thiết bị, như bao cát, xà kép, phụ bản cùng tay liều xiềng chân (đây là do huyền thiết hỗn hợp trọng lực phù tạo ra, thập phần trầm trọng. Dùng để rèn luyện tốc độ cùng năng lực nhảy, đánh). Hơn nữa, trước cửa phòng tu luyện Tuyết Mị còn dán một cái quy định, phàm là người tham gia huấn luyện đều không được vận dụng linh lực, nếu có vi phạm, chung thân không thể đi vào.

Về phần Vô Song đại mỹ nhân, Tuyết Mị tự nhiên sẽ không đem nàng quên mất; hai tháng trước trải qua thí nghiệm tinh thạch (trên đại lục thí nghiệm

thuộc tính linh căn chuyên môn có một loại linh thạch đặc thù), biết được Vô Song là linh căn băng biến dị, Tuyết Mị liền có ý tiến đến phòng đầu giá Minh Châu của Hàn gia mua một quyển hệ băng trung cấp thượng phẩm linh kỹ giao cho nàng tu luyện, cũng không ngại hao phí thần lực giúp nàng đã thông Nhâm Đốc nhị mạch, giúp nàng thành công trở thành một linh nhân. Hai tháng này, thực lực linh nhân của Vô Song cũng đã đến giới hạn, cách linh sĩ giai chỉ có một bước. (chương trước có đề cập qua các loại linh căn khác nhau, hình như là chương 7 :v) biến dị băng linh căn cũng là một loại tồn tại đặc thù, tuyệt không yếu hơn thiên phú, nhưng lại kém hơn thiên linh căn.

(đón câu trên) Tuyết Mị mới từ Tiêu Dao các đi ra, một tiểu nha hoàn liền vội vã tiến đến bẩm báo: “Thiếu gia, Dật thiếu gia đến đây, đang ở đại sảnh chờ ngài.” Tuyết Mị gật đầu tỏ vẻ đã biết, nhìn tiểu nha hoàn đang cúi đầu nhưng không rời đi liền tò mò hỏi: “Tiểu nha đầu, ngài còn có chuyện gì sao?” Tiểu nha hoàn mãnh liệt ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, nhìn thoáng qua thiếu niên tuấn dật trước mắt, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Thiếu gia, nghe nói Dật thiếu gia kia là một tên đoạn tay áo, thiếu gia ngài cũng phải cẩn thận.”

Tuyết Mị “Xoát” một tiếng mở ra từ ngọc chiết phiến, nhẹ nhàng phe phẩy, môi đỏ mọng hơi hơi gọi lên, bỗng nhiên đưa tay dùng phiến nâng cằm tiểu nha hoàn, cười nhẹ nói: “Tiểu nha đầu, đạ tạ ngài đã nhắc nhở, thiếu gia sẽ chú ý. Còn nữa, ngài về sau khi nói chuyện với người khác, tốt nhất không cần cúi đầu, như vậy sẽ bị người ta xem thường.” Nói xong liền tao nhã xoay người rời đi. Tiểu nha hoàn nhìn bóng lưng hoàn mỹ của thiếu gia nhà mình rời đi, kinh ngạc thất thần, xoay người liền thấy, một bà bà đầu bạc đứng ở sau lưng nàng, cười tủn tủn nói: “Tuyết Tâm a, đừng nhìn, bóng lưng của thiếu gia đã sớm nhìn không thấy.” Nha hoàn Tuyết Tâm bị lời nói của bà bà đầu bạc làm cho hoảng sợ, đỏ mặt nói: “La bà bà, ngài đang nói cái gì vậy chứ? Ta chỉ là...” La bà bà nghe vậy nhất thời cười mỉa: “Ngươi nha, không cần che giấu, tâm tư của tiểu nha đầu ngài, bà bà còn đoán không ra sao? Hiện tại Tuyết gia từ cao xuống thấp có ai không biết một tiểu nha đầu đang vụng trộm thích thiếu gia sao.”

“La bà bà, ta chỉ là một cái tiểu nha hoàn, làm sao có thể xứng đôi với thiếu gia? Vô Song tỷ tỷ dịu dàng xinh đẹp, nàng cùng thiếu gia mới đúng là trời sinh một đôi.” Tuyết Tâm cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút u ám; thiếu gia đối với Vô Song rất tốt, đây mà mọi người trong Tuyết gia đều biết; đến nỗi Tuyết gia từ cao xuống thấp đều coi Vô Song trở thành thiếu phu nhân tương lai mà đối đãi; mà ngay cả vợ chồng Tuyết Trùng Dương cũng coi Vô Song như cháu dâu tương lai, đối với nàng yêu mến có thừa, còn tính chờ sau khi tôn nhi trưởng thành, liền làm cho 'hắn' cùng với Vô Song thành hôn, sớm giúp cho Tuyết gia khai chi tán diệp (Tương tự như ‘Đám chôn này lộc’, ý chỉ việc con đàn cháu đống, nối dõi tông đường).

Nếu Tuyết Mị biết ý nghĩ của hai lão nhà này, chỉ sợ ngay cả tâm mua đậu hũ gặp trở lại cũng không có, nàng là nữ làm sao có thể thủ nữ nhân đầu? Huống hồ nàng đối tốt với Vô Song, đây chẳng qua chính là đơn thuần đối tốt, ách, phải nói là còn có điểm ấy nấy, xem như bồi thường đi. Tuyết Mị thông minh như vậy, cảm tình của Vô Song đối với nàng không phải là không biết, mà là chỉ có thể giả vờ không nói; nàng không biết vì sao phò thân thể này muốn dấu điểm giới tính thật, nhưng là ngay cả người thân nhất cũng phải dấu điểm, tự nhiên cũng không phải là cái bí mật gì đơn giản. Nghĩ muốn coi bỏ bí mật của phò thân thể này, trừ phi tìm được cha mẹ của nàng, cũng chỉ bọn họ mới có thể biết.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Gia tộc so chiêu (nhất)

Thời gian trôi qua rất nhanh, ngày tứ đại gia tộc so chiêu ba năm một lần rốt cục cũng đến, mà nơi tiến hành tỷ thí lần này là ở sân viện Hàn gia; sáng sớm hôm nay, Tuyết gia từ cao xuống thấp toàn bộ đều tụ tập ở trước sân huấn luyện, từ trưởng lão cho tới tỷ nữ người hầu, có vẻ náo nhiệt vô cùng, mà ngay cả Tuyết Lệ Hiên, Tuyết Di Hiên cũng bởi vì gia tộc so chiêu mà ngừng kinh doanh một ngày.

Khi Tuyết Mị cùng vợ chồng Tuyết Trùng Dương xuất hiện thì toàn trường đều quỷ xuống đồng thanh nói: “Gặp qua thiếu gia, lão gia, lão phu nhân.” Không thể không nói, hiện tại uy danh của Tuyết mị ở Tuyết gia còn vượt qua cả gia gia Tuyết Trùng Dương, Tuyết Trùng Dương cũng rất thích ý, hẳn đã đem toàn bộ công việc lớn nhỏ trong gia tộc giao cho tôn nhi của mình toàn quyền xử lý.

“Tất cả mọi người đều đứng lên đi.” Tuyết Mị nâng tay ý bảo mọi người đứng dậy, sau đó nói: “Hôm nay là ngày mảy, ta nghĩ mọi người hẳn là cũng biết, nhưng là trải qua gia tộc so chiêu lần này, sau hôm nay sẽ là ngày kỷ niệm Tuyết gia quật khởi. Đây là bản thiếu cam đoan.”; “Thiếu gia tất thắng, Tuyết gia tất thắng...” Mọi người nghe vậy cũng hoan hô kêu lên nói; Tuyết Mị lấy tay dè dè đi xuống, ý bảo mọi người im lặng, sau đó giọng kêu lên: “Tuyết Lôi, Tuyết Lộ, Tuyết Từ, Tuyết Hoa, Tuyết Hàn, Tuyết Nhất, Tuyết Nhị, Tiểu Xà cùng Tiểu Hồ, các ngài là người dự thi gia tộc so chiêu, hảo hảo biểu hiện; còn có, bản thiếu đêm qua đã nói với các ngài kỹ xảo chiến đấu, các ngài có thể nhớ kỹ cũng tốt, hiểu được tùy cơ ứng biến mới là tốt nhất.” Lần gia tộc so chiêu này, mỗi gia tộc đều tuyển ra mười người đại biểu tham gia trận đấu, đương nhiên còn có quy định, người dự thi không thể vượt quá ba mươi tuổi; Tuyết Mị tính mình là một người, hơn nữa đám người Tuyết có chín người, vừa vặn là mười người.

“Đạ, thuộc hạ nhất định sẽ không để thiếu gia thất vọng.” Chín người Tuyết Lôi đồng loạt cùng đồng thanh đáp. Tuyết Mị vừa lòng gật đầu, môi đỏ mọng vi cười, cười nhẹ nói: “Hảo, thời gian không còn sớm, mọi người cũng nên xuất phát. Gia gia, nãi nãi, đi thôi.”

“Hảo.” Hai người Tuyết Trùng Dương cùng Thủy Liên Nguyệt nhìn nhau cười, một trái một phải, ăn ý đứng ở bên người Tuyết Mị, “Xèo xèo.” Tiểu Thanh ngách sinh lại sáp nhập vào trung gian, đem Tuyết Trùng Dương qua một bên, thần khí đứng cạnh Tuyết Mị, “Ba” một tiếng, từ ngọc chiết phiến trong tay Tuyết Mị lại dừng ở trên đầu Tiểu Thanh, “Tiểu Thanh, đi mở đường.”; “Xèo xèo.” Tiểu Thanh bắt mắt kêu vài tiếng, nhưng vẫn là thuận theo đi tuốt về phía trước.

Vì thế, trên đường cái liền xuất hiện một đoàn người như vậy, một cái thanh hầu từ cao cỡ nửa người đi ở đằng trước, tiếp theo sau là ba người gia tôn Tuyết Mị, còn lại là người liên can đến Tuyết gia. Đoàn người chậm rãi tiến quân hướng Hàn gia; “Mị thiếu, cố lên!”, “Mị thiếu, cố lên!”... Hai bên đường cái đứng đầy nữ tử đủ mọi kiểu dáng, cố gắng vung khăn lụa trong tay, cao giọng hét chói tai.

“Đương, ngươi xem sức quyền rũ của Mị nhi nhà chúng ta ghê gớm thật.” Thủy Liên Nguyệt trên mặt cười tủm tỉm; “Kia đương nhiên, Mị nhi của chúng ta bề ngoài tuấn tú, thiên phú hảo, thực lực mạnh, cô nương nhà ai mà không thích a.” Tuyết Trùng Dương thần sắc thập phần tự hào. Có được tôn nhi như thế còn cầu mong gì hơn. Tuyết Mị bị kẹp ở giữa, nghe lời nói của nhị lão, khoe miệng hung hăng rút trều, thật là có miệng khó trả lời.

Thủy Liên Nguyệt bỗng nhiên ghé sát vào tai Tuyết Mị, cười tủm tỉm nói: “Mị nhi, nãi nãi muốn ngươi hãy nghe cho kỹ, Vô Song nha đầu kia, ta và gia gia ngươi đều rất vừa lòng, cháu cháu này chúng ta đã muốn định rồi, ngươi ngày sau có thú bao nhiêu nữ nhân nãi nãi cũng không trông nom, nhưng tuyệt đối không thể bạc đãi Vô Song, biết không?”; “...” Tuyết Mị toàn thân cứng đờ, một chữ cũng không nói nên lời, sau một lúc lâu, nàng mới cười khổ nói: “Nãi nãi, Mị nhi mới mười ba tuổi, nói chuyện này không phải quá sớm chứ?”; “Cái này nãi nãi biết, muốn thành thân cũng phải chờ ngươi thành niên xong, Mị nhi, ngươi cũng đừng nóng vội, Vô Song nha đầu kia đối với ngươi tình cảm thâm chủng, là trốn không thoát đâu.”

“Nãi nãi, làm cho ngươi chê cười. Mị nhi ta không có một điểm nóng này.” Tuyết Mị sấp sấp một chút tươi cười. Là nha, ta cũng thật nóng vội, ta bây giờ nóng vội chính là phải làm thế nào mới có thể đem Vô Song gả ra ngoài. Ta là nữ làm sao có thể thú nữ nhân đâu? Gia gia, nãi nãi khiến các ngươi thất vọng rồi, cháu cháu Vô Song này các ngươi nhất định không cho.

“A, Mị nhi của chúng ta đang then thừng.” Tuyết Trùng Dương bên kia bỗng nhiên trêu đùa; Tuyết Mị nghe vậy nhất thời vẻ mặt hắc tuyến, lập tức thoát khỏi nhị lão bên người; “Xèo xèo.” Tiểu Thanh nhìn đến chủ nhân vừa mới phi ra ngoài, ôm miệng hầu vụng trộm cười, lời của nãi nãi chủ nhân vừa nói nó cũng nghe được, chủ nhân rõ ràng là nữ phần nam trang, làm sao có thể thú nữ nhân đâu? Chắc chắn... đều là tại khuôn mặt của chủ nhân chọc họa, bản thân hầu dám nói, bây giờ chỉ mới là bắt đầu, tin tưởng cuộc sống sau này sẽ càng ngày càng thú vị. (Tiểu Thanh là tâm linh khế ước thú của Tuyết Mị, cho nên giới tính cùng thân phận của nàng tự nhiên không lừa được nó). Tuyết Mị lại gấp lại phiến帛 lên đầu Tiểu Thanh, nhìn đến bộ dáng kia của nó, có điểm then quá hóa giận: “Tiểu Thanh thôi, ngươi lại đang vui sướng khi người gặp họa đúng không, có tin hay không ta lập tức đi tìm một cái công hầu cho ngươi.”; “Xèo xèo.” Không cần a, chủ nhân, Tiểu Thanh là công, muốn tìm cũng phải tìm cái mẫu... .

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Gia tộc so chiêu (Nhị)

Hàn gia, không hổ là gia tộc đứng đầu trong tứ đại gia tộc, hết thảy đều hết sức hoa lệ, nhà cao cửa rộng, cung điện thành đàn; kiến trúc chủ yếu lấy màu trắng, màu đỏ là chính, tường vây mười trượng cao, tất cả đều dùng bạch ngọc thạch tạo thành; tiền vào sau đại môn, dọc theo đường đi đều có thị nữ mỹ mạo tiếp đãi; chỉ thấy hồng ngô bạch tường (ngôi đỏ tường trắng), một cái cầu nhỏ có nước chảy qua, mái cong cao ngất, núi giả đình viện, nơi nơi đều là hảo mộc danh hoa (cây cỏ tốt, hoa tuyệt đẹp), muôn tia nghìn hồng, dưới chân là một cái bạch ngọc thạch lộ (đường có dát đá ngọc trắng), trắng nõn, mượt mà; một lap đều như trần châu.

Đám người Tuyết gia, tất cả ánh mắt đều nhanh xông đến đây, tại gia tộc của mình còn có thể nhìn thấy cảnh đẹp đến bậc này, nghe đồn bên ngoài nói, Hàn gia tài hùng thế đại, lai lịch thần bí; nguyên bản còn chưa tin, bởi vì bình thường có rất ít người có thể đi vào đại môn của Hàn gia, hiện tại vừa thấy, mới biết truyền lại không giả. Tuyết Mị nhìn qua ở trong lòng cũng là liên tục khen ngợi, cổ cung Bắc Kinh, nàng đã nhìn qua; nhưng là cùng so sánh với Hàn gia, kia thật sự là gấp sư phụ, căn bản không thể sánh bằng.

Xuyên qua một cái thác nước như tuyết trắng, đi ngang qua cầu gỗ hình đầu rồng, bên trong là một mảnh rừng trúc xanh tươi, vì gió mà lay động, ầm ầm, truyền đến một tiếng động oa thanh. Thị nữ mỹ mạo dẫn đường khéo cười thần nhiên nói: “Các vị, nhanh đến, phía trước chính là Thái Cực quảng trường của gia tộc chúng ta, hôm nay gia tộc so chiêu cũng là tiến hành ở nơi này. Các vị, mời đi theo nô tỳ.”

Vừa dứt lời, vị thị nữ mỹ mạo kia liền cung kính dẫn đám người Tuyết Mị hướng về phía trước đi đến, xuyên qua rừng trúc xanh, lại là một đạo tường vây, Hàn gia này thật đúng là, ngàn tường vạn cách, không biết đi bao lâu, theo đại môn đi đến nơi này, ít nhất đã xuyên qua mười cái tường vây, mọi người trong Tuyết gia đều chắc chắn khen ngợi. Mà sắc mặt của Tuyết Mị lại là một vẻ ngưng trọng, thoáng có chút đăm chiêu. Thực hiện như vậy, chỉ là vì phòng bị địch tấn công đi, tường vây càng nhiều, khi gặp chiến sự, xoay tròn được càng nhiều đường sống càng lớn, một tầng lại một tầng phòng ngự ở phía dưới, có thể đủ để chiến chiến thập bội địch nhân; hơn nữa mê cung dày đến bậc này, gặp được dò đường, chỉ sợ còn chưa gặp phải tình địch, chính mình đã choáng váng hết đầu.

Bất quá hiện tại cũng không phải thời điểm nói về vấn đề này, Tuyết Mị đi trước dẫn đội, xuyên qua cổng vòm, rốt cục cũng tới Thái Cực quảng trường như trong lời nói của thị nữ mỹ mạo; “Tuyệt gia đến!” Hai mươi người hầu mặc y phục màu trắng ở hai bên người vừa thấy đám người Tuyết Mị đến liền đồng loạt cao giọng nói; tiến vào quảng trường, mọi người không khỏi nhân tính sáng lên. Chỉ thấy quảng trường Hàn gia trong vòng ba trăm trượng, bốn phía đều thành lập mười sáu cái lương đình, một chữ gạt ra, tinh xảo dị thường. Đối diện là một tòa lầu cao ba tầng, xanh vàng rực rỡ. “Phong Vân lâu” ba chữ to, dưới ánh mặt trời lờ lờ sáng lên.

Giờ phút này, bên chỗ lan can điêu hồng, trước sau đều đã muốn bày đầy tọa ý, ngồi ở phía trên kia, có thể thấy rõ được mỗi trận tỷ thí. Thị nữ mỹ mạo kia nói cho đám người Tuyết Mị, nơi này vốn là quảng trường đệ đệ từ Hàn gia tu luyện võ nghệ, bình thường các trưởng lão đều là ngồi ở trên Phong Vân lâu quan sát chúng đệ đệ tập luyện, hiện tại liền sửa để từ đại gia tộc cùng một ít nhân vật nổi danh xem cuộc chiến, bọn họ ngồi ở trên, đối với mỗi trận chiến đấu ở dưới, đều có thể xem không sót một cái gì.

Trong quảng trường, hết thảy ngập tràn đều là người, khó trách tiếng động lớn cách rừng trúc thật xa vẫn có thể nghe được, người đến nơi này, không riêng gì Tuyết gia, còn có người của Chu gia, Lâm gia; cùng với một ít tiểu gia tộc khác đến để xem cuộc chiến, đương nhiên, cũng có một ít nhân vật nổi

đang trong thành, từ lần trước đến giờ tham gia lần gia tộc so chiêu này, làm khách quý.

Chính giữa tâm quảng trường, hai mươi lồi dài, một chữ gạt ra, mỗi một cái đều dùng gỗ lim trân quý mà chế thành, dài năm thước, rộng năm thước, đều có đánh dấu số từ 1 đến hai mươi, phân biệt đại biểu cho danh hiệu của chúng; Tuyết Mị đánh giá bốn phía một chút, không khỏi cười khổ nói: “Xem ra chúng ta đều đã tới chậm, Chu, Lâm hai nhà đã sớm đến.”

Cũng không biết tại sao, phía đông bắc quảng trường, thiếu niên một thân hắc y đứng lạnh lùng, dù che mặt vẫn lộ vẻ kiêu căng, không phải Chu Phù Hoa thì còn có thể là ai, bên cạnh hắn còn có đến 10 cái thiếu nam thiếu nữ vây quanh, này đó hẳn đều là hậu bối của Chu gia. Mà phía Tây Bắc của quảng trường, cũng có hơn mười cái thiếu nam thiếu nữ vây dựa vào một chỗ, cùng sắc áo xanh; có thể thấy được là, ở giữa kia có một đôi thiếu nam thiếu nữ, nam tuấn tú, nữ xinh đẹp; hai người này đứng là hậu bối có thiên phú xuất sắc nhất Lâm gia, Sở Thiên cùng Lâm Bình.

Mà khi đám người Tuyết Mị đến, rất nhanh liền mang đến một trận tiếng động hô lớn, không ít người đều quay đầu hướng ánh mắt nhìn về Tuyết Mị, có người hô: “Xem kia, người của Tuyết gia đến!” Nhất thời đều có rất nhiều người chỉ chỉ trỏ trỏ: “Mau nhìn, kia chính là Mị thiếu Tuyết gia.”; “Bộ dáng thật là đẹp mắt, như thế nào lại là nam nhân đâu?”; “Chính là, nghe nói, trong thành của chúng ta có vô số nữ tử vì ‘hắn’ mà thần hồn điên đảo đâu.”; “Lời này rất đúng a, muội muội ta tháng trước kia có hôn ước chỉ vì nhìn thấy một mặt của hắn, liền đến bây giờ vẫn còn ở nhà nào loạn muốn cùng biểu đệ của ta giải trừ hôn ước, vì đúng là muốn gả cho hắn.”; “Hắn thực sự là có điểm phúc a.”; “Đúng vậy, đúng vậy.”,, Tất cả mọi người đều đồng cảm, không khỏi đều phụ họa nói theo. Một bên tán thưởng, một bên lại oán khí tràn ngập.

Tuyết Mị nghe được những lời này, khóe miệng liền hung hăng rút trừu, một giọt mồ hôi lạnh từ phía sau lưng nàng lặng yên chảy xuống, những người này cũng không cần xa như vậy chứ. Hai vợ chồng Tuyết Trùng Dương nhất thời cũng dở khóc dở cười, vụng trộm liếc mắt nhìn tôn nhi của mình một cái, sau đó lại nhìn nhau cười, trong mắt hai người dâng trào niềm tự hào.

“Mị thiếu.” Lúc này, một bạch y thiếu niên tuấn kiệt nhanh chóng chạy về phía Tuyết Mị, đôi mắt ngọc tinh sáng như sao mang theo ý cười thần nhiên, “Mị thiếu, Tuyết gia gia, Tuyết này nãi; vị trí của Tuyết gia các người ở bên kia, thỉnh đi theo ta.” Nói xong, liền đi thẳng về phía trước, đám người Tuyết gia nghe vậy cũng đi theo phía sau.

“Nhìn xem, thì ra là thiếu gia trẻ tuổi đệ nhất thiên tài của Hàn gia Hàn Quân Dật.”; “Bộ dáng thật anh tuấn.”; “Đáng tiếc lại là đoạn tụ chi phích.”; “Nghe nói hắn cùng Mị thiếu của Tuyết gia qua lại rất thân mật, sẽ không phải là thích người ta chứ?”; “Nếu thực là như thế, không biết sẽ làm tổn thương bao nhiêu trái tim của nữ nhân.”,, Hàn Quân Dật xuất hiện, làm cho cuộc nghị luận càng thêm nhiều người gia nhập. Hàn Quân Dật nghe được những lời này, thân mình đột nhiên cứng đờ, cước bộ nhẹn không được liền nhanh hơn vài phần. Sắc mặt Tuyết Mị nhìn qua vẫn rất bình tĩnh, không có gì ngoài nhè nhẹ hàn ý trong con ngươi đen láy kia.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Gia tộc so chiêu (Tam)

Ngồi ở vị trí của Tuyết gia, Tuyết Mị mặt vẫn bình tĩnh, ai cũng không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, Hàn Quân Dật đưa bọn họ đến đây liền vội vã rời đi; mà hai vợ chồng Tuyết Trùng Dương đều được an bài ngồi ở trên Phong Vân lâu. Người ngồi trên lâu cũng không ít, Chu Đạt Ngũ cùng gia chủ Lâm gia Lâm Viễn rõ ràng cũng ở bên trong. Đám người Tuyết Lôi ngồi ở phía sau Tuyết Mị cũng giữ im lặng, chính là thường thường dùng ánh mắt vụng trộm nhìn từ y thiếu niên phiêu phiêu trước mắt, nhưng không có ai dám lên tiếng quấy rầy ‘hắn’, mà ngay cả Tiểu Thanh Hâu cũng ngoan ngoãn ngồi xỏm ở bên người Tuyết Mị, bất động cũng không nào loạn.

“A, tiểu mỹ nhân, ngươi ngồi nhìn phế vật này làm cái gì? Nhìn bốn thiếu gia đi, Vương đại thiếu gia ta nhưng là mạnh hơn hắn.” Bỗng nhiên, một cái thanh âm kiêu ngạo làm cho người ta chán ghét vang lên bên người Tuyết Mị, nàng vì nghiêng đầu, vừa vặn nhìn đến một cái thanh niên mập mạp đang đưa tay muốn kéo lấy Vô Song đang ngồi bên người nàng. Tuyết Mị ánh mắt phát lạnh, vốn nàng chính là đang phiền lòng không có chỗ phát hỏa, tên đáng chết này đã dâng đến tận cửa, không phải chính là bình chữa cháy tốt nhất sao?

“Muốn chết!” Tuyết Mị quát lạnh một tiếng, chém ra một quyền, “Phanh...”; “A” Một tiếng hét thảm, thanh niên mập mạp mặc y phục màu vàng bay ngược dựng lên, lại là “Phanh” một tiếng, ngã trên mặt đất cách đó không xa lại không ngừng run rẩy. Tiểu người hầu bên người Vương đại thiếu nhất thời vừa sợ vừa giận, hắn chỉ vào mũi của Tuyết Mị mà mắng: “Phế vật như ngươi dám đánh thiếu gia của chúng ta? Ta...a...” Chỉ là lời của hắn còn chưa nói xong, đồng dạng cũng bị một quyền của Tuyết Mị đánh bay, ngã xuống bên người thiếu gia nhà hắn, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ, hắn đẩy đẩy thanh niên mập mạp bên người: “Thiếu... thiếu gia... phế vật này quá lợi hại, không phải người chúng ta có thể đối phó, ta... chúng ta đi nhanh đi.”; “Ha ha, còn muốn chạy?” Một cái âm thanh lạnh như băng bỗng nhiên vang lên ở trước mặt hắn, tiểu người hầu ngẩng đầu liền thấy một từ y thiếu niên đang đứng trước mặt hắn, một đôi con ngươi đen láy lạnh lùng đang theo dõi hắn, trên khuôn mặt tinh xảo tràn đầy ý cười lạnh khốc.

Tiểu người hầu thanh âm run run nói: “Ngươi... ngươi muốn làm gì? Họ Tuyết, ta... ta cho ngươi biết, Vương gia chúng ta không hề sợ Tuyết gia nhà ngươi...” Không đợi hắn nói xong, “Ba” một tiếng, hắn đã bị Tuyết Mị hung hăng tát một cái, nhất thời một nửa bên mặt sưng xuống, “Ngươi...”

“Ngươi cái gì mà ngươi? Thiếu gia nhà ngươi tính là cái gì? Lại dám đùa giỡn bản thiếu.”; “Ba ba...” Tuyết Mị vừa nói vừa đánh, liên tục đánh hơn mười cái mới từ bỏ, mà tiểu người hầu sớm đã bị đánh cho ngất xỉu, khuôn mặt nguyên bản nhỏ nhắn giờ đã bị đánh chuyển sang màu xanh tím giống như chiếc bánh lớn, tuy rằng thời điểm Tuyết Mị đánh hắn không có sử dụng thần lực, nhưng là lực lượng hỗn độn thánh thể của phó thân thể này là không thể khinh thường. Đồng thời, “Xèo xèo” Tiểu Thanh cũng học bộ dáng của chủ nhân, ở trên mặt đại thiếu mập mạp một trận lung tung phát ra, “Ba ba...”

móng tay sắc bén lại huơ huơ trên mặt Vương đại thiếu, lưu lại không ít vết máu, có vẻ vô cùng dữ tợn.

Những người chung quanh đều bị một màn này làm cho rung động, một đám đều trợn mắt há hốc mồm. Trên Phong Vân lầu, một lão giả mặc hắc y thân hình nhỏ gầy bỗng nhiên quát lạnh một tiếng: “Tiểu tử, dám đánh tôn nhi của bản đế, để mạng lại.” Hẳn đúng là gia chủ Vương gia Vương Phong, Vương gia chỉ đứng sau tứ đại gia tộc. Thân hình nhỏ gầy của Vương Phong mạnh mẽ bay lên trời, “Sư” một tiếng, tựa như chớp hướng về phương hướng của Tuyết Mị mà đến. Tuyết Trùng Dương cùng Thủy Liên Nguyệt đột nhiên cả kinh

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Gia tộc so chiêu (Tứ)

Mọi người ở đây đều hết sức kinh ngạc, một đạo bạch sắc bóng dáng tựa như chớp lẳng không bay tới, thất thái kiếm quang hạ xuống một khắc sau lại đem vương phong nổi lên, như điệp bay phát phơ phiêu nhiên hiện ra. Một tiếng nổ “oanh” tận trời, tại quảng trường, thất thái kiếm quang bay lên không, “xuy xuy” từng đợt bụi trần ngập, bay là tả. Thật lâu sau, đợi hết thấy đều đã kết thúc, mọi người đều trợn mắt nhìn, một đám người như cọc gỗ nhìn chăm chăm hắc động lớn vừa hiện lộ ra, đồng tử co rút lại, miệng mở lớn lại không phát ra âm thanh nào. Đồng thời, bị vương phong ở trong tay bạch y nhân, nhìn đến thất thái kiếm quang tạo ra một cái động lớn, nhất thời sợ tới mức một thân đều mồ hôi lạnh, nếu không có người cứu đi, chỉ sợ hẳn đã sớm thì cốt vô tồn (xương cốt đều không còn).

Mà lúc này, Tuyết Mị nổi giữa không trung, thân hình một trận lay động, đột nhiên “phốc” một tiếng, há miệng nhỏ một ngụm huyết trên mặt đất, trước mắt tối sầm, thân thể theo đó cũng mềm nhũn, từ giữa không trung rơi xuống. Nguyên lai, một chiêu kia của Tuyết Mị đã dùng hết toàn bộ thần lực trong cơ thể nàng, nhưng nhìn đến toàn lực của chính mình đang hợp lại nghĩ muốn giết người, lại đột nhiên bị ai khác cứu đi, nhất thời lửa giận công tâm (giận quá huyết áp tăng cao chết tức tức rồi! :v Cơ mà Tuyết Mị chưa có chết =))), mà thần lực trong cơ thể lại khô kiệt, không thể bảo vệ tâm mạch mới làm cho máu trong cơ thể đảo lưu, học máu choáng váng dẫn tới hôn mê.

“Xèo xèo” Tiểu Thanh từ trên mái nhà nhanh chóng nhảy xuống, vài bước lui đi qua, đem Tuyết Mị ôm vào trong ngực, “xèo xèo” chủ nhân, người làm sao vậy? Đột nhiên “sư” một tiếng, một đạo vương phong kim quang từ trong tay áo dài thoát ra, lao thẳng đến người Tuyết Mị, nhập vào thánh thần giới trong tay nàng. Bởi vì tốc độ kim quang tốc độ thực sự là quá nhanh, cho nên không có ai phát hiện ra nó, đây đúng là Tiểu Kim, nó tiến vào thánh thần giới lấy một lọ hồi linh đan liền chọt hiện đi ra, “Tiểu Thanh, lấy một viên linh đan được đứt cho chủ nhân.” Tiểu Thanh gật gật đầu, đem Tuyết Mị đang hôn mê đặt trên mặt đất, mở nắp bình, lấy một viên hồi linh đan nhét vào miệng nàng.

“Mị nhi.” Hai vợ chồng Tuyết Trùng Dương phục hồi lại tinh thần, song song bỏ nhào đến bên người Tuyết Mị, Thủy Liên Nguyệt nước mắt lập tức bùng lên, tích lại trên mặt Tuyết Mị, làm cho nàng đang ngủ say nhìn không được tức nhủ mi.

Sau một lúc lâu qua đi, “Khụ khụ...” Tuyết Mị đột nhiên ho khan vài tiếng, chậm rãi mở đôi mắt đẹp, trước hết nhìn đến là vẻ mặt đầy nước mắt của nữ nãi, trong lòng nhất thời ấm áp, đôi mắt đẹp nháy mắt cười thành Nguyệt Nha Nhi, “Nãi nãi, đừng khóc, Mị nhi không sao.” Nói xong, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, hoạt động gân cốt, cảm thụ một chút thần lực đang dao động trong cơ thể, đôi mắt đẹp chọt sáng ngời, không nghĩ tới hôm nay ngược lại nhân họa đắc phúc (trong lúc gặp họa lại có được điều may mắn), ba tháng chưa từng buông lỏng cảnh giới, hiện tại thể nhưng đột phá, đây chính là phá rồi lại lập như trong sách đã nói. Chút thành tựu cảnh hậu kỳ, thực lực của nàng bây giờ ước chừng tương đương với cường giả linh quân trong tu linh; nói ra hẳn là đều không có người nào dám tin, mười ba tuổi cường giả linh quân, đây là cái gì khái niệm, có người cả đời cũng không thể đạt tới, không thể không nói hỗn độn thánh thể này xác thực đủ yêu nghiệt.

“Thiếu gia, người không sao chứ?” Nhìn cả Tuyết gia đều là ánh mắt quan tâm, Tuyết Mị hai mắt vi sấp, trong lòng xẹt qua từng dòng nước ấm. “Mị thiếu.” Mỹ nhân Vô Song càng là trực tiếp tiến đến đây, ngọc thủ trắng như tuyết gắt ôm lấy eo nhỏ của Tuyết Mị, đôi mắt đẹp rung rung, khóc nói: “Mị thiếu, thực xin lỗi, là Vô Song hại người thành như vậy.”

Toàn thân Tuyết Mị giờ phút này trở nên vô cùng cứng ngắc, đưa tay đẩy ra, nhưng là vừa nghĩ tới Vô Song thân là nữ tử ở trước mặt công chúng ôm lấy nam trang chính mình, nếu mình đẩy nàng ra, nàng nhất định sẽ phải thừa nhận những lời đồn đãi ác ý, nếu như vậy, Vô Song sau này chỉ sợ cũng rất khó gặp người, nghĩ mãi, thân thể cứng ngắc chỉ có thể để nàng tùy ý ôm lấy, dù sao cũng đều là nữ, không có gì thiệt thòi.

Tất cả mọi người đều lẳng lặng nhìn thiếu nam thiếu nữ ở cùng một chỗ ôm nhau, nhưng lại không có ai có tâm tư giễu cợt, Tuyết Mị vừa mới bạo vọng lại thực lực, bọn họ cũng nhìn thấy rõ ràng, đến bây giờ còn cảm thấy có chút hoảng hốt; tựa như đang xem kịch, trước đó là một màn bạo lực huyết tính, bây giờ lại là một màn lãng mạn duy mỹ. Tuyết Trùng Dương cùng Thủy Liên Nguyệt nhìn nhau cười, “Xèo xèo” Tiểu Thanh che miệng cười khanh khách, Tiểu Kim thân hình chọt lóe, hướng tới cô Tiểu Thanh, nấp ở dưới bộ lông dài, không có ai chú ý đến sự tồn tại của nó.

Đột nhiên, không biết ai kêu lên một tiếng, “Mọi người mau nhìn, người của Hàn gia đến rồi.” Mọi người nghe tiếng đều nhìn lại, hai người Tuyết Mị cùng Vô Song cả kinh rồi cũng đột nhiên rách ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Song đỏ bừng, ngượng ngùng nấp ở phía sau Thủy Liên Nguyệt, Tuyết Mị xấu hổ cười, mọi người trong Tuyết gia mỉm cười, ánh mắt nhìn thâm thúy, mặt không khỏi nóng lên, trong lòng nhất thời thảm bại: Chết tiệt, như thế nào giống như càng mặt càng đen? (càng làm lại càng gây hiểu lầm)

Đệ tử Hàn gia giống nhau đều là mặc áo trắng, đầu lĩnh rõ ràng chính là Hàn Quân Dật, hé ra khuôn mặt tuấn tú, một đôi con ngươi sâu thẳm tràn đầy băng lãnh. Tuyết Mị nhìn hắc đầy quái dị, trong lòng thầm nghĩ: Đây là bộ mặt thật của hắc hay vẫn là ngụy trang đầu. Người của đại gia tộc, quả nhiên là dễ dàng thay đổi tính cách, giỏi về ngụy trang.

Chương 44: Gia Tộc So Chiêu (Ngũ)

“Khách quý đến!” Rất nhanh lại vang lên âm thanh hô lớn của thị vệ tiếp khách gồm hai mươi cái tên; mọi người trên quảng trường nghe vậy nhất tề đều đem ánh mắt hướng về phía cửa vào, nhưng ngay sau đó liền kinh ngạc, toàn trường tĩnh mịch, chỉ thấy đi phía trước là một hồng y lão giả tóc rối bời, sau cũng tùy chỗ đi theo lão chủ Hàn gia Hàn Ứng Long cùng trưởng lão liên can, nhìn bộ dáng cung kính của bọn hắn, hiển nhiên vị hồng y lão nhân là một đại nhân vật; trong lòng mọi người đều đang đoán người này là ai. Tuyết Mị nhìn hồng y lão giả kia, trong lòng hiện lên tia hiểu rõ, Hàn Quân Dật có nói qua, ngày gia tộc so chiêu này, thiên thần học viện sẽ phái sứ giả đến để chọn lựa đệ tử, xem ra hồng y lão nhân này hẳn chính là sứ giả của thiên thần học viện.

Không sai, hồng y lão nhân chính là Phó viện trưởng thiên thần học viện Thường Hồng Y, hắn vượt qua ngàn dặm xa xôi từ Đế Đô thành đến Sương Nguyệt thành, chính là phụng mệnh lão tổ tông Đông Phương Ngọc đến tìm một người, một thiếu niên tên là Tuyết Mị.

Thường Hồng Y bước vào quảng trường, ánh mắt tùy ý quét qua toàn trường, lập tức dừng lại trên người Tử y thiếu niên, thiếu niên phong thái như ngọc, tôn quý như hoàng; cho dù bị vây trong thiên quân vạn mã, cũng có thể làm cho người ta chú ý tới “hắn”, “hắn” giống như là ngôi sao trong đêm đen, sắc sảo tuyệt đẹp, sáng ngời chói mắt.

Ánh mắt Tuyết Mị cùng Hồng Y gặp nhau, một cái đậm bạc hết sức long bông; Hồng y lão nhân, nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua mỹ thiếu niên nào như bản thiếu hay sao? Một cái kích động khen ngợi: Lão tổ tông, Hồng Y rốt cuộc tìm được tiểu tổ tông, tiểu tử này xác thực giống như ngài nói, đủ cuồng đủ kiêu ngạo.

Lúc này, một bạch y lão giả phía đối diện Phong Vân lâu nhảy xuống, người này đúng là lão tổ tông Hàn gia Hàn Phong, một thế hệ cường giả linh thánh, chính là vẫn thâm cư ở nhà, không cho người ngoài biết, mà ngay cả hậu bối Hàn gia cũng không biết trong gia tộc của chính mình còn có một vị cường giả linh thánh tồn tại. Hôm nay nếu không phải vì nghênh đón sư huynh Thường Hồng Y đã lâu không gặp, Hàn Phong cũng sẽ không xuất hiện ở trước mặt mọi người, chính là hắn không nghĩ tới đúng lúc mình xuất hiện, chỉ thấy có người ở trong nhà mình giết người, vì thế liền có một màn cứu người dưới thất thái kiêu quang kia.

“Thường sư huynh, năm trăm năm không gặp, vẫn tốt chứ?” Năm trăm năm trước, Hàn Phong tiến vào thiên thần học viện, mà Thường Hồng Y so với hắn vào sớm hơn ba năm, là sư huynh của hắn, hai người xem như hòa thuận, bởi vậy cảm tình thập phần thâm hậu. Hiện tại năm trăm năm đã trôi qua, một người trở thành Phó viện trưởng thiên thần học viện, một người đem quang vinh về cho gia tộc trở thành một thế hệ lão tổ.

“Ha ha... Hàn sư đệ, vi huynh sống tốt lắm, rất tốt.” Thường Hồng Y ôm lấy bả vai Hàn Phong cười ha ha nói: “Ai, Hàn sư đệ, kiến trúc Hàn gia của ngươi thật đẹp a, chắc chắn, làm cho vi huynh nhìn xem hoa cả mắt.”

“Sư huynh nói đùa, Hàn gia ta đây tuy đẹp nhưng so ra vẫn kém Thường Nhân phủ của sư huynh nha.”; “Ha ha, cũng vậy.” Hai người kẻ vai sát cánh vừa nói vừa hướng Phong Vân lâu phía đối diện đi đến. Nhìn đến hắc động bị Thất thái kiêu quang của Tuyết Mị ịch ra, Thường Hồng Y kinh ngạc, nhìn không được hỏi: “Đi, sư đệ, màn so chiêu của tứ đại gia tộc các người đã muốn bắt đầu rồi sao?” Hàn Phong lắc đầu nói: “Còn không phải, cái hắc động này là do một cái tiểu oa nhi làm ra sao.”; “Ai, ai to gan như vậy?” Hàn Phong dùng ánh mắt phiêu phiêu nhìn Tuyết Mị nói: “Nhìn đến cái Tử y tiểu oa nhi kia, chính là hắn sử dụng kiêu ịch làm ra.”; “Cái gì?” Thường Hồng Y nhảy dựng, nhìn đến chỗ Tuyết Mị, mí mắt nhảy khiêu, nguyên lai là tiểu tổ tông, quả nhiên đủ kiêu ngạo, nhìn lực phá hoại đến bậc này so ra cũng tương đương với cường giả linh quân, chắc chắn, thiên phú bậc này quả nhiên rất yêu nghiệt, khó trách ngay cả không thu đồ đệ lão tổ tông cũng không động tâm.

Mà đúng lúc này, trên quảng trường nguyên bản đang yên tĩnh đột nhiên vang lên một tiếng quát lạnh: “Đứng lại.” Mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một Tử y thiếu niên lẳng không nhảy lên, người này đúng là Tuyết Mị, nàng bay vọt một cái liền đem Vương đại thiếu vừa mới tỉnh lại đã định vung trộm chạy trốn kéo trở về, “Từ mập mập, muốn chạy trốn? Ngươi hiện tại còn nợ ta kim châu phiêu, bản thiếu còn muốn cùng ngươi đi Vương gia đòi kim châu phiêu đâu.”; “Mị thiếu, là ta có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, hiện tại ngươi tạm tha cho ta đi, ta cam đoan về sau cũng không dám nữa.” Vương đại thiếu quỳ trên mặt đất đau khổ cầu xin. “Tốt, ta có thể tha cho ngươi, đem một vạn kim châu đến, xem như là phí động thủ, thiếu một chút cũng không được.” Tuyết Mị phe phẩy cây quạt nghiêm trang nói; hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt hắc tuyến của những người xung quanh. Mọi người chỉ vừa mới biết thực lực của nàng thật là khủng bố, như vậy bây giờ còn biết nàng thực vô sỉ, đánh người ta còn muốn yêu cầu phí động thủ, thật là hậu vô lai giả, từ trước tới giờ chưa có ai.

“Hào, Mị thiếu, kim châu phiêu trên người ta đều đem cho ngươi hết.” Vương đại thiếu nghiêng răng nghiêng lợi nói; từ trong ngực lấy ra một trát kim châu phiêu, bàn tay mập mập đưa tới trước mặt Tuyết Mị, đây là gia gia cho hắn tiêu dùng một tháng, nhưng là hiện tại đã mất hết, hắn đau lòng nha. Tuyết Mị không chút khách khí liền cầm lấy, điểm điểm đếm đếm, một vạn ba ngàn năm trăm kim châu. “Này nhiều hơn ba ngàn năm trăm kim châu, vậy coi như là cả phí động thủ tiểu người hầu của ngươi đi.” Lạnh lùng nói xong, lại dùng cây quạt vỗ vỗ cái đầu béo của hắn, cười nhẹ nói: “Àn, nhìn ngươi xem ra cũng có phối hợp một chút, lần này liền bỏ qua cho ngươi đi. Ai, bản thiếu vẫn thực là thiện lương.” Vương đại thiếu nghe vậy, mồ hôi lạnh trên mặt lại tiết ra nhiều hơn, thật sự là vô sỉ a, vội vàng ôm lấy tiểu người hầu vẫn đang hôn mê choáng váng chạy như bay thoát khỏi đám người. “Này, mập mập, lần sau xuất môn nhớ mang theo nhiều tiền một chút, đến lúc bản thiếu động tay mới có sức lực.” Nghe được những lời Tuyết Mị truyền đến từ phía sau,

Vương đại thiếu hung hăng ngã gục. Sau một lúc lâu mới đứng được lên, cuốc bộ một quai một quai rời đi. “Ai, xem ra bộ dáng quá béo cũng không tốt nha, ngay cả đi đường cũng sẽ tự té ngã.” Tuyết Mị thì thảo luận thầm.

Thường Hồng Y phần nộ nhìn một màn này, nghĩ rằng: Vốn cho rằng lão tổ tông đã muốn đủ vô sỉ, không thể tưởng tượng được tiểu tổ tông còn vô sỉ hơn. Xem ra về sau phải cẩn thận, bằng không bị bán còn phải cười giúp “hắn” có tiền. (tác giả biến thái: Tuyết Mị nhìn Thường Hồng Y, khinh thường nói, bán người? Sẽ có người muốn mua sao?)

Hàn Phong nhìn một màn này, trên trán để lại một loạt hắc tuyến, thầm nghĩ: Tiểu tử Tuyết gia này thật đúng là đủ vô sỉ a, không biết là ai dạy dỗ? (tác giả biến thái: Tuyết Mị nhìn Hàn Phong đắc ý nói: Sư phụ bản thiếu là đông linh thần Đông Phương Ngọc, nhìn không quen nên đi tìm hắn tốt lắm. Hàn Phong nghe vậy, sắc mặt đại biến, tìm lão tổ tông? Tha ta đi.)

Mọi người thấy một màn này, khoe miệng hung hăng run rẩy, trong lòng âm thầm thề: Về sau tuyệt đối không được trêu chọc tiểu tử vô sỉ này, bằng không chết như thế nào cũng không biết. (tác giả biến thái: Tuyết Mị vung tóc dài, khiêm tốn nói: Kỳ thật bản thiếu rất thiện lương.)

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Nữ Thánh Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.